

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KOSTANIDIS FAMILY
BOOK TWO

SECRETS, LIES *and* LOVE

THE FORBIDDEN WIDOWER

D.A. LEMOYNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Alıntı](#)

[İllüstrasyon](#)

[Sosyal Medya](#)

[Tanıtım Yazısı](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cecily](#)

1. [Dionysus](#)

Birinci Bölüm

[New York](#)

2. [Cecily](#)

İkinci Bölüm

[Manhattan Adası — New York](#)

3. [Dionysus](#)

Üçüncü Bölüm

4. [Dionysos](#)

Dördüncü Bölüm

5. [Dionysos](#)

Beşinci Bölüm Altıncı

6. [Cecily](#)

Bölüm

7. [Dionysus](#)

Yedinci Bölüm

8. [Dionysos](#)

Sekizinci Bölüm

9. [Cecily](#)

Dokuzuncu Bölüm

10. [Dionysos](#)

Onuncu Bölüm

11. [Cecily](#)

On Birinci Bölüm

12. [Dionysos](#)

Onikinci Bölüm

13. [Cecily](#)

On Üçüncü Bölüm

14. [Cecily](#)

On Dördüncü Bölüm

15. [Dionysus](#)

On Beşinci Bölüm

16. [Dionysos](#)

On altıncı bölüm

17. [Cecily](#)

On Yedinci Bölüm

18. [Cecily](#)

On sekizinci bölüm

19. [Dionysus](#)

On Dokuzuncu Bölüm

20. [Cecily](#)

Yirminci Bölüm

21. [Cecily](#)

Yirmi Birinci Bölüm

22. [Dionysus](#)

Yirmi İkinci Bölüm

23. [Cecily](#)

Yirmi Üçüncü Bölüm

24. [Cecily](#)

Yirmi Dördüncü

25. [Cecily](#)

Bölüm Yirmi Beşinci

Bölüm

26. [Dionysus](#)

Yirmi Altıncı Bölüm

27. [Cecily](#)

Yirmi Yedinci Bölüm

28. [Cecily](#)

Yirmi Sekizinci Bölüm

29. [Cecily](#).
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
30. [Cecily](#).
Otuzuncu Bölüm
31. [Dionysus](#).
Otuz Birinci Bölüm
[Paris — Fransa](#)
32. [Dionysos](#).
Otuz İkinci Bölüm
33. [Dionysos](#).
Otuz Üçüncü Bölüm
34. [Dionysos](#).
Otuz Dördüncü Bölüm
35. [Dionysos](#).
Otuz Beşinci Bölüm
36. [Cecily](#).
Otuz Altıncı Bölüm
37. [Cecily](#).
Otuz Yedinci Bölüm
38. [Dionysus](#).
Otuz Sekizinci Bölüm
39. [Dionysus](#).
Otuz Dokuzuncu Bölüm
40. [Cecily](#).
Kırkıncı Bölüm
41. [Dionysos](#).
Kırk Birinci Bölüm
42. [Dionysus](#).
Kırk İkinci Bölüm
43. [Cecily](#).
Kırk Üçüncü Bölüm
44. [Dionysos](#).
Kırk Dördüncü Bölüm
45. [Cecily](#).
Kırk Beşinci Bölüm

46. [Cecily](#).
Kırk Altıncı Bölüm
47. [Cecily](#).
Kırk Yedinci Bölüm
48. [Dionysus](#).
Kırk Sekizinci Bölüm
49. [Cecily](#).
Kırk Dokuzuncu Bölüm
50. [Cecily](#).
Ellinci Bölüm
51. [Dionysus](#).
Elli Birinci Bölüm
52. [Dionysus](#).
Elli İkinci Bölüm
53. [Cecily](#).
Elli Üçüncü Bölüm
54. [Dionysus](#).
Elli Dördüncü Bölüm
55. [Cecily](#).
Elli Beşinci Bölüm
56. [Dionysos](#).
Elli Altıncı Bölüm
57. [Dionysus](#).
Elli Yedinci Bölüm
58. [Cecily](#).
Elli Sekizinci Bölüm
59. [Cecily](#).
Elli Dokuzuncu Bölüm
60. [Dionysus](#).
Altmışınca Bölüm
61. [Dionysus](#).
Altmış Birinci Bölüm
62. [Cecily](#).
Altmış İkinci Bölüm
- [Yunanistan](#)

63. [Cecily](#).

Altmış Üçüncü Bölüm

[New York](#)

[Cecily](#)

[Dionysus](#)

[Bonuslar](#)

[Bonus](#)

[Bonus](#)

[Bonus](#)

[D.A. Lemoyne'nin diğer
eserleri \[Yazar Hakkında\]\(#\)](#)

SECRETS LIES *and* LOVE

YAKIN YAKONDURUM DİKİŞİ

D.A. LEMOYNE

Alıntı

Her iki elimi de göğsüne düz bir şekilde koyuyorum.
"Doğru. Etimi hisset. İstedğin bu mu?"
Cevap vermiyorum ve o da çenemi tutup bana bakmamı sağlıyor.
"İstedğin bu," diyor kibirli bir şekilde.

Dio ve Cici (Sırlar,
Yalanlar ve Aşk)

D. A. LEMOYNE

dalemoynewriter@gmail.com Telif hakkı

© 2024 D. A. Lemoyne.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Başlık: Sırlar, Yalanlar ve Aşk

Orijinal Başlık: Destinada ao Grego

İlk basım 2022

Kuzey Carolina – ABD

Yazar: D. A. Lemoyne

Kopyalama düzenlemesi: The Word

Faery. Kapak tasarımı: Angela H.

Kapak fotoğrafı: Renie Saliba

İllüstrasyon: M. Ribeiro

MadHat Studios tarafından e-kitap ve ciltsiz kitap formatlama

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemeleri veya tanıtımlarında yapılan kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya kopyalanamaz.

Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfür dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.

Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Sosyal Medya

Instagram

Facebook Profili

Facebook Sayfası

Facebook Grubu

Pinterest

Tanıtım

Uyarı: tetikleyici unsurlar içerebilir.

Uyarı: Kostanidis Ailesi serisinin ikinci kitabı olan Sırlar, Yalanlar ve Aşk, bağımsız bir kitaptır. Her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak bir sonraki kitap önceki kitapların spoilerlarını içerebilir.

Dionysus Kostanidis. CEO. Dul. Acımasız. İkinci şans vermeyen bir adam.

Ona bir yalanla yaklaştım.

Birbirimize olan çekiciliğimiz çok güçlüydü.

Bana yasak olan adama aşık oldum.

Gerçeği öğrendiğinde beni asla affetmeyecek.

O, Yunanlı bir iş adamı ve bekar bir

babadır. O ise, oğlunun çok sevdiği
dadısıdır.

Dionysus Kostanidis affetmenin anlamını bilmiyor.

Cecily, sevdiği adamdan sonsuza kadar uzak kalmak anlamına gelse bile, sözünü tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Bankacı bir ailenin üyesi olan ve Kuzey Amerika'nın en büyük telekomünikasyon şirketinin CEO'su olan Dionysus Kostanidis, kardeşleri gibi hayatının her alanında acımasızdır.

Bekar baba, merhum eşine olan sevgisinden değil, evlilik planları olmadığı için dul kalmaya kararlıdır.

Yunanlı adam parmağını şıklatarak istediği kadını elde edebilir, öyleyse neden kendini tekrar bağlasın ki?

Harper Cecily Bradley, ya da Cici, Kansalı masum bir kadındır ve New York'a bir görevle gelmiştir.

Planları ters gittiğinde, hayatını sonsuza dek değiştirecek ve onu doğrudan milyarderin yoluna çıkaracak radikal bir adım atar.

Dionysus için, oğlunun dadısını elde etmek, hayatı boyunca oynadığı diğer pek çok oyun gibi, sadece başka bir baştan çıkarma oyunudur. Deneyimsiz genç kadın için, Yunanlı'nın kollarında olmak, onun yasak olduğunu bildiği halde, onun için cennettir.

Ancak, ikisi de tutkularına teslim olmaya karar verdiklerinde, birbirleri için yaratıldıklarını anlarlar.

Ama Cici, ortaya çıkarsa hayallerindeki erkeğin ondan nefret etmesine neden olabilecek bir sır saklamaktadır.

Yazarın Notu

Kostanidis Ailesi serisinin ikinci kitabı olan Secrets, Lies, and Love, Dionysus ve Cici'nin hikâyesini anlatıyor.

Serinin ilk kitabından zaten tanınan Dio, kibirli, sahiplenici ve yakışıklıdır. Birçok başka yatırımı olmasının yanı sıra, aile bankasının da en büyük hissedarlarından biridir.

Naif ama çok kararlı bir kadın olan Cici, benim edebi evrenimde ilk kez sahneye çıkıyor.

Bu romantik romanda çok ateşli sahneler, sırlar, eksiklikler ve duygusal bir olay örgüsü sizi bekliyor.

Tüm Kostanidou'lar gibi Dionysus da bir şeyi istediğinde acımasızdır ve istediği şey kızıl saçlı kızımızdır.

New York'a geldiğinde bir planı olan kadın, kontrolcü Yunanlı adama delicesine aşık olacağını beklemiyordu ve şimdi kaçamayacağı bir ağa takıldığını biliyor.

Bonus olarak, Zeus ve Madison, Ares, Hades ve diğer destanlardan bazıları gibi serinin ilk kitabında daha önce ortaya çıkan diğer karakterleri de göreceksiniz.

Bir seri olmasına rağmen, her kitapta farklı bir çift yer alacak. Bununla birlikte, sonraki kitap muhtemelen öncekilerden bazı spoilerlar içerecektir.

Son olarak, kitaplarım her zaman bağımsız hikayelerdir, ancak edebi dünyam birbiriyle bağlantılıdır, bu nedenle bir serideki karakterleri başka bir seride de bulabilirsiniz. Ancak, her zaman onların nereden geldiklerini açıklayacağım ve sizi ilgili esere yönlendiren bir dipnot bırakacağım.

Umarım yarattığım evrene, benim onu yaratmayı sevdiğim kadar derinden aşık olursunuz.

XO,

D. A. Lemoyne

Leziz Yunanlı adamımız ve oğlunun dadısı, seksi Cici'nin hikayesini bekleyenler için.

Kuzey Carolina, 2025.

Cecily

PROLOG

Geçmiş

Bir kahkaha beni derin uykumdan uyandırır.

Yaz sabahında kuşların şarkısı gibi melodik bir ses.

"Bugün mutlu mu uyandın, Irma?"

"Oh, evet. Ruh halim için, ölüm meleğini bile kıskandıracak kadar güzel birini görmekten daha iyi bir şey olamaz."

Yaklaşan ayak sesleri duyuyorum ve sonra bir el saçlarımı okşuyor.

"Doğru. Kız çok güzel. Ve şanslı da. Bu masalsi prenses görünüşü yetmezmiş gibi, tıpkı bir kedi gibi, kesinlikle dokuz canı var."

Şanslı mı?

Şanslı bir kız mıyım? Öyle hissetmiyorum.

Sevdiğim herkes öldüyse nasıl şanslı olabilirim?

"Gerçekten dokuz canın varsa, sevgilim, dün gece birini kullandın."

"Hala sekiz tane kaldı, aşkım." Gözlerim kapalı olmasına rağmen, kadınlardan biri benimle konuşuyor gibi görünüyor. "Onları akıllıca yaşa. Her saniyenin tadını çıkar."

"Bir şey bilmek ister misin? Ben büyükannem gibiyim ve onun zamanı henüz gelmemiştir."

"Belki de öyle. Ya da belki de Tanrı fikrini değiştirmiştir. Gerçek şu ki, böyle bir şeyden sadece birkaç çizikle kurtulan birini hiç görmedim. Bence onun kaderi, uzun bir yolculuk yapmak ve gelecekte torunlarına bu hikayeyi anlatmak."

"Ya da ayrılmadan önce tamamlaması gereken bir görevi var."

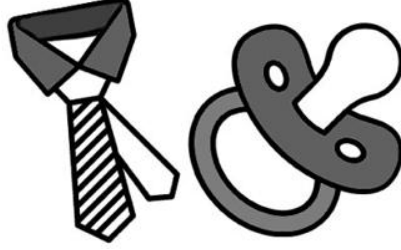
Evet, bu nazik kadına söylemek istiyorum, *nereden başlayacağımı bilmesem de bir görevim var.*

Buna rağmen vazgeçemem.

Ben *onun* son umuduyum.

Dionysus

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir yıl sonra

NEW YORK

Boğuluyormuş gibi hissederek televizyon kanalımın genel merkezindeki pencereye gidiyorum. Uzun zamandır böyleyim ve bunun nedenini biliyorum: Düşmanın nereden ve *ne zaman* geleceğini bilememenin yarattığı gerginlik.

Üç kardeşim gibi, kontrol etme ihtiyacı benim de DNA'mda var. Katı bir şekilde planlanmış hayatımın dengesini bozan her şey ruh halimi değiştiriyor. Bu durum, oğlum Joseph'i ilgilendiriyorsa, çok daha kötü hale geliyor.

Bu sabah evde bıraktığım çocuğu düşünüyorum ve bininci kez, onu mutlu etmek için her şeyi doğru yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Güvensizlik benim karakteristik özelliklerimden biri değildir, ama bebek yetiştirme konusunda, ne zaman bir el feneri belireceğini bilmeden karanlıkta tökezleyerek ilerliyorum.

İki elimi yüzüme götürüp, birkaç gün önce kovmak zorunda kaldığım dadıyı düşünüyorum. Her türlü önlemi almış ve onu New York'un en iyi ajansından işe almış olmama rağmen, bu kadın Joseph'i ihmal edip evimin bodrumunda korumalardan biriyle sevişmekten alıkoyamadı.

Bu olayı hatırlamak çenemi sıkıştırıyor. Mirasçımın güvenliği konusunda kesinlikle takıntılıyım çünkü dikkatsizliğin nelere yol açabileceğini çok iyi biliyorum.

Çok yakın bir arkadaşım olan Ricco Moretti, gerekli önlemler alınmış olsaydı önlenebilecek bir trajedide oğlunu kaybetti.

Oğlumun tehlikede olduğunu düşünmek midemde demir bir top varmış gibi hissettiriyor, özellikle de iş günlerim yoğun olduğu ve onun iyiliğini garanti etmek için kendimden başka başkalarına da güvenmem gerektiği için.

Tek yakın ailem kardeşlerimdir: Zeus*, Ares ve Hades.

Odin* ve eşi Elina da var, ama kuzenimin eşi, seyahat etmem gerektiğinde birkaç kez Joseph'in yanında kalmış olsa da, kendi çocukları ve yönetmesi gereken bir derneği var.

Öğleden sonra çabucak gelir ve hafif bir yağmur Manhattan'ın kaldırımlarını ıslatmaya başlar. Kapalı, çelik grisi gökyüzü ruh halime çok yakışır.

Masama geri dönüp Joseph'in fotoğrafına bakıyorum. Pek gülümsemiyor. Aslında, neredeyse hiç gülümsemiyor. Küçük bir yetişkin gibi görünüyor: gözlemci ve içe dönük, bu da onun mutlu olup olmadığını hep sorgulamama neden oluyor. Yani, o doğmadan önce bebekler konusunda uzman olduğumdan değil, ama onları hep gülümseyen olarak hayal ederdim.

Ama benim oğlum öyle değil. Onun odasında oturup oyun oynarken bile, bazen beni izlediğini ve benim bilmediğim sırları bildiğini hissediyorum.

Anne ve çocuk arasındaki rahim içi ilişki hakkında okudum ve onun ilgisizliğini anlamak için psikologlara da danıştım. Bulabildiğim kadarıyla, fetüsler annelerinin duygularını hissederler ve Tanrı biliyor ki, rahmetli eşim Sue'nun hamileliği kolay geçmedi.

Joseph'in resmine tekrar bakarken, her zamanki gibi, sarışın, siyah gözlü oğlumla, ölen annesinin yeşil gözleri ve koyu kahverengi saçları arasında benzerlikler bulmaya çalışıyorum. Hiçbir benzerlik yok. Bir hatırlatma ya da ceza olarak, Joseph, onun doğmasına katkıda bulunan o orospu çocuğuna benziyor.

"Ne yapacaksın?" diye soran kardeşim Ares, beni gerçeğe geri döndürüyor.

"Şimdiye kadar izlediğim yoldan sapmayacağım: Oğlumu korumak ve benden alınmasını engellemek için mümkün olan tüm silahları kullanacağım. Hayatta olan akrabaları hakkında soruşturma başlatılmasını emrettim. Sue ve rahmetli kocası Keith'in görünüşe göre kimsesi yoktu, ama her türlü önlemi alıyorum."

Sue öldüğünden beri, oğlumun piç biyolojik babasının uzak bir akrabasının her türlü şantaj girişiminden veya velayet talebinden bizi yasal olarak korumaya çalışıyorum. Her iki ebeveyni de öldüğü için, oğlumla olan tek bağım, onu doğar doğmaz evlat edindiğim gerçeğidir, ancak bugün davayı yürüten hukuk bürosu,

, yıllarca sürececek bir hukuk savaşı başlatabileceklerini söyledi.

Ares bir süre sessizce bana baktı ve ne düşündüğünü biliyorum: Bunların hiçbirini yaşamama gerek yok.

Ares yanılıyor. Joseph benim dünyamın merkezi haline geldi. "Bu akşamki akşam yemeği ne olacak?"

"Gidebileceğimi sanmıyorum. Zaten neden dördümüzün aynı anda orada olmamız gerekiyor ki?"

Omuzlarını silkiyor. "Gerek yok. Rey Cardona de la Vega ile anlaşmayı çoktan yaptım. Daha çok bizim bir araya gelmemiz için. Büyükbabamıza bir saygı gösterisi olarak."

Bu argüman beni suçlu hissettiriyor. Ebeveynlerimizi kaybettik ve büyükbabamızın ölüm döşeğinde, aile geleneklerine saygı göstereceğimize ve birbirimizi uzun süre görmeden kalmayacağımıza söz verdik, ancak her birimizin karşılaştığı zorluklar nedeniyle bu giderek zorlaşıyor.

"Rey'in orada olduğu gece yeni dansçı hakkında bir karışıklık olduğunu duydum, doğru mu?" diyorum.

"*Kafa karışıklığı* mı? Ben öyle demezdim. Madison bir hata yaptı ve Zeus'a özel bir dans yaptı, ama o ne yaptığını biliyordu ve orada olmaması gerektiğini de biliyordu. Bence kardeşim ona takıntılı." Bir süre durup gülümsedi. "En komik olanı da, kız Zeus'u terletiyor."

"Bu uzun sürmez. Birkaç ay içinde, kadın cazibesini kaybedecek. Bizim gibi, Zeus da meydan okunmak istiyor."

Bugüne kadar, ilişki kurduğumuz hiçbir kadın çok uzun süre kalmadı ve dürüst olmak gerekirse, Sue ile ilişkimiz de Joseph ve onu kaybetmemek istemem nedeniyle bu kadar uzun sürdü, onun annesi ile aramızda daha güçlü bir bağ olduğu için değil.

"Bilmiyorum. Madison, onun şimdiye kadar birlikte olduğu kadınlara benzemiyor. Genç, ama kimseye boyun eğmiyor."

"Şimdi romantik mi oldun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Hayatta olmaz. Romantizm bana göre değil."

"Evde gördüğümüz örneği düşünürsek, hiçbirimiz için öyle olduğunu söyleyemem."

Telefonum bir mesajla aydınlanıyor ve Ares zil sesini tanıyınca gülüyor. Küçükken hepimizin telefonunda bu zil sesi vardı: benim asi kardeşim ve ikinci en büyük kardeşimin "*kirli arama*" lakabını taktığı bir zil sesi.

Artık hiçbirimiz çocuk değiliz, ama bizi arayanın kadınlarımızdan biri mi yoksa iş mi olduğunu biliyoruz.

"Joseph'in yanında olmam mı gerekiyor?" diye soruyor. "Belki sevişmek moralini düzeltir."

Mesajı görmezden geliyorum. Aklım tamamen oğlumda. "Başka bir gece bakıcısı bulurum, teşekkürler. En son ona baktığında, sabah üçte eve geldiğimde oğlum çizgi film izliyordu."

Suçluluk duymuyor gibi görünüyor. "İkimiz de uykusuzluk çekiyoruz ve Joseph harika bir arkadaş."

Tüm kardeşlerim, onun benim biyolojik oğlum olmadığını bilmelerine rağmen, onu bir Kostanidis olarak kabul ettiler.

Kendimi, kendi çocuğum olsun ya da olmasın, bir çocuğa bakabilecek biri olarak görmemiştim ve Sue'nun aptal eski kocası tarafından hamile bırakıldığını öğrendiğimde, bebek henüz annesinin karnındayken onunla ne kadar güçlü bir bağ kurduğuma şaşırmıştım.

Her açıdan Joseph benim oğlum. Onu daha doğmadan kaydettim ve ona baktım.

Kardeşim kalkıp kapıya doğru yöneldi. "Akşam yemeği konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Gitmeyeceğim. Akşamı oğlum için ayırmak istiyorum. Birkaç hafta sonra seyahate çıkacağım ve ayrı kalacağımız zamanı telafi etmem gerekiyor. Gece bakıcısına gelince, o zamana kadar bulamazsam, onu Elina'ya bırakmak zorunda kalacağım."

Ares gülümser. "Yeğenim, dadı yerine Odin'in karısını tercih edecektir. O tam bir Kostanidis: bizim gibi, etrafında yabancıların olmasını sevmez."

Joseph, bizden başka kimseye alışamayan üzgün bir bebek. Sue bile onunla bu konuda dalga geçti: onu dokuz ay boyunca karnında taşımasına rağmen, çocuk sadece bana ilgi gösteriyordu. Yavaş yavaş kardeşlerime de alıştı.

"Her şey yolunda. Oradaki toplantının için," dedi, telefonuma başını sallayarak, "onunla kalmam gerekirse, bana haber ver."

"Bunu ister misin?" diye soruyorum, elimden yapı taşını almaya çalışan oğluma.

Oyun odasının zemininde oturuyoruz. Eve geldiğimde, ayakkabılarımı, çoraplarımı ve ceketimi çıkarmak için durup, doğruca onun yanına gittim.

O da başını sallayarak evet cevabını verdi. " nai*/de."

"Naiiiiiii," diye tekrarlar, son harfi uzatarak, ve oğlumla gurur duyarım oğlumla gurur duyuyorum.

Onun parçayı doğru yere koymasını izledikten sonra, ona elimi uzattım . Her zamanki gibi Joseph tereddüt etmeden kollarıma atladı. Onu göğsüme sıkıca sarıp, Ares ile yaptığım konuşmayı düşündüm.

Tüm kardeşlerim benimle aynı endişeyi paylaşıyor: gelecekte, biyolojik ailesinden biri oğlumun velayetini talep edecek.

"Bu olmayacak, oğlum. Senin gibi insanların seni yetiştirmesine izin vermeyeceğim. Senin nerede olduğunu asla bilemeyecekler."

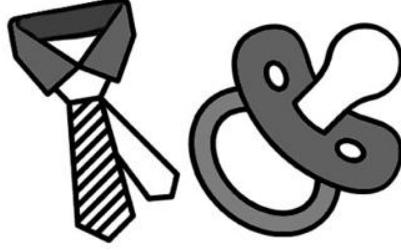
* Kostanidis Kardeşler serisinin 1. kitabı *Seduced by Contract*'ın kahramanı.

* Lykaeos Ailesi serisinin 1. kitabı *About Love and Revenge*'in kahramanı.

* Yunanca "evet" anlamına gelir.

Cecily

İKİNCİ BÖLÜM

Aylar sonra

MANHATTAN ADASI — NEW YORK

Kendimi sakinleştirmek için valizimin sapını sıkıca tutuyorum, ama kalbim o kadar hızlı atıyor ki midem bulanıyor.

Manhattan, filmlerde gördüğümde daha da korkutucu görünüyor. Arabalar her taraftan geçip gidiyor, kornalarını çalıyor ve belki de sahiplerinin mizacını gösteriyorlar.

Adanın her yeri sabırsızlık ve telaşla dolu. Yakın zamana kadar sürdürdüğüm huzurlu hayatımın tam tersi.

Etrafıma bakarken valizimi ayaklarımın dibine koyuyorum. Etrafım gökdelenlerle çevrili. Güneşi görmeyi imkansız kılan, çok yüksek binalara böyle diyorlar. Şehir, sabah saatlerinde bile binaların gölgesinde kısmen gizlenmiş durumda ve bu beton ve çelik ormanında kimsenin nasıl mutlu olabileceğini merak ediyorum.

Parmaklarımı alnıma koyuyorum ve onu kaplayan soğuk teri hissediyorum.

Tanrım, eve gitmek istiyorum.

Bunun işe yarama şansı yok. Bana bakan herkes, ağzımı açmadan bile Kansas'lı bir köylü olduğumu anlayacaktır.

Manhattan'daki insanlar çok şık giyiniyor! Şehrin finans merkezinde yıpranmış kot pantolon ve All Star tişört giyen kimse yok. Eğer ona

bu kadar duygusal bir bağım olmasaydı, çoktan çöpe atmıştım.

Korkak olma, Cici. Hemşirelerin konuşmasını hatırla. Hayatta kalman bir mucizeydi, belki de dokuz canın olduğu hikayesi doğrudur.

Bugün muhtemelen bir mucizeye daha ihtiyacım olacak çünkü ölmeyi göze alamam.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, bir araba yüksek hızla kaldırıma yaklaşıyor ve neredeyse kalp krizi geçiriyorum. Korkuyorum ve geriye doğru sendeliyorum.

Tanrım, görünüşe göre bu şehirdeki herkes ekstra cana sahip, yoksa Formula 1 pilotlarıyla dolu gibi görünen trafiği nasıl hayatta kalabilirler?

Biri bana çarptı ve sırt çantamı yere düşürmek üzereydin.

Bütün gün kaldırımda duramam. Planladığım şeyi yapmaya cesaretim olup olmadığına karar vermem gerekiyor.

"Başka seçenek yok," diye uyarıyor bir ses. "Bugün o gün."

Boğazıma safra yükselir ve daha az radikal bir çözüm bulmak için son bir çaresiz girişimde, gergin bir şekilde Kostanidis banka binasına doğru yönelirim.

Aile bankasının genel merkezi, bankacı klanının üçüncü oğlu ve aynı zamanda büyük bir TV kanalının sahibi olan Bay Dionysus'un her öğleden sonra geldiği yerdir.

İki giriş olduğunu biliyorum. Biri ticari binanın içine, diğeri ise onun yanında, ofislerin lobisine açılıyor. Benim gitmem gereken yer orası.

"İyi günler," diyorum, en güzel gülümsememi takınıp girişteki güvenlik görevlilerinden birine selam veriyorum.

"Rozetiniz yoksa geçemezsiniz bayan. Bu giriş sadece çalışanlara aittir."

"Bay Kostanidis ile görüşmem gerekiyor." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, adamın bakışından yaklaşımımın bir hata olduğunu anlıyorum.

Sanki bunu doğrulamak istercesine, "Dördünden hangisi?" diye soruyor.

Onun gerçekten bir cevap istediğini sanmıyorum, sadece beni analiz ediyor. "Bay Dionysus."

Ne halt ettiğini sanıyorsun, Cici? Bu kadar güvensiz görünerek içeri giremezsin.

"Randevu aldınız mı?" Artık bu adamın şüpheli olmasının yanı sıra içten içe bana güldüğünden de eminim. Yüzündeki ifade

cevabı bildiğini açıkça gösteriyor: Güçlü Yunanlı ile randevum yok, çünkü ben bir hiçim.

"Hayır, ama önemli."

"Zamanınızı boşa harcamayın bayan. Nedeniniz ne olursa olsun, ona ulaşamayacağınızı garanti edebilirim. Tanrı'yı görmeye çalışmak daha kolay olur."

Ben de bunu yapmıyorum mu? Bildiğim kadarıyla, ebeveynleri tarafından Yunan tanrılarının isimlerini alan dört Kostanidis erkeği, gerçek hayatta da pratikte tanrılar. Birkaç ömür yaşayacak kadar paraları var, isterlerse su yerine Fransız şampanyası içebilirler.

Şimdi beni baştan aşağı süzdü ve valizime odaklandı. "Sana bedava bir tavsiye vereyim, kızım. Çok genç görünüyorsun ve belli ki buralı değilsin. Evine dön yoksa ada seni canlı canlı yer."

"Yapamam. Yerine getirmem gereken bir sözüm var."

"Eğer sözün Dionysos ile ilgiliyse, söz verdiğin kişiye sözünden dönmen gerektiğini söyleyen iyi olur. Onunla konuşma şansın sıfır."

Söylediklerini düşünüyorum ve kalbim sıkışıyor.

Yunanlı iş adamı, ona hikayemi anlatsam beni dinleyeceğine nasıl inanabildim? Gerçekten bana inanacağını mı sandım? Muhtemelen beni bir psikiyatri hastanesine gönderirdi.

Hayır. Belki eskiden beni psikiyatri hastanesine gönderirdi. Şimdi ise muhtemelen tutuklanırdım.

Adamın bakışları artık kibirli değil, destekleyici. Muhtemelen bana söylediklerinden sonra yüzümdeki çaresizliği görebildiği içindir.

Umudumun son kırıntısı da yok oldu. Başka seçeneğim yok. Radikal bir önlem almak zorundayım.

Yakınlaşmam gereken adam hakkında okuduğum raporları hatırlıyorum. Aslında, tüm aile hakkında okuduklarımı hatırlıyorum.

Acımasız iş adamları. Milyarderler. Ulaşılmazlar.

Son kısmı kendim doğrulayabilirim. Adam bir kale içinde yaşıyor. Bir haftadır her gün buraya geliyorum ve artık daha fazla bekleyemem. Otel masraflarını ödemek için kullandığım para bitti, bu yüzden bugün yanımda valizim var.

Hedefime ulaşamazsam, Kansas'a geri dönüp her şeye baştan başlamak zorunda kalacağım.

Tanrım, başarısız olmamam için bana yardım et.

Kostanidis ailesi bir tür kraliyet ailesi gibidir; sadece çok zengin değil, aynı zamanda çok da güçlüdürler.

Bay Dionysus kim olduğumu ve neden New York'ta olduğumu öğrenirse, tüm hikayeyi bilmeden bile beni göndereceğinden hiç şüphem yok. Bir daha ona yaklaşmamamı sağlayacak ve o zaman umutsuzca başarısız olmuş olacağım, çünkü her şeyi öğrendiğinde ikinci bir şansım olmayacak.

Güvenlik görevlisine veda edercesine başımı sallıyorum. O, New York'a geldiğimden beri tanıştığım en nazik insan. Ya da daha doğrusu, en az kaba olan.

Birkaç derin nefes alıyorum ve yavaş yavaş kalp atışlarım normale dönmeye başlıyor, ama bu sahte huzur hissi hiç uzun sürmüyor, çünkü binanın arka tarafına, garaj girişine varır varmaz, her gün Bay Kostanidis'i alan arabayı görüyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Tanrım, kalan sekiz canımdan birine ihtiyacım olacak. Beni terk etme.

Dionysus

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"DOĞRUDAN EVE GİDİYOR MUYUZ, Bay Kostanidis?" diye soruyor şoförüm arabaya biner binmez.

"Evet, Anderson. Gece bakıcısı adayıyla görüşmem gerekiyor."

Başka bir dadı demek daha doğru olur, zaten görevinde başarısız olan pek çok dadıdan biri.

O dudaklarını büzünce dikiz aynasına bakıyorum ve nedenini anlıyorum: Anderson neredeyse aileden biri ve eski çalışanın oğlumu beşiğinde ağlarken yalnız bırakıp aşağıda seks yapmasına benim kardeşlerim kadar kızmıştı.

Onun yerine gelenlerin hiçbiri uzun süre kalmadı.

Bir an gözlerimi kapatıyorum, başım ağrımaya başlıyor ve Zeus'un önerisini kabul edip Joseph'i gündüz bakımına vermem gerekip gerekmediğini düşünüyorum, öğleden sonra ikisine kadar kalan dadıyı gece vardiyasıyla değiştirmek için.

Sorun şu ki, Bayan Nuttle, kocasının uzun süre evden uzak kalmasını istemediği için her gece kalamayacağını çoktan açıklamıştı.

"Joseph'in hatırı için, umarım bu seferki işe yarar, efendim."

Şüphelerim olsa da, onaylayarak başımı sallıyorum.

O arabayla uzaklaşırken, ben de renkli camdan dışarı bakıyorum, ama kafam binlerce kilometre uzakta.

Bayan Pain'i işe almam gerektiğini biliyorum.

Tanrım, kadının adı bile yanlış. Bir dadının soyadında nasıl "acı" kelimesi geçebilir?

Ayrıca, bu görevde uzun süre kalamayacağını da biliyorum. Bunun, onun tuhaf soyadıyla hiçbir ilgisi yok, tamamen röportaj sırasında oğluma dokunmaya çalışmaması

Aslında, ona bakmadı bile.

Oğlumun bulunduğu bebek arabasını kasıtlı olarak yakınlarda bıraktım, ama kadın bana profesyonel niteliklerini kanıtlamaya çok daha fazla odaklanmış görünüyordu — ki bunlar çok fazla, inkar etmiyorum — bu denklemin ana unsurunun oğlumla iyi bir ilişki kurmak olduğunu anlamaktan çok.

Çoğu tek ebeveynli aileler için olan web sitelerinin gereklilikler olarak belirttiğinin aksine, üniversiteye gitmiş olması veya İngilizce dışında başka diller bilmesi umurunda bile değil. Joseph ile gerçek bir bağ kuramazsa, benim için işe yaramaz.

"Onu sevmedim, söylemeliyim," diye Anderson benim düşüncelerimi dile getiriyor. "Ben de, ama etkileyici bir özgeçmiş var."

"Çocuklar temel eğitimden çok daha fazlasına ihtiyaç duyar."

Evet, kardeşlerim ve ben bunu çok iyi biliyoruz. Mutlu bir çocukluk geçirdik, ama ergenliğimizin sonunda annemiz bir kazada öldü, ardından babamız intihar etti. Tam bir kabustu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileden, dört yetim haline geldik. Büyükbabamız, kariyeriyle torunlarına olan bağlılığı arasında denge kurmaya çalışsa da, tam olarak sevgi dolu bir model değildi. Ebeveynlerimizin kaybının acısını henüz atlatamamışken, büyükbabam hastalandı ve altı ay bile yaşamadı.

Zeus bizi bir arada tutmak için elinden geleni yaptı, ama Kostanidou ailesinin her bir üyesinin içinde hiçbir şeyin dolduramayacağı duygusal bir boşluk var.

Hayır, bu doğru değil. Oğlum var, tesadüfen hayatıma giren ama sanki benim bir parçamış gibi sevdiğim bir çocuk.

"O zaman bu işe alımı yeniden düşünmelisiniz, efendim," diyor ve ben kararlarım konusunda başkalarının fikirlerini kabul eden bir adam olmasam da, onun sadece Joseph'in iyiliğini düşündüğünü biliyorum. "Onunla ilgilenen kişilerin sürekli değişmesi çocuğun iyiliği için iyi değil bence."

"Son görüşmede bunu sakın bir şekilde analiz edeceğim. Henüz bir karar vermedim."

"Tanrıya şükür!" diyor ve dikiz aynasından gördüğüm gözlerinde rahatlama hissediyorum. "Bunda garip bir şey var... Tanrım!"

Aniden fren yapar ve emniyet kemerimi takmamış olsaydım, Hades'e mesaj gönderirken dikkatim dağınık olduğu için ön koltuğa fırlamış olurum.

Ne olduğunu soracak vaktim bile olmadı çünkü Anderson çoktan arabadan inmişti.

Ne oluyor böyle?

Tüm güvenlik protokollerini çiğneyerek ve arkamızdaki araçta bulunan korumalarımın başının saçlarını ağartarak, ben de arabadan indim.

Arabanın önünde yere yığılmış bir kadın gördüğümde, sanki paralel bir evrendeymişim gibi hissediyorum.

"Ona çarptık mı?" diye inanamadan soruyorum ve hemen ambulansı arıyorum.

"Benim hatam değildi, Bay Kostanidis. Kendini arabanın önüne attı ya da bakmadan karşıya geçti. Emin değilim. Her halükarda, araçların çıkması için sinyal veren garaj ışığı yanıyordu."

Bayılmak üzere gibi görünüyor ve her şeyi görmemiş olsam da doğruyu söylediğini biliyorum. Anderson, Zeus'un şoförü Larry gibi, dedem hayattayken beri ailemiz için çalışıyor.

"Ambulans çağırdım," diyorum ona, kadının hayati belirtilerini kontrol etmek için yaklaşırken. Onu hareket ettirmemem gerektiğini biliyorum, çünkü durumunu daha da kötüleştirebilirim. Buna rağmen, bilinci yerinde mi diye görmek için eğiliyorum. Hareketsiz oturup olayların gelişmesini beklemek benim doğamda yok.

Etrafımızda sesler duyuyorum. İnsanlar etrafımıza toplanıyor, ama ben tamamen ona odaklanmış durumdayım.

Yüzünü göremiyorum, yüzünü kapatan kırmızı saçları görüyorum. Kuaförde yapılmış saçlar değil, turuncu ve kırmızı tonları arasında değişen, dolgun, dalgalı bir saç.

Narin uzuvları, çok beyaz teni ve kolları ile boynundaki çilleriyle kırılgan görünüyor. O kadar hareketsiz ki, bir an için en kötüsünü düşünüyorum.

Kan yok, ama iç kanamanın çok daha ciddi olduğunu biliyorum ve Anderson hızlı sürmese bile, kız - evet, vücut tipi ve giyim tarzına bakılırsa kız olduğunu düşünüyorum - bir arabanın çarpmasına dayanamayacak kadar narin görünüyor.

Parmaklarımla boynuna dokunuyorum, hayatta olması için dua ediyorum ve nabzını hissettiğimde tekrar nefes alıyorum.

Kızın cildi ipek gibi sıcak ve pürüzsüz, bunu fark ettiğim için kendimi biraz sapık hissediyorum.

"O hayatta," diyorum Anderson'ı sakinleştirmek için, çünkü aksi takdirde bir yerine iki kişinin yardıma ihtiyacı olacak.

Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim.

Aynı zamanda, kendimi ondan koparamıyorum, anlaşılmaz bir şekilde bu kırılğan yaratığa bağılı hissediyorum.

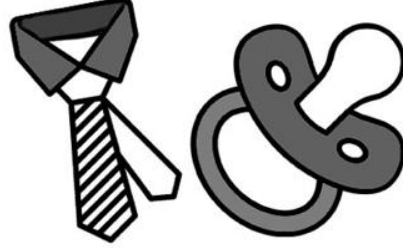
Ambulansın sesini duyuyorum ve kalkmaya hazırlanıyorum, ama kız elimi tutuyor.

"Aslında ben bir kediyeim. İkinci hayatımı çoktan yaşadım. Dikkatli olmalıyım. Artık sadece yedi hayatım kaldı."

Bundan sonra bayılıyor.

Dionysus

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"NE OLDU?" Zeus telefonda soruyor. "Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Görünüşe göre bankanın güvenlik kameraları çarpışmayı kaydetmiş ve korumalar beni aradı. Neredesin?"

"Hastanede, onunla ilgilenilmesini bekliyorum." "Onunla mı?"

"Evet, bir kız. Adını bilmiyorum. Soramadan bayıldı. Görüntüleri gördün mü?"

"Henüz görmedim. Önce senin iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Hangi hastanedesin? Athanasios'un çalıştığı hastanede mi?"

"Hayır. Ambulansa onu en yakın hastaneye götürmesini söyledim, ama doktorların ne diyeceğine bağlı olarak onu oraya nakledebilirim."

"Sence durumu ciddi mi?"

"Hayır, ama her halükarda durum çok berbat. Anderson hala şokta. Hayatında hiç böyle bir olay yaşamamıştı." "Seni bulmaya geliyorum."

"Zeus, gerek yok. Kız arkadaşının yanında olman gerekmez mi?"

Hiç tereddüt etmedi; eskiden bu unvanı kullansaydım, kalp krizi geçirirdi. Ancak son birkaç ayda, özellikle kardeşimin geleceği konusunda birçok şey değişti.

"Madison benimle gelecek."

"Gelmenize gerek yok. Bana yardım etmek istiyorsanız, görüntüleri kontrol edin. Gerçekte ne olduğunu bilmeliyiz." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bunun bizim hatamız olup olmadığını bilmem gerekiyor. Her halükarda, hangi sonuca varırsam varayım, tüm masrafları ben karşılayacağım."

"Buna şüphe yok."

Bana bakan kobalt mavisi gözleri ve küçük çillerle bezeli solgun yüzünü düşünüyorum. Kız, bir nefesle parçalanacakmış gibi görünüyor.

"O çok genç ve tahminim doğruysa, yardıma muhtaç. Basit giysiler giymişti ve yıpranmış bir valiz taşıyordu. Doktorlar ne derse desin, suçlu kim olursa olsun, onun eve sağ salim ulaşmasını sağlayacağım."

"Eve mi?"

"Evet, buradan değil, bundan eminim." "Reşit değil mi?"

"Sanmıyorum. Evrakları daha sonra doldurması için bıraktık. Sadece iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Gözümün ucuyla birinin yaklaştığını görüyorum ve arkamı döndüğümde, küçük kardeşim Hades'in burada olduğunu fark ediyorum.

"Görüntüleri kontrol et. Hades geldi. Merak etme, ben iyiyim."

"Sizin için endişelenmekten asla vazgeçmeyeceğim, Dionysus. Joseph kiminle kaldı?"

"Ares benim evime gitti. Gece vardiyasında çalışacak bir dadı adayıyla görüşmem vardı, ama ona onunla tanışmasını ve görüşmeyi başka bir güne almasını söyledim."

"İyi. Görüntüleri kontrol edip ne olduğunu anladığımda seni ararım. Durumun gelişimi hakkında beni bilgilendirmeyi unutma."

"Zeus, ben iyiyim. Kadınınla keyfine bak. Bir sorun olursa seni arayacağıma söz veriyorum."

Hades yanımda durmadan önce telefonu kapatacak zamanım bile yok.

"O kim?" diye sordu, selam bile vermeden. "Anderson'la konuştum, kadın kendini arabanın önüne attığını söyledi. Bu çok şüpheli."

Kardeşim isminin hakkını veriyor: affetmez ve düşman olarak gördüğü kişilerin hayatlarını mahveder. Ailemizden başka kimseye empati duyamaz ve bence bu da kan bağı yüzünden, doğasında olduğu için değil.

"Henüz bilmiyoruz. Soruşturma devam ediyor. Zeus kayıtları inceleyecek, ama komplo teorilerine başlamadan önce, o bir kız,

Hades. En azından, onunla kısa süreli yakınlığımdan edindiğim izlenim bu."

"Ee? Karakter eksikliğinin yaşı mı var?"

"Tanrım, bu sonuca nereden vardın? Her geçen gün daha da kötüleşiyorsun. Yargında bir hata yaptın diye, yoluna çıkan herkesin öyle olacağı anlamına gelmez. Hayatına devam etmelisin."

"Asla. İkisini de yok edene kadar olmaz." "Onları zaten yok ettin."

"Henüz yok. Hak ettiği cezayı alması için uzun süre olduğu yerde kalması gerekiyor."

"Bu konuyu seninle tartışmayacağım. Takıntılısın."

"Buraya Juliet ya da o orospu çocuğu hakkında konuşmaya gelmedim. Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim."

"Şimdilik değil."

"Peki, o zaman ben gidiyorum," diyor kötü bir ruh hali içinde, ve bunun nedeninin, yıllardır onu rahatsız eden konuyu gündeme getirdiğim için olduğunu biliyorum.

"Hades, hayatını cehenneme çevirmeye çalışmıyorum. Anlayabilir misin?"

O çoktan uzaklaşmaya başlamış, ama bana dönüp bakıyor. "Kimse hayatımı cehenneme çeviremez, Dionysus. Ben zaten cehennemde yaşıyorum. Ben yeraltı dünyasının efendisiyim, unuttun mu?"

İronik davranmıyor. Sanırım ruhu gerçekten orada hapsolmuş durumda.

"Bay Kostanidis?" Kardeşim ayrılır ayrılmaz bir erkek sesi beni çağırıyor.

ayrılır ayrılmaz bir erkek sesi beni çağırıyor.

Kim olduğunu görmek için döndüğümde, bir doktor ve bir hemşire olduğunu gördüm. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi akşamlar. Ben Doktor Roswell, ...'nın bakımından sorumlu kişiyim." Kaşlarını çatıyor ve kızın adını da bilmediğini anlıyorum. "Anladığımız kadarıyla, ciddi bir şey yok. Sadece hafif çürükleri var. Kafasının tomografisini de dahil olmak üzere tüm testleri yaptık. Durumu iyi."

"Onu görebilir miyim?"

"Yarın tekrar gelmeniz daha iyi olur. Çok endişeli olduğu için ona sakinleştirici verdim."

"Adını nereden öğrenebilirim? Ailesine haber vermem gerekiyor."

"Tüm belgeler resepsiyona götürüldü. Şu anda dosyasını hazırlıyorlar, böylece kime fatura kesmemiz gerektiğini öğreneceğiz." Öksürdü, utanmış bir şekilde.

"Bunu dert etmeyin. Tüm masrafları ben karşılayacağım. En iyi bakımı almasını istiyorum. Yarın onu görmeye geleceğim. Ben gelmeden taburcu etmeyin."

Asansöre giriyorum, korumalarım da peşimden geliyor ve doğrudan resepsiyona yöneliyorum.

"804 numaralı odadaki hasta hakkında bilgi istiyorum," diyorum görevliye.

"Hasta ile bir ilişkiniz var mı?"

Çalışanın sorusunun geçerli olduğunu bilsem de çenemi sıkıyorum. "Ondan ben *sorumluyum*," diye tartışmaya yer bırakmadan cevap veriyorum.

Kadın hiç etkilenmez. Ellerini resepsiyon masasının üzerinde birleştirir ve bana bakar. "Ne tür bilgi istiyorsunuz?"

Hepsini, diye düşünüyorum, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum çünkü kızın akrabası değilim. Zaten bu gece sonuna kadar, en geç yarın ihtiyacım olan bilgiyi elde etmiş olacağım. Kuzenim Odin'i bir kez aramamla, kızın hayatı altüst olacak.

"Sadece adı," diyorum ve gözlerimi yüzünde gezdirip, daha yavaşça göğüslerine indirip, orada biraz duruyorum.

İstediğim şeyi elde etmek için hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermem. Bir hedefe ulaşmak istediğimde kendi koyduğum kurallar dışında pek çok kurala saygı duymam.

Eğer protokolü sıkı bir şekilde uygulayacak olsaydı, bana kızın adını bile vermezdi, çünkü ona kızdan sorumlu olduğumu söyledikten sonra böyle bir bilgiyi istememin hiçbir mantığı yoktu. Bunu düşünmeliydim.

Ancak, yanaklarının pembe iki top haline geldiğini gördüğümde, şu anda istediğim her şeyi yapacağını anlıyorum.

Her şeyi.

Ellerini titreyerek yazıyor, istediğim şeyi arıyor, sonra bir kağıda bir şeyler yazıp bana uzatıyor.

Onu aldıktan sonra bile bakmıyorum. Şu anda tüm dikkatimi ona veriyorum. Elimde olan şeyden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum, ama onun bunu bilmesine gerek yok. "Teşekkür ederim bayan. Umarım tatlı rüyalar görürsünüz."

"Adınızı alabilir miyim? Sorumlu kişiden bilgi isteyen olursa diye buraya not etmek için, efendim."

Ona sadece ofis telefon numaramın yazılı olduğu bir kart veriyorum. Bu şekilde bile, bana ulaşmak için sekreterlerimden geçmesi gerekecek.

"İyi bir kız ol ve gerekirse beni ara..." Sol göğsünün üzerindeki etiketteki ismine bakıyorum. "Molly?"

sol göğsünün üzerindeki etiketteki ismine bakıyorum. "Molly mi?"

Yüzü daha da kızarır. "Elbette, Bay Dionysus," diye cevaplar, kartımı okuyarak. "O aşk tanrısı değil mi?"

"Hayır. Yanılıyorsunuz, hanımefendi. O Eros. İyi geceler."

Bugün yaşanan onca kötü şeyden sonra, bu küçük etkileşim neredeyse beni gülümsetiyor. Sonuç aldığım sürece, bir kadını istediğim şeyi yapmaya ikna etmek için herhangi bir yöntemi kullanmakta hiçbir sakınca görmüyorum.

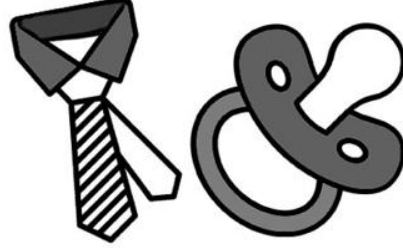
Geceyi Yunan mitolojisindeki aşk hakkında hayal kurarak geçirecek mi? Muhtemelen.

Ancak bu konuyu biraz araştırması gerek. Ben, diğer şeylerin yanı sıra, zevk tanrısıyım. Bir erkekle bir kadın arasındaki duyguları aramıyorum. Hiçbir zaman aramadım, Sue ile bile. Benim için her şey şehvetle ilgili.

Kardeşlerim gibi, annem de benim adımları seçerken tam isabet etti.

Dionysos

BÖLÜM BEŞ

HARPER CECILY BRADLEY.

Sürücümü ve avukatlarımızı eşlik ederek ifade vermesi için karakola gittiğimde, karakoldan çıkar çıkmaz gazeteyi tekrar okudum.

Birkaç telefon görüşmesi ile olayın gazetelere yansımamasını sağladım. Görünüşe göre basın, ailemin günlük hayatını bir reality şov olarak görüyor ve ne kadar gizli kalmaya çalışsak da her şeyi haber yapmak istiyor. Özel hayatımız hakkında ne kadar ketum olursak, o kadar dikkat çekiyoruz ve bu da oğlumu her türlü yolla korumamın nedenlerinden biri.

Sue'nun eski kocası hakkında bana anlattıklarından sonra, en son ihtiyacım olan şey, o piçin akrabalarından birinin oğlumun peşine düşmesidir.

Aslında, Joseph'in benim biyolojik oğlum olmadığını çok az kişi biliyor ve bana kalırsa, o büyüyüp ona evlat edinildiğini söyleyene kadar da böyle kalacak.

"Her şey yolunda, değil mi efendim?" Anderson, Larry'nin, Zeus'un şoförünün bizi beklediği arabaya binmeden önce sorar.

"Evet. Endişelenme."

Ağabeyim görüntüleri avukatlarımıza teslim etti ve kızın araçların çıkışına dikkat etmeden garajın önünden geçtiği kanıtlandı.

O, Larry'nin yanındaki ön koltuğa oturur, ben de arkaya otururum. Avukatın bana söylediğine göre, yasal prosedür gereği, bugün bindiğimiz araba adli incelemeye alındı. Ne zaman serbest bırakılacağını bilmiyoruz.

"Bay Kostanidis..." Anderson söze başladı.

"Bir şey söylemenize gerek yok. Bu sizin hatanız değildi. İşiniz güvende ve ona ihtiyacı olan her türlü bakımı sağlayacağım."

"Her halükarda, kız çok küçük... Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum."

"Sakin ol. Yarın hastaneye gidip onun hakkında daha fazla bilgi alacağım ve gerekli her türlü desteği vereceğim."

Sonunda sakinleşmiş görünüyor ve ben de kızın adını öğrendiğimden beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum: Kuzenim Odin'i arıyorum.

"Dionysus, kız nasıl?" Telefon sadece iki kez çaldıktan sonra soruyor.

Diğer büyük kuzenim Christos da bana mesaj gönderdi, çünkü bizim için birimizin sorunu, hepimizin sorunudur. Akrabalarım arasında mahremiyet sınırları bilinmez.

"Polis karakolundan yeni çıktım. Görünüşe göre dikkati dağılmış. Avukatlara göre Anderson herhangi bir sorumluluktan muaf tutulacak, ama kızın iyi olduğundan emin olacağım. Ancak, onunla ilgili bazı temel bilgileri öğrenmeni istiyorum. Adı dışında hiçbir şey bilmiyorum: Harper Cecily Bradley."

"Sorun değil. En geç yarın sabaha kadar cevaplarını veririm. Joseph kiminle kaldı? Elina endişeleniyordu."

"Ares'le. Eve gidiyorum." "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Biliyorum kuzen."

Cihazı aracın orta konsoluna bırakıp gözlerimi kapatıyorum ve günün kaosunu düşünüyorum. Yarın yönetim kurulu toplantısı için istasyona gitmem gerekiyor, ama bu imkansız. Oğlumun yakında yeni gece dadısı olabilecek kişinin sorununu çözmem gerekmesinin yanı sıra, Harper Cecily'nin nasıl olduğunu da kontrol etmem gerekiyor.

Yarım saat sonra, Larry güvenlik kulübemin önünden geçip Brooklyn'deki evimin önüne park eder. İki çalışana hızlıca veda edip korumaları uğurladıktan sonra, kardeşimi aramaya giderim.

"Dadıyla nasıl gitti? Haftaya yeniden randevu alabildin mi?" diye soruyorum girer girmez.

"Hayır. Onu kovdum."

"Ne yaptın?"

"Şşşş... Sesini alçalt. Joseph az önce uykuya daldı."

Oğlum evde olduğu için çok şanslı, yoksa onu öldürürdüm. Neredeyse tüm şartları karşılayan bir aday bulmak yaklaşık iki haftamı aldı.

"Neredeyse" dememin nedeni, kadının isminin çok tuhaf olması ve kadından çocukları gerçekten sevdiğini hissettiren hiçbir izlenim almamış olmam. Bu da bana, bu işe yatkınlığı olmayan birinin neden böyle bir iş aradığını sorguluyor.

"Onu kovdum," diye tekrarlıyor, hiç tereddüt etmeden.

"Onu *bugün* kovduğunu mu söylüyorsun?" diye umutla soruyorum.

"Hayır. Sonsuza kadar. Uygun

değil." "Neden böyle bir şey yaparsın?" "Joseph ondan korkuyor."

"Delirdin mi? O sadece küçük bir çocuk."

"Hayır. Çocuklar bizden daha iyi sezgilere sahiptir. Kadın onun yönüne bakmıyordu," diyor ve son röportajda benim de fark ettiğim şeyi doğruluyor, "ben de onu kucağıma alıp kadına yaklaştırmaya çalıştım. Çok korkmuştu. Bunun normal bir davranış olmadığını biliyorsunuz. O insanlara asla böyle tepki vermez. Dünyanın en arkadaş canlısı çocuğu olmasa da, birini gördüğünde çığlık atmaz. *O sinir bozucu bayanı* sevmiyordu, ben de öyle. Başka bir tane bulun."

"O ağlamaya başladığında kadın ne yaptı?"

"Sinirlenmiş gibiydi. Sanki onun ağlamasına dayanamıyormuş gibi kalkıp pencereye gitti. O iyi biri değil, Dionysus."

İki elimi yüzüme götürdüm ve şimdi ne yapacağımı düşündüm. "Başka aday yok. Her birinin uygun olmayan bir özelliği var."

"Bir yolunu buluruz. Her gün sırayla Joseph'le vakit geçirmemiz gerekse bile."

İyi bir adayı elediğine kızgın olsam da, bunu oğlumun iyiliği için yaptığımı biliyorum. "Birini bulamazsam, iki hafta sonra iş seyahatine çıkabilmem için onunla kalman gerekecek," diye tehdit ediyorum, kısmen gülerek ama yine de sinirliyim.

Omuz silkiyor. "Benim için sorun değil. Yeğenimi o sosyopatın eline bırakmaktansa buraya taşınmayı tercih ederim. O kadını sevmedim, Joseph de sevmedi. Ve onun görüşüne güveniyorum."

"Hazırlan. Kısa bir süre sonra bir çocuğa bakacak olan sen olacaksın," diye alay ediyorum, Ares'in bir mirasçının yasal vasisi olacağına dair Zeus ile yaptığı anlaşmaya atıfta bulunarak. Kızın mirasından gelen hisseler ihtiyacımız vardı

kızın miras aldığı fonun hisselerine ihtiyacımız vardı ve bu, satışın tamamlanması için eski vasisi tarafından konulan şarttı.

Ruh hali anında değişir. "İşkence başlamadan önce hala biraz zamanım var. Ayrıca, onu uzak tutmayı planlıyorum. Ben bebek bakıcısı değilim, o da küçük bir kız değil."

"Bu rolü kıskanmıyorum. Bir gencin yerine üçüzleri tercih ederim."

"Benden bu kadar. Bu vur-kaç hikayesiyle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Tesadüflere inanmıyorum. Kız intihara meyilli değilse, arabayı görmemiş olması imkansız."

Kahretsin! Neden Tanrı bana üç kardeşten en azından bir tanesini şüpheli bir piç kurusu yapmadı?

Çünkü bu bir aile özelliği, diye alaycı bir ses kafamın içinde yankılanıyor. Kendi gölgelerinden bile şüphe duymuyor olsalardı Kostanidis soyadını taşımazlardı.

Cecily

ALTINCI BÖLÜM

Doktorun bana uyku hapi vereceğini söylediğini duydum. Eğer verdiyse, işe yaramadı. Geceyi uyanık geçirdim, bunun gerçekten olduğunu, bir rüya olmadığını kabullenmeye çalışarak.

Manhattan'a geldim ve çılgınca bir şey yaptım: Bay Dionysus'un arabasının önüne çıktım. Dahası, onu bana yaklaştırdım. Hatta bana *dokundu*.

Bu, bayılmadan önce hatırladığım son şey. Sonrasında, hastanede doktorların beni muayene ettiğini, ağrım olup olmadığını sorduklarını ve yüzümün önünde tuttıkları parmakların sayısını tekrar etmemi istediklerini hatırlıyorum.

Hiçbir yerim gerçekten acımıyor ve dokuz canım olduğuna inanmaya başlıyorum.

Kanımı aldılar ve görüntüleme testleri yaptılar. Ayrıca, CT taraması yapmak için beni bir tür tüpün içine koyduklarını ve klostrofobi olduğum için paniğe kapıldığımı hatırlıyorum. Belki de bu yüzden doktor bana sakinleştirici vermesi gerektiğini düşündü.

Şu anda bir tane istiyorum. Hayır, aslında, çok gerginim, bir şişe istiyorum.

Hemşire biraz önce gelip Dionysus Bey'in beni ziyarete geleceğini söyledi.

Onunla karşılaşmamızı hayal ettiğim onca zaman boyunca, kesinlikle popomu açıkta bırakan bir gecelik giymiş, hele ki bir hastane yatağında yatarken değil.

Soğuk terden ıslanan ellerimi çarşafların üzerinde gezdirerek kendime korkmadığımı söylüyorum. Arabaya atladığımı fark etmemiş olmalılar, değil mi?

fark etmediler, değil mi?

Hayır, Cici, onlar hiçbir şey bilmiyorlar.

Öyleyse neden, bu sabah doktor beni muayene etmeye geldiğinde, iyi olduğumu ama Bay Kostanidis'in beni görmeye gelmesini beklemem gerektiğini söyledi?

Benim istediğim de tam olarak buydu: onun dikkatini çekip konuşabilmemiz için bir yol bulmak. Tabii ki, kendimi öldürmeyi deneyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama başka bir yol göremedim.

Onu beni dinlemeye asla ikna edemeyeceğim. Tanrım, bu işe yaramayacak.

Sakin ol. Korkma. Kendini arabanın önüne attığını fark etse bile, seni öldürmez. Sonuçta, kaybedecek çok şeyi olan medeni bir adam.

Öyleyse neden beni görmek istiyor?

Tanrım, kusacağım. Kaygı beni delirtiyor.

"Girebilir miyim?" diye soruyor bir adam, henüz beni görmeden kapı kolunu çevirirken.

Nefes alıyorum, hemen rahatlıyorum. Güçlü Yunanlı değil. Az önce benimle konuşan ses, yaşlı birine ait gibi görünen tonunun yanı sıra, güvensiz geliyor. Dionysus Kostanidis'in vücudunda kendine güvenmeyen tek bir kemik bile olmadığını hayatım üzerine bahse girerim, yani burada olan o değil.

"Belki. Evet. Kim o?"

Görüş alanımda bir adam belirir. Yaklaşık altmış yaşında olmalı ve yüzü dostça görünse de endişe dolu. "Adım Anderson Colt, Bayan Bradley, Bay Dionysus Kostanidis'in şoförüyüm."

"Günaydın. Adımı nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum, gergin bir şekilde, ancak eminim ki adımı biliyor olsalar bile, gerçekte kim olduğumu asla öğrenemeyecekler.

"Hastane kayıtları. Bay Kostanidis, ihtiyacınız olan her şeyin hazır olduğundan emin olmak istediği için kayıtları aramak zorunda kaldılar." Bir an durup benden daha endişeli göründü. "Özür dilemek için geldim, Bayan Bradley."

"Bana Cecily diyebilirsiniz, Bay Colt." "Harper değil mi?"

"Hayır. O ismi sevmiyorum. Üvey annem seçti. Hiç tanışmadığım büyükannesinin ismiydi."

Bana şaşkın bir şekilde bakar ve nedenini biliyorum: üvey annem bana nasıl bir isim verebilirdi ki?

"Annem doğum sırasında öldü ve babam bir bebekle ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden sadece on beş gün sonra, başka bir kadınla yaşamaya başladı."

Şok olmuş görünüyor, ama kibar bir adam olduğu için, hiçbir şey söylemiyor.

"Ama kimse bana öyle seslenmiyor," diye devam ediyorum, onun ne kadar rahatsız olduğunu fark etmemiş gibi davranarak. Hangi erkek, karısını kaybettikten sadece iki hafta sonra başka bir kadını evine alır ki? Cevap basit: sevgilisi olan bir erkek. Üzücü düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, çünkü her zamankinden daha fazla güçlü olmam gerekiyor. "Her neyse, herkes için ben Cici'yim."

O da onaylayarak başını sallar, sonra boğazını temizler. "Senden af dilemeye geldim. Geceleri, hastanede yaralı ve yalnız olduğunu düşünerek uyuyamıyordum."

İlk kez yaptığım şeyin sonuçlarını anlıyorum ve pişmanlık beni o kadar sert vuruyor ki midemde bir düğüm hissediyorum. "Dikkatim dağıldı," diyorum çabucak. "Bu benim en büyük kusurum."

Bu kısım yalan değil. Her zaman hayal kurarım, ancak bu özel durumda, kasıtlı olarak yaptım. Tamamen çaresizlikten.

"Emin misin?" diye soruyor, yüzünde biraz daha rahatlamış bir ifadeyle.

"Evet, eminim Bay Colt. Kansas'liyim, sadece beş bin nüfuslu bir kasabadan. Trafik yok ve pratikte tek bir caddemiz var, ana cadde. Manhattan'da biraz kayboluyorum."

Bu da doğru. New York genel olarak çok korkutucu bir yer. Geri kalanına gelince, neden burada olduğumu açıklamam gerektiğinde, bu temelde büyük bir oyun olacak.

Onu kandırdığım için gurur duymuyorum, ama başka yolu yok. Güçlü Yunanlı ve ben farklı galaksilerde yaşıyoruz ve yaptığım şeyi yapmasaydım, ona asla yaklaşamazdım.

"Sana bir soru sormak istiyorum, ama eğer uygunsuz bir soru olursa lütfen bana söyle, çünkü niyetim bu değil. Sana karşı kendimi sorumlu hissettiğim için sana yardım etmek istiyorum..."

Sözünü bitirmeden telefonu çalar ve eliyle bir işaret yaparak, telefonu cevaplamak için izin ister.

Ben başımı sallarım ve o yatağımdan uzaklaşır ama odadan çıkmaz. "Evet, Bayan Nuttle, gece bakıcısının artık orada çalışmayacağını duydum. Eminim Bay Kostanidis onun yerine birini ayarlamaktadır."

Kadın durmadan konuşuyor gibi görünüyor, çünkü telefonu kulağından uzak tutuyor ve yüzünde sabırsızlık beliriyor.

"Evet, her gün iki vardiya çalışamayacağınızı zaten biliyor. Bir yolunu buluruz. Patronumuzun sizinle iletişime geçmesini bekleyin," diye bitiriyor, kadının şikayet etmeye devam etmesine izin vermiyor gibi görünüyor. Sonra telefonu kapatıyor. "Kusura bakmayın," diyor.

Ben ise pencereden dışarı bakarak, konuşmayı dinlemiyormuş gibi davranıyorum. Sadece beni adımla çağırdığında ona gülümseyerek bakıyorum, ama aslında gerginlikten kusmak üzereyim.

Dadılık.

Bir bakıcıya ihtiyaçları var ve artık ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Dediğim gibi, Kansas'ın küçük bir kasabasından geldiğinizi ve New York'un sizi korkuttuğunu söylediniz. Ayrıca çok genç görünüyorsunuz."

"Yirmi üç yaşımdayım."

"Neredeyse çocuksun. Bir tavsiye ister misin, evlat? Kasabana geri dön. Büyük şehirler seni bir anda yutabilir."

"Bundan daha çok istediğim bir şey yok, ama yapamam." "Neden?"

"Birine büyük bir şehirde şansımı deneyeceğime söz verdim ve sözümü tutmaya niyetliyim."

Sadece kısmen yalan söylüyorum. Bu, trajedi yaşanmadan önce verdiğim orijinal sözdü. Şimdi, sözümü tutmam gerektiği için burada kalacağım.

"İşe yarıyor mu? Gördüğüm kadarıyla, yanında bir valiz taşıyordun."

Geldiğimden beri yaşadığım cehennem gibi günleri düşünüyorum ve cesaretim kırılmış bir şekilde iç çekiyorum. "İşe yaramıyor, ama vazgeçmeye niyetim yok." Bu bir yalan, çünkü aslında vazgeçmek üzereydim. "İş arıyorum."

Bu sefer gözlerim dolduğunda, bu rol değil, New York'a ayak bastığımdan beri hiçbir şeyin yolunda gitmemesinin verdiği ıstırap, her şeyin yoluna gireceğine inanarak Yunanlıya yaklaşıp hikayemi anlatabileceğimi düşünerek yaptığım aptalca girişimden başlayarak.

"Ne tür bir iş?"

Derin bir nefes alıyorum. Ya şimdi ya da asla. Dünyanın en iyi aktrisi olmam gerekecek. "Dadı. Bir raporda, New York'un saat başına en iyi maaşı veren eyaletlerden biri olduğunu okudum. Çocukları seviyorum ve şehrimde birçok çocuğa baktım. Bu benim için mükemmel bir iş olur."

Bir an için bana o kadar sert bir ifadeyle bakar ki, her şeyi mahvetmiş olabileceğim düşüncesiyle yatakta neredeyse yerimden kayarım.

Tanrım, kendimi fazla mı kaptırdım?

"Kaç yaşında çocuklar?" diye sordu ve kalbim yeniden atmaya başladı.

"Bebekler, ya da üç yaşına kadar olan çocuklar, ben halledebilirim," dedim, zorla

bir gülümseme zorlarım.

Dionysus

YEDİNCİ BÖLÜM

"HEPSİ BU MU?"

Kuzenim Odin ile telefonda konuşuyorum. Harper Cecily hakkında öğrendiği her şeyi bana anlattı.

"Evet. Ben de gördüğümde inanamadım, ama takıntılı olduğum için yeniden araştırmaya başladım. Kızın hayat hikayesi neredeyse Külkedisi masalının bir yeniden anlatımı: ölen bir baba, onu nefret eden üvey annesi ve değersiz bir üvey kız kardeşi tarafından büyütülmüş."

"Ailesindeki dinamikleri nereden biliyorsun?"

Cevap vermiyor ve ben başımı sallıyorum. Bazen kiminle konuştuğumu unutuyorum. Odin, kendisi için önemli biri tehlike altındayken yasalara veya sosyal kurallara uymaz.

"Dediğim gibi, hayatta kalan akrabaları değersiz. Senin Harper'ın kurtarılması gereken bir prenses, ama beyaz atlı prensi bulma şansı yok. O prens yok, biraz daha acı çekerse azize olacak, çünkü bu çocuğun siciline trafik cezası bile yok. Aslında çocuk değil, yirmi üç yaşında. Genç ama teknik olarak yetişkin."

"O benim değil ki. Tesadüfen birbirimizin hayatına girdik. Hem sen masallardan ne anlarsın ki?"

"Hepsini biliyorum, istisnasız. Kızım için bir koca seçmem gerekseydi, bir prens fena olmazdı, ama önce onunla biraz konuşurdum."

Dün geçirdiğim berbat güne rağmen, tüm olasılıklara rağmen gülümsüyorum. Odin'in damadı olmak için aday olan zavallı adamın yerinde olmak istemezdim.

"Elina seni dengeleyecek. Karın herkesin en iyi yanlarını görür, ki geldiği zehirli aileyi düşünürsek bu inanılmaz bir şey."

"Elina benim meleğim," diyor ve ilk kez değil, bir insanın eşinden nasıl bu kadar etkilenebileceğini merak ediyorum. Benim böyle bir deneyimim hiç olmadı.

Sonra bir zamanlar kendine yeten ve kararlı olan, şimdi ise tamamen Madison'ın büyüüne kapılmış olan kardeşim Zeus'u hatırlıyorum.

"Masallardan bahsetmişken, ilk kızının doğmasını bekle," diye devam ediyor. "O zaman onları ne kadar çabuk ezberleyeceğini göreceğiz."

"Başka çocuk yapmayacağım. Joseph benim tek varisim olacak."

"Asla bilemezsin. Zeus da gelecekte çocuk sahibi olma şansı olmayan bir evlilik yapmaya hazır görünüyordu, ama şimdi hamile bir kız arkadaşı var."

"O farklı. Kardeşim ve Madison kader tarafından bir araya getirildiler. Ben ciddi bir ilişki kuracak birini bulmaya niyetim yok."

"Hepiniz inatçısınız."

"Sen de çöpçatan olmaya başladın."

"Ben değil, ailede çok sayıda çocuk isteyen Elina."

Kuzenimin Yunanlı eşinin ne kadar tipik bir davranış sergilediğini düşününce gülümsüyorum. O harika bir kadın ve hem kendi çocuklarına hem de başkalarına karşı sonsuz bir sabır gösteriyor.

"Peki, Harper hakkında, bu doğru mu? Bir azizeyi mi ezip geçtik? Ve onun gibi bir kız New York'a ne yapmaya geldi? Kansas'ın iç kesimleri mi dedin? Manhattan'dan daha farklı bir yer olamaz."

"İlk soruna cevap vermek kolay. Diğerleri gibi, hayatı denemek için gelmiş olmalı. Kelimenin tam anlamıyla Amerikan rüyasını yaşamak için." Bunu alaycı bir şekilde söylüyor, çünkü ikimiz de biliyoruz ki, savunmasız gençler, yollarına çıkan kişiye bağlı olarak burada çok kötü durumlara düşebilirler.

"Onun eve dönmesine yardım edeceğim."

"Belki de o bunu istemiyordur. Sonuçta, buraya geleli çok kısa bir süre oldu."

"Sadece doğru teşvike ihtiyacı var. Ona vur-kaç kazası için bir tür tazminat vereceğim ve onu birinci sınıf bir uçakla Kansas'a göndereceğim."

"Gerçekten ciddi bir yaralanması yok muydu?"

"Hayır. Bu sabah doktorla telefonda konuştum ve kızın iyi olduğunu söyledi. Dedektif uyanır uyanmaz ifadesini almaya gittiğinde ona eşlik etmesi için bir avukat çağırdım. Taburcu olduğunda, memleketine üzgün dönmemesi için ona iyi bir miktar para transfer edeceğim. Sorun çözüldü."

"Ya gitmek istemezse?"

"Bunun olacağını sanmıyorum. Basit, hatta oldukça eski püskü giysiler giyiyordu ve valizinin fermuarı zaten bozulmuştu. Kız çok zor durumda ve açıkça yardıma ihtiyacı var."

"Manhattan'ın ortasında kim valiz taşır ki?"

"Aynen öyle. Bence zaten ayrılmak üzereydi. Aslında, ona bir iyilik yapmış olacağım."

"Seni kurtarıcı olarak değil, hayallerini yok eden biri olarak görebilir."

"Akıllıysa öyle olmaz. Çok karamsarsın. Bu boktan durumda olmaya çalışıyorum."

"Karamsar değilim. Ben alaycı eğilimleri olan bir realistim. Bu farklı bir şey."

"Eğilimli mi? Hepimiz son derece şüpheciyiz."

"Evet, bunu inkar edemem." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı: "Bu hikayenin nasıl bittiğini bana haber ver. Kız için yapabileceğimiz bir şey varsa..."

"Ne gibi?"

"Eğer ayrılmak istemiyorsa, ona şirketlerimden birinde iş bulabilirim."

"Ben de bunu yapabilirim," diye cevap veriyorum — Tanrı bilir neden.

"Ama bu senin aklına bile gelmedi. Onu bir an önce göndermek istediniz. Size söylemek istediğim şey şu: onun isteklerini dinleyin. Hemen sonuca varmayın. Anladığım kadarıyla, Kansas'a dönmek istemiyor. Orada onu bekleyen tek şey, onu sevmeyen üvey annesi ve etek giyen bir canavar olan üvey kız kardeşi."

"Ondan ben sorumlu değilim. Ona adil davranmaya niyetliyim, ama onun iyi olduğundan ve bir süre kendini geçindirecek kadar parası olduğundan emin olur olmaz, ilişkimiz sona erecek."

"İyi. Elina'dan onu ziyaret etmesini isteyeceğim. Kız için dernekte kesinlikle bir yer bulacaktır."

"Neden uğraşalım ki?"

"Çünkü birçok kusurum var, ama adil olmaya çalışıyorum. Görünüşe göre hayat hikayesi berbat. Kızın yalnız ve umutsuz ve geleceğini değiştirmeye çalışıyor. Harper'ın geçmişinde itibarını zedeleyecek hiçbir şey yok, yoksa öğrenirdim. Belki de sadece şanssızdır ve sadece bir şansa ihtiyacı vardır."

Telefonu kapattıktan sonra bile, söylediklerini düşünmeye devam ediyorum. Odin, tabii ki Hades hariç, hepimizden daha şüpheli olabilir.

Neden ezilen kız için bu kadar endişeleniyorsun?

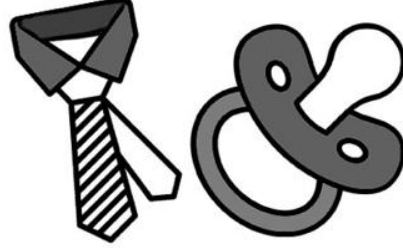
Anderson bugün onu ziyaret etti ve kızıdan çok etkilenmiş görünüyor. Bana onun tatlı ve alçakgönüllü olduğunu söyledi.

Kalkıp takım elbise ceketimi giydim ve ofisimden çıktım.

Sorunla yüzleşme zamanı geldi. Hem kuzenim hem de şoförüm onun hüznü hikayesinden etkilenmişler. Nasıl şefkat duyacağımı bilmiyorum, ama öte yandan adilim. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım ve sonra bu konuyu sonsuza kadar kapatacağım.

Dionysus

BİRİNCİ BÖLÜM

"Yani şimdi taburcu edilebilir mi?" Hastaneye varır varmaz tıbbi ekibin başındaki kişiye soruyorum.

"Evet. Tam bir muayene yaptık ve Bayan Bradley yirmi dört saat önce hastaneye yatırıldı. Sonuçlar ve güvenli olduğunu düşündüğümüz gözlem süresi göz önüne alındığında, taburcu edilememesi için bir neden göremiyorum."

"Uçabilir mi?"

"Hayır. Henüz bunu tavsiye etmem. En azından bir hafta daha bekleyelim." Başımı sallayıp Harper'ın kaldığı odaya doğru yürümeye başlıyorum.

Odin ile yaptığım konuşma aklımdan çıkmıyor. Ona ne yapmak istediğini sormalı mıyım, yoksa ona bir seçenek sunmamalı mıyım? Kontrol etme ihtiyacım, onu geldiği yere geri göndermemi söylüyor çünkü Odin ve Anderson'ın verdiği bilgilerden anladığım kadarıyla, bu kız büyük bir şehre ait değil. Ancak, onu görene kadar kararımı vermek için bekleyeceğim.

"Bay Kostanidis," diye seslendi biri ve arkamı döndüğümde Anderson'la karşı karşıya geldim.

"Gittiğinizi sanıyordum. Size üç gün izin vermiştim."

"Gitmedim. İzne ihtiyacım yok. Çalışmamak beni endişelendiriyor."

"Anderson, sana söylediğim gibi, korkacak bir şey yok. İşin garantidir."

O da başını sallayarak onaylar, çünkü beni yeterince uzun süredir tanıyor ve sözümünden asla dönmediğimi biliyor. "Bu yüzden kalmadım. Mesele şu ki, Bayan Bradley'i yalnız bırakmak istemedim."

Kaşlarımı çatıyorum, bunu garip buluyorum. Şoförüm genelde bu kadar koruyucu değildir. "Onun nesi var?"

"Nesi var mı? Hiçbir şeyi yok, ama kız bir melek gibi görünüyor. New York'ta kalmakta ısrar edip başını belaya sokacağından endişeleniyorum."

"Kalmak istediğini söyledi mi?"

"Evet. Büyük şehirde başarılı olacağına dair bir söz verdiğini ve bu sözünü tutmak istediğini söyledi, ben de düşündüm ki..."

"Ne?"

"Onu araştırmak istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Ve zaten araştırdım."

"Bir şey buldun mu?"

"Hayır. O sadece büyük şehirde kaybolmuş bir köy kızı." "Cici bana söyledi..."

"Cici mi?" Onu kesiyorum.

"Evet, üvey annesi seçtiği için ilk adını sevmediğini söyledi."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben de şaşırdım, ama bana annesi öldükten sadece on beş gün sonra eve başka bir kadın geldiğini anlattı. Nefret ettiği ismi bu şekilde aldı: Harper, üvey annesinin bir akrabasının adıydı. Cecily ismini kabul ediyor, ama Cici'yi tercih ediyor."

Bir an için kafamı vurup paralel bir gerçeklikte uyandığımı sandım. Benimle konuşan bu adam tanıdığım Anderson değil. Şoförüm suskun ve belki de uzun süredir ailemle yaşadığı için o da şüpheleniyor.

"Devam et."

"Söylediğim gibi, bu tür işler için maaşların burada çok daha iyi olduğu için New York'a yaşamaya geldiğini söyledi."

"Ne tür bir işten bahsediyorsun?"

Boğazını temizledi, ama gözlerinin parladığını gördüm. "Dadı. Bu Tanrı'nın bir mucizesi gibi görünmüyor mu?"

Ben mucizelere inanmam. Mucizeler olsaydı, Sue ölmezdi, birkaç aylık bir bebek bırakmazdı ve...

Bu düşünceyi hızla kafamdan uzaklaştırıyorum. Olanları her açıdan analiz etmek için çok fazla zaman harcadım. Değişmeyecek bir şey üzerinde takıntılı olmaya devam etmek aptalca. Karım öldü ve onu geri getirecek hiçbir şey yok.

Hayatım boyunca tanıdığım adama bakıyorum ve onun umutlarını yıkmak zorunda olduğum için üzgünüm, çünkü bunun nereye varacağını biliyorum.

Kendini öldürmeye çalışmadan karşıya geçemeyen bir yabancının oğluma bakmasına izin vermem.

"Onu işe almayacağım."

Yüzündeki ifadeden, tam da bunu önermeyi planladığını anlıyorum.

"Saygısızlık etmek istemem, Bay Kostanidis, ama neden?"

"O bir yabancı." "Teknik olarak hepsi yabancı."

"Ama onlar *nitelikli* yabancılar."

"Yine, cesaretim için özür dilerim, ama *o kadar* nitelikli değiller. Hiçbiri kalmadı. Bayan Nuttle bile sadece birkaç aydır bizimle ve her beş dakikada bir istifa etmekle tehdit ediyor."

Buna karşı çıkamam, ama yine de oğlumu tehlikeden kaçınma kavramı olmayan bir kızın insafına bırakmak niyetinde değilim.

"Cici daha önce kendi şehrinde dadı olarak çalışmış ve çocukları çok seviyor." "Hayır, Anderson. İyi niyetin için teşekkür ederim, ama onu işe almayacağım"

Eğer endişen onun bu işi nasıl başaracağıysa, onun eve güvenle dönmesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı unutma."

Daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi başını sallar, ancak sadece veda edip yüzünde hayal kırıklığıyla ayrılır.

Derin bir nefes alıp yatak odasının kapısını çaldım. Beş dakikadan fazla kalmak niyetinde değildim, ama yine de onunla konuşmak zorunda olmak beni rahatsız ediyordu. Görünüşe göre herkes, bu bilinmeyen kızın bir şekilde hayatımda kalması gerektiğini düşünüyordu.

Keşke onu görmek zorunda olmasaydım, ama ben bir Kostanidis'im ve sorumluluklarımdan asla kaçmam.

Kapıyı iki kez çaldım ve bekledim.

Cevap vermesi benim sabrımın sınırlarını biraz aşıyor, ama üçüncü kez kapıyı çalmak üzereyken, yumuşak bir ses "Girin" diyor.

Tereddütle kapı kolunu tutuyorum, bu benim için alışılmadık bir durum, ama çek yazıp bu zahmetli etkileşimden kurtulmayı çok daha fazla tercih ederim. Sonra annemi ve benim davranışımı ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyorum.

"Bayan Bradley?" Onu görmeden önce sesleniyorum. "Evet, benim."

Odaya iki adım attım ve sonra yüz yüze geldik.

Bir an için ona bakakaldım. Dün yaşanan kargaşada onun bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordum.

Hayır, sadece güzel değil, muhteşem. Kırmızı-turuncu saçları ve narin, çilli yüzünde daha da büyük görünen kocaman, parlak mavi gözleri olan bir peri.

O kadar narin ki, onu biraz sıkarsam kırılacağını düşünüyorum.

Masum bir görünümü de var. Biyolojik yaşı ne olursa olsun, Harper Cecily bir çocuk.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, onu evine göndermem gerektiğini biliyorum. New York'ta kalırsa, bu melek yok olacak.

"Benim adım Dionysus Kostanidis, Bayan Bradley," diye söze başladım, o daha ağzını açamadan, "ve sizin en kısa sürede şehrinize dönmenizi sağlayacağım. Belki bir dahaki sefere kendini bir arabanın önüne attığında, bu kadar şanslı olmazsın."

Cecily

BÖLÜM DOKUZ

"BAYAN BRADLEY?" Güçlü bir sesin beni çağırdığını duyarım ve vücudum titrer, çünkü karar anının geldiğini bilirim.

Onun duyurulmasına gerek yok; eminim Dionysus Kostanidis ile tanışmak üzereyim.

"Evet, benim," diye cevap veriyorum, sakın görünmeye çalışarak.

Nefes al, Cici, diye emrediyorum kendime, son birkaç aydır tanışmayı özlediğim adam hastane odasına girer girmez.

Ama yapamıyorum. Yunanlı'nın varlığı beni o kadar şaşırtıyor ki, birbirimizi gördüğümüzde ne yapmayı planladığımı bile hatırlayamıyorum. Aslında, adımı bile zar zor hatırlıyorum.

İnternette yaptığım araştırmalardan onun yakışıklı olduğunu biliyordum. Aslında, Kostanidis kardeşler hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da onların genetik olarak şanslı olduklarıdır.

Ancak hiçbir fotoğraf onun varlığını tam olarak yansıtamıyordu.

Boyu 1,80'den fazla, omuzları düz ve geniş, vücudu sağlam ve kaslı. Gerçekten bir tanrı gibi görünüyor.

Saçları koyu renk ve omuzlarına kadar uzanıyor, hatırladığımdan daha uzun. Dolgun, mükemmel bir sakal, köşeli çeneli yüzünü şekillendiriyor.

Kasıtlı olarak kıyafetlerine odaklanıyorum — ona ikinci bir deri gibi uyan siyah takım elbise, gömlek ve kravat — gözlerine sadece hızlıca bakıp yeşil, mavi veya gri olduklarına dair bir sonuca varmıyorum. Belki de bu üç rengin birleşimi, benzersiz bir nüans yaratıyor.

Ancak beni en çok etkileyen renk tonu değil, bana doğrudan bakışları. Onun hiçbir şeyden korkmayan bir adam olduğunu kimsenin söylemesine gerek yok.

Gözlerinde bir soğukluk var, bu da onu daha da korkutucu yapıyor. Doğal altın rengi teniyle tezat oluşturan bir özellik. Bu adamın her şeyi ateş ve tutkuyu yansıtıyor. Ancak ifadesinde "uzak dur" diyor.

Şu anki durumum, daha doğrusu görevim olmasaydı, bu iş adamından bir an önce kaçmak için izin isterdim, çünkü karşımda hafife alınmaması gereken biri olduğu çok açık.

Tanrım, kendimi neye bulaştırdım böyle?

Karnım endişeden kelebekler uçuyor.

Zamanımın kısıtlı olduğunu ve ona katatonik gibi bakamayacağımı biliyorum, bu yüzden onunla ilgili tüm bilgileri hatırlamaya çalışıyorum.

O, dört Kostanidis kardeşin üçüncüsü ve birkaç ay önce dul kalmış — bu son bilgi midemi daha da bulandırıyor.

Kiminle evli olduğunu biliyor mu?

İnternette onun ve Sue'nun fotoğrafları vardı, ama hiçbirinden mutlu olup olmadıklarını anlayamadım. Buna rağmen, çok güzel bir çifttiler.

Ancak, karısının ona Joseph'in babası hakkındaki tüm hikayeyi anlattığından şüpheliyim.

Konuşmak için cesaretimi toplarken, birdenbire, ben tek kelime bile etmeden, o şöyle patladı: "Benim adım Dionysus Kostanidis, Bayan Bradley, ve sizin en kısa sürede şehrinize dönmenizi sağlayacağım. Belki bir dahaki sefere kendinizi bir arabanın önüne attığınızda, bu kadar şanslı olmayabilirsiniz."

Ne? Onun söyleyeceğini düşündüğüm onca şeyin arasında, buna yakın bir şey bile yoktu.

Zihnimde onun sözlerini tekrarlıyorum ve yavaş yavaş gerginliğim yerini öfkeye bırakıyor.

Buraya gelip kendini tanıttikten sonra beni eve göndereceğini mi söyledi?

Kim olduğunu sanıyor da benim adıma kararlar veriyor?

Söylediği son kısım için onu suçlayamam bile, çünkü o arabanın önüne atlayarak deli gibi davrandım. Bay Anderson ile konuştuktan sonra, sürücüyü korkuttuğumu fark ettiğim için kendimi çok suçlu hissettim, ama bunların hiçbirisi Yunanlıya hayatımla ilgili kararları onun verebileceğini düşünme hakkı vermez.

Tanrım, onun gibi bir adamın, dünyayı ayaklarının altında tutan ve kendi evreninin kralı olan bir adamın beni dinleyeceğini düşünmek ne kadar aptalcaydı.

"Kansas'a geri dönmeyeceğim," diyorum sakın bir şekilde, ama içim kaynıyor.

Bu olayda hatalı olduğumun tamamen farkındayım, ama arabanın önüne çıkmak sorumsuzluk değildi, çaresizliğin sonucuydu.

Bana bakıyor, sanki ona karşı çıkacak cesareti bulduğuma inanamıyormuş gibi.

Bu durumda ikimiz de aynınız. Ben de kendime ne oldu bilmiyorum.

Alçakgönüllü olmalı ve onun sempatisini kazanmaya çalışmalıyım—ki, bu ilk karşılaşmamızdan sonra, bunun imkansız olacağına inanmaya başlıyorum.

"Henüz teklifimi dinlemediniz, bayan. İyi bir ücret alacaksınız."

"Paranızı istemiyorum, Bay Kostanidis. Polisle konuştum ve hatanın bende olduğunu söyledim. Bakmadan karşıya geçtim. Dikkatim dağınıktı. Olanlardan siz sorumlu değilsiniz," diyorum, kalbimi dolduran pişmanlığı biraz olsun hafifleterek. "New York'a iş aramaya geldim, dilenmeye değil."

Stratejimi değiştirmeye karar verdim, çünkü hikayemle onu etkileyemeyeceğimi anlamam sadece birkaç dakika sürdü. Artık yaklaşımımın olabildiğince yanlış olduğundan ve yaptığım şeyi yapmamam gerektiğinden eminim. Hiçbir şey bilmeden benden kurtulmak istiyorsa, ona her şeyi anlatırsam bir daha böyle bir fırsatım olmayacak.

Dionysus Kostanidis gibi birini düşman edinmenin nasıl bir şey olduğunu düşündükçe soğuk terler dökülüyor ve ben onun için tam da öyle biriyim.

"Sana verdiğim zararı telafi etmek istiyorum," diye devam ediyorum, bu teklif kulağıma saçma gelse de, Manhattan'da kalmak için her türlü şansı değerlendirmek için çaresizce uğraşıyorum.

"Tazmin etmek *mi*?" diye tekrarlar, ironik bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Sanırım araba hasar gördü. Şu anda param yok, ama çalışıp borcumu ödeyebilirim."

Lütfen kalmama izin ver.

"Kimsin sen?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımdan duyabiliyorum. "Anlamıyorum."

"Anlıyorsun. Kendini bilerek arabamın önüne attın. Ne oluyor? Benden ne istiyorsun? Tazminat istiyorsan, zaten teklif ettim."

Korku kayboluyor, yerini öfkeye bırakıyor. "Belki senin dünyanda her şey parayla ilgili. Benim dünyamda ise, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışırım. Sana bir zarar verdim ve bunu telafi etmek istiyorum. Hepsi bu."

Yalanlar gittikçe kötüleşiyor ve kurallarını bilmediğim bir oyuna girdiğimi biliyorum, ama beni köşeye sıkıştırıyor ve New York'a geldiğimde verdiğim sözden tamamen vazgeçmeden önce bunu tersine çevirmem gerekiyor.

"Bay Colt ile konuştum. Oğlunuz için bir dadıya ihtiyacınız olduğunu söyledi. Benim deneyimim var ve size referanslarımı bile verebilirim." Bu kadar çok yalan söyledikten sonra, gerçek bir şey söyleyebilmek rahatlatıcı.

"Sen benim için çalışmayacaksın. Kendini öldürmeye çalışmadan karşıya geçemeyen bir kızın oğluma bakmasına izin vermek için deli olmam gerekirdi."

İki duygu aynı anda beni sardı.

İlki rahatlama, çünkü sonunda benim gizli bir niyetim olmadığına inanmış gibi görünüyor — ve bu konuda çok yanılıyor.

İkincisi ve daha korkutucu olanı ise, planladığım şeyin suya düşeceğinden emin olmamdı. Bay Kostanidis şimdi oğluna bakmama bile izin vermiyorsa, ona tüm hikayeyi anlatsam ne derdi?

Dionysus

ONUNCU BÖLÜM

Beklediğim gibi tepki vermedi ve şaşırtıcı bir şekilde, bu beni kızdırmak yerine meraklandırdı.

Kibirli bir pislik olmak istemem ama kızın mali durumunun iyi olmadığı açık ve bu yüzden ona sunduğum fırsatı şiddetle kabul etmesi gerekir.

Bunun yerine, kız öfkeli görünüyor. "O zaman konuşmamız bitti, Bay Kostanidis."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum.

Beni reddediyor mu?

Ona daha yakından bakıyorum ve kırılgan görünüşünün altında, Cecily'nin en azından cesur olduğunu fark ediyorum. Bu noktada, benim kim olduğumu bildiğinden şüphem yok, çünkü ailemin adı tüm dünyada biliniyor. Yine de, etkilenmiş görünmüyor. Bir an bile başını eğmedi. Aksine, benim dünyamda heyecan verici olan, eşit bir şekilde davranıyor.

İnsanların, ben daha dile getirmeden isteklerimi tahmin etmeye çalışmasına alışkınım. Ve kadınlar söz konusu olduğunda, dalkavukların sayısı önemli ölçüde artar. Her zaman beni memnun etmeye hevesli görünürler.

"Neden bu kadar aceleyle gitmemi istiyorsun, Cecily?" Anderson'ın üvey annesi hakkında bana söylediklerini hatırlayarak, ona Harper dememeyi kabul ediyorum, ama diğer yandan, her kelimeye bir damla baştan çıkarma katıyorum. Onu benim irademe boyun eğdirmeye kararlıyım, ama aynı zamanda neden bu kadar ürkek davrandığını merak ediyorum.

Yutkunduğunu fark ettiğimde memnun oldum, ama sonra göğüslerini saklamak için kollarını göğsünün önünde kavuşturduğunda kafam karıştı, çünkü

ince hastane önlüğünün altında çok net bir şekilde belirginleşiyor.

Kadınların genellikle yaptığı gibi bana tepki göstermiyor. Az önce ona soruyu sorarken bilerek daha yumuşak davrandım, ama bu onu daha da suskun hale getirmiş gibi görünüyor.

Garip.

"Senin paran istemiyorum," diye tekrarlıyor, "Bir iş istiyorum. Yapmayı bildiğim tek şey çocuklara bakmak ya da kitaplarla ilgilenmek. Senin bir kütüphanen yok, bu da kitaplarla ilgilenmeyi imkansız kılıyor, ama bir oğlun var. Ancak, dikkatim dağınık olduğu için onun bakıcılığını yapmama izin vermeyeceğini söyledin. Seni ikna etmek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum, bu yüzden izin verirsen kıyafetlerimi değiştireceğim. Gitmek istiyorum."

"Peki tam olarak nereye gideceksin?" diye soruyorum, onun maddi durumunun pek iyi olmadığını bildiğimi açıkça belli ederek. "Ayrıca, henüz taburcu olmadın."

"Nedense doktor, seni ziyaret ettikten sonra taburcu edileceğimi söyledi. Buradasın ve konuştuk. Hastane masraflarını karşıladığın için teşekkür ederim. Bir gün sana geri ödeyeceğimi söylemek isterdim, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum, bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp bunu kabul etmek zorundayım. Bu konu hallolduğuna göre, birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz kalmadı."

Blöf yapıp yapmadığını anlamak için onu inceliyorum.

Hayır, ciddi ve sözlerinde o kadar çok haysiyet var ki, duyarlı bir erkek olsaydım kendimi kötü hissederdim.

Ama ben değilim. Cecily, bana karşı gösterdiği cesaretle sadece ilgimi çekti.

"Joseph'in dadısı olmak için yeterli değilsin." Kararları başkalarına açıklayan biri değilim, ama nedense ayrılmanızı geciktirmeye çalışırken buluyorum kendimi.

"Joseph mı? Adı bu mu?"

Başımı sallıyorum.

"Önceki dadıya ne oldu?" "Bir nedenden ötürü hiçbir kalmıyor." "Ben kalırım."

"Sen uygun değilsin," diye tekrar söylüyorum, ama bu sefer reddetmemin başka bir nedeni var.

Geceliğin kumaşı vücudunu benden pek gizlemediğini fark etmemek için ölmüş olmam gerekirdi ve gördüğüm şey çok çekiciydi.

Şekilsiz giysilere rağmen, geniş kalçalarını fark ettim ve bu beni tahrik etti.

Bakışlarımı çıplak bacaklarına indirip, küçük, narin ayaklarında gezdiriyorum. Durmam gerek, ama şimdi daha fazlasını görmek istiyorum. Bu yüzden vücudunu incelemeye devam ediyorum.

Göğüs hizasına geldiğimde, meme uçlarının sertleştiğini ve giysiye bastırıldığını görüyorum. Onun arzulandığını biliyor, ama benden korunmak için hiçbir şey yapmıyor.

Ben de arzumu saklamıyorum. Kendini örtüp süitin banyosuna gidebilirdi, ama bunun yerine, sanki benimle alay edercesine hareketsiz kalıyor: *Bakabilirsin, ama dokunamazsın.*

Tatlı Cecily bir baş belası mı?

Onun gibi kum saati vücudu olan kadınlara bayılıyorum ve buradan bir yere varamayacağımızı bilsem de, gördüğüm şey hoşuma gidiyor. Bunu saklamak için hiçbir nedenim yok.

"Çünkü beceriksiz miyim?" diye soruyor, sonunda yüzüne ulaştığımda. Nefesi derin nefeslerle geliyor ve o anda onun da benden etkilendiğinden emin oluyorum.

"Sadece o yüzden değil," diye cevap veriyorum, konuyu daha fazla detaylandırmadan, çünkü artık bunun Cecily'nin dikkat ve motor koordinasyonunda ciddi sorunları olduğu düşüncemle ilgisi yok - onun pasif-agresif tavırları, güzel yüzü ve muhteşem vücudu birleşince, ona gidip hastane kıyafetlerinin altında ne sakladığını öğrenmek istememe neden oluyor.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde uyanmış hissediyorum. Düzenli olarak kadınlarla çıkıyorum. Onları bir grup olarak ve bana verdikleri zevk için seviyorum, ama bu kadar açgözlü bir ihtiyaç hissetmeye alışkın değilim. Benim dünyamda, seçtiğim bir kadınla seks yapmak istediğimde, mesele onu "eğer" elde edip edemeyeceğim değil, "ne zaman" elde edeceğimdir.

Beni istemeyen birini hiç istemedim.

Zaten dikkatimi çeken Cecily, şimdi de bonus olarak arzumun odağı haline geldi ve bunun nedenini merak ediyorum. O, benim alıştığım kadınlara benzemiyor. Çok genç, hiç de sofistike değil ve ruhani görünüşüne rağmen bir kaktüs kadar sert.

Buraya geldiğimden beri benimle yüzleşmekten başka bir şey yapmadı.

Onun ilgimi çekmesi, onu işe almamam gerektiğinin bir başka kanıtı. İhtiyacım olan son şey, benim evimde kalacak bir kadına

Her şey sona erdiğinde ve şehvetim tatmin olduğunda, ondan kurtulamayacağım.

"Eğer düşündüğün buysa, ben intihar eğilimli biri değilim. Hayatı seviyorum. Yorgundum ve dikkatim dağıldı," diyor ve ben gerçek dünyaya geri dönmek için çaba sarf etmem gerekiyor.

Onu benim yapmak istediğim arzuyu kafamdan silip, ses tonumu sertleştiriyorum. "Anderson'ın becerisi ve dikkati olmasaydı, hayatını kaybedebilirdin. Geldiğin yere geri dön, Bayan Bradley. New York senin gibi kızları iki ısırıkta yutar."

Dudaklarını büzüyor ve bana meydan okumaya devam etmek istediğini biliyorum, ama yapmıyor. Sanırım gururu buna izin vermiyor.

Cecily, özür dileme zahmetine girmeden ve beni açıkça görmezden gelerek tuvalete doğru yürümeye başladı.

Onun iyiliğini düşündüğümü göremiyor mu?

Artık burada ne yaptığımı bile anlamıyorum. Yardım teklif ettim, o reddetti. Daha ne söylenebilir ki? Yine de, haksızlık ettiğimi hissettiğim için buradan ayrılamıyorum.

"Bayan Bradley..."

Durur ve tekrar bana bakar, ama ağzımı açamadan kapı çalınır ve Odin'in karısı Elina içeri girer.

"Dionysus, nasılsın? Ezdiğin kızla konuşmak istiyorum."

"Ben..."

O gelip beni öper ve sarılır. "Onu gerçekten ezmediğini biliyorum, ama kibirli erkeklerin kontrolünü kaybetmesini görmek hoşuma gidiyor." Gülümser. "Merhaba Harper, benim adım Elina ve bu kötü Yunanlı'nın elinden seni kurtarmaya geldim."

Cecily

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Hastane odama yeni giren, üst düzey manken görünürlü sarışın kadına dikkatimi vermem biraz zaman alıyor, çünkü umudum olan ama giderek işkencecime dönüşen adamın varlığı beni etkisiz hale getiriyor.

Dionysus'un ağzından çıkan hiçbir şey bana karşı nazik değildi, ancak yaptıklarımı düşünürsek, onun cömert davrandığını kabul etmeliyim.

Ancak onun cömertliği bana bir fayda sağlamıyor. Onun hayatında kalmam gerekiyor, bunu artık anlıyorum. Aksi takdirde Joseph'e asla yaklaşamayacağım.

Bu şüpheli adamın beni en azından biraz tanımadan hikayeme inanması imkansız. Otoriter Yunanlı, benden kurtulmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor.

Ne kadar yakışıklı olursa olsun ondan nefret etmem gerekirdi, ama yine de, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kurtulamadığım görünmez bir şehvet ağının içinde sıkışıp kalmış hissediyorum.

Bu, onun isminin uyandırdığı bir tür büyü olmalı. Başka bir açıklaması olamaz, çünkü bu kadar kibirli biriyle daha önce hiç tanışmadığımdan eminim.

Dionysus, sokakta yanından geçtiğinde kadınların başını çevirip baktığı türden bir adam, sadece erkek mankenlerle kıyaslanamayacak bir güzelliğe sahip olduğu için değil, aynı zamanda kalbimi sürekli hızla attıran ve görevimi unutturan, vahşi bir çekiciliğe sahip olduğu için.

Kısa süreli sohbetimiz sırasında, aslanın kafesine, onu nasıl evcilleştireceğime dair en ufak bir fikrim olmadan yaklaştığımı anladım.

Onun *içindeyim*.

Ve hepsi bu kadar da değil. Ağzından düşmanlık saçmasına rağmen bana bakışları, bir erkeğin bir kadına bakışı gibi.

Onu görmezden gelmeliyim çünkü fiziksel çekim sadece karşılıklı değil, aynı zamanda çok güçlü. Düşmanımın kaslı vücudu ve seksi yüzü - çünkü o artık benim düşmanım - beni titretircek şekilde uyandırıyor. O benim için birçok yönden tehlikeli.

Ancak kaçmak yerine, avcıya kendini kurban eden av gibi hareketsiz duruyorum.

Yutkunarak kendimi gerçek dünyaya dönmeye zorluyorum, ama yeni gelen kadına dikkatimi vermek için başka yere baksam bile, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve vücudum buna tepki veriyor, titriyorum.

"Merhaba, Bayan Elina. Bana Cecily diyebilirsiniz. Tanıştığımıza memnun oldum." *Kim olduğunuzu veya burada ne yaptığınızı hiç bilmesem de.* "Bana beş dakika verirseniz, kıyafetlerimi değiştireceğim."

"Evet, öyle yapın, sonra New York'taki planlarınız hakkında konuşalım."

Ne? Bu ne anlama geliyor ve bu kadın kim?

Ancak fırsatları kaçıran biri değilim ve başka bir şey söylemeden, giyinmek için bitişikteki banyoya koşuyorum.

Giyinirken tüm hız rekorlarını kırdığımı düşünüyorum, kısmen aptalca, kısmen de çocukça, çünkü kadının gidip beni yine o kibirli adamla yalnız bırakacağından korkuyorum. Bana zarar verebileceğini düşündüğümünden değil, ama kendime güvenmediğimden, çünkü bu Yunanlı, tüm kibirli cazibesiyle bir Eskimo'yu buz almaya ikna edebilecek gibi görünüyor.

Çoğu insanda hoş olmayan bir özellik olmasına rağmen, kibri onu daha da çekici kılıyor.

Bay Kostanidis'e karşı çok dikkatli olmam gerekiyor.

Son zamanlarda dergilerde kadınlarla birlikte fotoğrafları yayınlanmasa da, belki de yakın zamanda dul kaldığı için, geçmişte sadece o değil, kardeşleri de uluslararası mankenlerle ünlülerin web sitelerinde görülmüştü. Güzel ve sofistike kadınlar. Bu iş adamı bir fatihtir ve ona aşık olmak hedefime ulaşmamı zorlaştıracaktır.

Yüzümü yıkamak için eğiliyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda, aynada yansımamı görüyorum ve ağlamak istiyorum.

Solgun ve yorgun görünüyorum ve Bay Kostanidis'in bana ilgi duyduğunu hayal ettiğime eminim. Böyle bir adamın bana arzu dolu bakması imkansız.

Yüzümde göze çarpan mavi gözleri olan bir oyuncak bebek gibi görünüyorum.

Çantamı tuvalette bıraktıkları için minnettarım ve saçımı biraz düzgün göstermek için çantadan bir tarak çıkarıyorum. Dışarıdaki iki yabancıyla yüzleşecek kadar iyi olduğumu düşündüğümde, kapı kolunu tutup dışarı çıkıyorum.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyorum sarışına, milyarderini tamamen görmezden gelerek. İçten içe, onun gitmemesini çok istesem de, çoktan gitmiş olmasını umuyordum.

Evet, şu anda kafam çelişkili düşüncelerle dolu.

"Ben Odin'in karısıyım, o Dionysus'un kuzeni, Cecily," diyor, istediğim gibi ilk adımı kullanarak, "ve sana yardım etmek için buraya geldim."

"Bana yardım etmek mi?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Evet, ama önce bana hikayeni anlatmanı istiyorum."

"Anladığımı sanmıyorum." Onunla konuşurken, adamın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama kayıtsız davranmaya çalışıyorum.

"Sen buralı değilsin," diyor.

"Hayır, Kansas'liyim," diyorum, ama onun bunu zaten bildiğinden eminim.

Bu insanlar kim? Beni araştırdılar mı? Tanrım, kendimi neye bulaştırdım?

"Ve New York'a dadı olarak iş aramaya geldin," diyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Oh, ona bunu Bay Colt söylemiş olmalı. Ama öyleyse, buraya nasıl bu kadar çabuk geldi?

"Evet, öyle," diyorum, bu fırsatı kaçırmamak için. Fazla seçeneğim yok ki. "Ama şu ana kadar pek şansım yaver gitmedi."

Yatağın yanındaki valizi bakar. "Gidiyor muydun?"

"Bu olasılığı düşündüm, evet," diyorum dikkatlice, "ama bunu yapmak zorunda kalsaydım çok üzülürdüm."

"Neden?"

"Çünkü New York'a bir hedefim için geldim," diye cevap veriyorum, sadece kısmen yalan söyleyerek, "ve bunu başarmadan gitmek istemem."

Hedefimin para kazanmakla hiçbir ilgisi olmadığını ikisinin de bilmesine gerek yok, çünkü buna ihtiyacım yok. Doğduğum kasabadaki

Küçük bir topluluk kütüphanesinde çalışmaktan ve boş zamanlarımda komşularımın bebeklerine bakmaktan çok mutluydum.

Beni motive eden para değil, sadakat.

"Artık bakıcıya ihtiyaç duyan küçük çocuklarım yok," diyor ve ben şaşkınlıkla ağzımı açıyorum. Eğer olsaydı, onları benim bakımına bırakır mıydı demek istiyor?

Kendimi tutamayıp Yunanlıya bakıyorum ve ilk kez onun yanında kendime güveniyorum. Ona eşit olarak bakıyorum ve ona "*Sana ihtiyacım yok*" diye sessiz bir mesaj gönderiyorum, bu bir yalan olsa da.

"Ama ben bir dernek yönetiyorum ve sana orada bir rol bulmaya çalışabilirim."

"Nankörlük etmek istemem, ama bunu neden yapasınız ki?"

"Çünkü kocam bana durumunu anlattı," diye devam ediyor, kocasının benim hayatım hakkında nasıl bilgi sahibi olduğu konusunda hiçbir açıklama yapmadan. "Ve sana bir şans vermek istiyorum. Belki New York hayal ettiğin gibi çıkmaz ve sonunda memleketine dönmek istersin."

Mümkün olsaydı hemen geri dönerdim, ama mümkün değil. Tanışmaya geldiğim küçük çocuğu geride bırakamam. "Ben kasabama dönmeyeceğim, Bayan Elina. Hayatımı değiştirmeye kararlıyım."

"Sadece Elina, Cecily. Gitmek istememe konusunda, kesin kararını vermeden önce birkaç ay bekle."

Bu tavsiyenin ardından, bana ne yapmayı bildiğimi soruyor ve kütüphanede çalıştığımı, ancak kütüphanenin koleksiyonunun çok küçük olduğunu açıkladığımda çok sevindiğini belli ediyor.

"Dernekte bir kütüphanemiz var. Orada sana bir iş ayarlayabileceğime eminim."

"Reddetmeyeceğim, Elina. Cömertliğin için çok teşekkür ederim."

"Dernekte çalışmasına gerek yok," diye araya girer Dionysus. "Gerçekten New York'ta kalmak istiyorsan," diye devam eder, bana bakarak, "istasyonumda veya bankada istediğin herhangi bir pozisyonu sana ayarlayabilirim."

İşte o anda susmam gerekirdi. Ya da belki de minnettarlıkla ayaklarına kapanmalıydım, çünkü bu, Yunanlıya ve dolayısıyla Joseph'e yaklaşmak için beklediğim fırsattı. Ancak, bir tür asi varlık bedenimi ele geçirir ve kendimi durdurmadan, "Teşekkür ederim, Bay Kostanidis, ama Elina için çalışmayı tercih ederim. İkimiz de ne kadar aptal olduğumu biliyoruz. Size zarar vermek istemem."

Bana inanamayan bir ifadeyle bakar, sanki teklifimi reddettiğime inanamıyormuş gibi, ve planım açısından bir tür intihar yaptığımı bilsem de, onu suskun bırakınca içimde bir tür tatmin duygusu yayılır.

Dionysus

ON İKİNCİ BÖLÜM

ODADAN ÇIKARKEN, az önce olanlara inanamıyorum.

Sonunda pes etmeye karar verdiğimde, Cecily ona iş bulma teklifimi kabul etmemeyi mi seçti?

Bu senin sorunun değil, diyor bir ses. Elinden geleni yaptın, ama o hem maddi yardımı (hastane masrafları hariç) hem de işi reddetti.

Öyleyse neden haksızlık etmişim gibi hissediyorum?

Aldığım kararları pişmanlık duyan biri değilim, ama ona borçluymuşum gibi hissediyorum, ki bu çok saçma, çünkü yoluma çıkan, neredeyse kendini öldüren ve beni belaya sokan kızdı.

Bir saat sonraki toplantımı kontrol etmek için cep telefonumu elime alıyorum, ama sayfayı çevirip Cecily Harper Bradley'nin hayatımdaki varlığını bir kenara bırakıp Joseph'ten sonra önceliğim olan işe odaklanmak yerine, Anderson'ın onu dadı olarak işe alma konusunda söylediklerini analiz ediyorum.

Hayır. Asla işe yaramaz. Daha önce hiç bir çalışanımla ilişki yaşamadım, ama kendimi tanıyorum ve Cecily'yi kol mesafesinde tutarsam onu baştan çıkaracağımı biliyorum.

Telefon çalışıyor ve ekranda Zeus'un aradığını görüyorum.

"Neredesin? Kız çoktan taburcu olmuştur herhalde."

Ona, kızın iyi olduğunu ve Cecily hakkında öğrendiklerimi anlatan bir mesaj gönderdim, çünkü ağabeyim her şeyi en küçük ayrıntısına kadar kontrol etmek ister. "Az önce odadan çıktım. Taburcu edilecek, ama benim istediğim gibi New York'tan ayrılmayacak."

"Senin istediğin gibi mi? Ne zamandan beri yabancıların kaderini umursuyorsun?"

"Umursamıyorum. O sadece bir ifadeydi. Her halükarda, Elina ona bir iş verecek. Bundan sonra Cecily artık benim sorunum değil."

"Cecily mi? Adının Harper Cecily ya da Bayan Bradley olduğunu sanıyordum."

Şimdi benimle dalga geçtiğinden eminim, ama yine de tuzağa düşüyorum. "Üvey annesi yüzünden Harper diye çağrılmaktan hoşlanmıyor." Odin'in keşfettiği şeyi ve Anderson'ın bana anlattıklarını hızlıca açıklıyorum.

"Bu kızın dikkatini çeken ne?" diye sorar kardeşim, kendine özgü doğrudan tavrıyla.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Bana artık senin sorunun olmadığını söylediğine rağmen, o hala senin sorunun gibi görünüyor."

Beni bu kadar iyi tanıdığı için sinirlenerek iç çekerim. "Kimseye borçlu hissetmekten hoşlanmıyorum. Cecily maddi yardım kabul etmedi ve ben onu desteklemek için elimden gelen her şeyi yapmadığımı hissediyorum."

"Örneğin ne gibi?"

"O bir iş istiyordu ve ben ona ancak Elina önce bir iş teklif ettikten sonra iş teklif ettim. O da beni reddetti."

"Neden daha önce teklif etmedin? Herhangi birimiz sana şirketlerimizden birinde iş bulabilirdik."

"Çünkü o buradan değil."

"Çok tuhaf konuşuyorsun. Sen hiç yabancıların hayatlarını umursamadın ki."

"Bu tartışma artık bir anlam ifade etmiyor. Cecily New York'ta kalıyor. Şimdi gitmem gerek çünkü yakında bir toplantım var. Düğününüzle ilgili bir karar verdiniz mi?"

"Evet, mümkün olduğunca çabuk yapacağız."

"Madison'ın kız kardeşinin komadan çıkmasını bekleyeceğini sanıyordum. Athanasios onu geri getirebileceğinden emin gibi görünüyor."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Brooklyn'in bir şansı varsa, o da onunla. Düğünü ertelemek konusunda, ben beklemek istemiyorum ve Madison da buna razı."

Cehennem gibi bir sabah olmasına rağmen gülüyorum. "Aşıksın."

"Aşk, onun benim için ne olduğunu tanımlamıyor çünkü aşk geçici bir duygu. Madison ve beklediği bebekler benim oksijenim."

Telefonu kapattıktan sonra, bir süre hastanenin koridorunda durup az önce yaptığımız konuşmayı düşündüm.

Oksijen.

Birine o kadar bağılı olmak, onsuz bir hayat düşünememek nasıl bir şey?
Babamız annemize karşı öyleydi, o kadar ki annem öldüğü gün babam da intihar etti.

Hayır, bu tür bir tutsaklık bana göre değil. Hayatımda karmaşıklık istemiyorum ve ihtiyacım da yok. Joseph bana yetiyor.

Cecily'yi ve onu hayatıma sokan her şeyi unutmaya kararlı bir şekilde asansörü çağırıyorum, o sırada yanımda duran birini fark ediyorum. Anderson.

"Hala burada mısın?" diye soruyorum. "Eve git ve sana verdiğim tatilin tadını çıkar, Anderson."

Onu daha önce bıraktığımdan farklı olarak, gülümsüyor. "Şimdi gideceğim, evet. Az önce Cici'nin odasından çıktım ve onun Bayan Lykaïos'un koruması altında olacağını öğrendim. Sonunda rahatlayabilirim."

"Neden bu kadar endişeleniyorsun? Kazadan dolayı seni suçlamadım."

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanırım bu kızda herkesi anında kendine hayran bırakan bir şey var. Odaya girdiğimde, o ve Bayan Elina sanki uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi gülüyorlardı. Cici çok sevimli."

Sevimli.

Hayır, onu tanımlamak için kullanacağım kelime bu değil, ama güzel olduğunu kabul ediyorum.

Benim için onu daha iyi tanımlayan kelime "*lezzetli*" olurdu.

Cecily

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç hafta sonra

"Neden kıyafetlerinin içinde karıncalar varmış gibi görünüyor? Onlar sadece insanlar, Cici. Bu kadar heyecanlanma," Elina, kucağımda ellerimi ovuşturduğumu görünce böyle diyor.

"Ben buraya ait değilim, Elina. Ayrıca, Bay Kostanidis'in beni burada görmekten hoşlanacağını sanmıyorum. Benden kurtulmak için can atıyordu ve sen bana o iş teklifini yaptığında, planlarını mahvettin."

"Buraya ait değil misin? Bu saçmalık. Sen güzelsin ve birlikte yaşadığım çoğu insandan daha kibarsın. Asıl sorun ne?"

"Bugün uygunsuz bir şey yapma konusundaki güvensizliğim."

"Bu saçmalık. Kıyafetin çok şık ve yeni saç kesimin seni sofistike gösteriyor. Kadınlar seni kıskanacak."

Elina, Tanrı'nın yoluma çıkardığı bir melek olabilir. O sadece bir patron değil, aynı zamanda bir arkadaş. Beni alışverişe ve güzellik salonuna götürdü ve yeni kıyafetlerin ve yeni görünümün masraflarını maaşımdan kesmeyi reddetti. Artık New York halkının geri kalanından farklı olduğumu hissetmiyorum.

Ayrıca kalacak bir yerim de var: Elina'nın bana ait olduğunu ve boş olduğunu söylediği bir stüdyo daire, böylece işe yürüyerek gidebiliyorum.

"Dionysus da sana iş teklif etti. Seni burada görünce üzölmeyecektir."

"Evet, teklif etti, ama senden önce değil, ve eminim ki bunun tek nedeni rekabetçi olması ve geride kalmayı sevmemesidir."

Gülüyor ve itiraz etmiyor.

"Sokağı bakmadan karşıya geçtiğim için deli olduğumu düşünüyor," diyorum, ondan gerçeği sakladığım için suçluluk duyarak. Ancak, Elina çok nazik olmasına rağmen, kocası Odin onların kuzeni olduğu için Kostanidou ailesiyle akrabadır.

"Bunu, Joseph'in dadısı olarak sana işi vermek istemediği için mi söylüyorsun?"

Kafamı sallayarak onaylıyorum.

"Dionysus'un küçük oğluna bakman için seni işe almamasını kişisel olarak algılama, Cici. Joseph onun her şeyi."

"Çocuğun annesi nerede?" diye soruyorum, Sue'nun öldüğünü bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kaldığım için kendimi sahte hissederek.

Elina'nın güzel yüzü tiksinti ile kapanır. "O bir araba kazasında öldü."

"Onu sevmiyor muydun?" diye soruyorum, çünkü sevmediği belli ve nedenini bilmek istiyorum. Ben o kadını neden sevmediğimi biliyorum, ama Dionysus'un ailesiyle iyi geçindiğini sanıyordum.

"Ölülerin arkasından kötü konuşmamalıyız, ama öldü diye azize olduğu anlamına gelmez, değil mi? O kızın ruhunun huzura kavuşması gerektiğini düşündüğüm için bu konuya girmeyeceğim, ama 'ondan hoşlanmadım' demek, ondan ne kadar nefret ettiğimi zar zor özetliyor."

Israr etmemeliyim, ama dayanamıyorum. "Neden?"

Başını iki yana salladı ve bir an bana cevap vermeyecek sandım, ama aniden, "Tek bir açıklaması yok. Her şey, sanırım. Ondan kötü bir his alıyordum. Sürekli rol yapan birinin karşısında olduğun zaman hissettiğin gibi, anlarsın ya? Ve fark etmiş olabileceğin gibi, ben insanları sevme eğilimindeyim." dedi.

Elina'nın sezgilerinin bu kadar güçlü olmasına şaşıyorum, çünkü Sue hakkında söylenebilecek tek şey, onun bir yalancı olduğu.

"Onlar... şey... o ve Bay Dionysus, aşık mıydılar?"

Patronum cevap vermeden önce düşünüyormuş gibi bir an bana baktı ve sonunda şöyle dedi: "Söyleyeceğim şey için üzülme, ama sana bir uyarıda bulunmazsam kendimi çok kötü bir insan gibi hissederim: Dionysus'a aşık olma, Cici. O harika bir baba, ama Zeus, Odin ve Christos hariç ailenin diğer üyeleri gibi, bağlanmak istemiyor. Sonunda, genç kalbin kırık bir şekilde ayrılacaksın."

Yüzüm yanıyor gibi hissediyorum ve sorunun sadece Sue'nun Yunanlı ile olan ilişkisine olan morbid ilgimden kaynaklandığını söylemek isterdim, ama

Bu doğru değil ve beni çok utandırıyor. "Ben..." diye başlıyorum, ama o elini kaldırıarak sözümü kesiyor.

"Sen bir yetişkinsin ve sana kiminle ilişki kuracağını söyleyecek son kişi benim, çünkü geçen gün de söylediğim gibi, Odin ve babam ölümcül düşmanlardı ama yine de deli gibi aşık olduk. Ancak Kostanidoular da Lykaioslar da, dünyalarını durduran kadını bulana kadar tek eşli erkekler değiller."

"Sue, Bay Kostanidis için o kadın mıydı?" Durduramadığım için sorgulamaya devam ediyorum.

"Hayır. Dionysus ona aşık değildi. Joseph, Sue ile evlenmesinin sebebiydi. İnsanlar elbette farklı şekillerde severler, ama bir kadına deli olan bir erkeği tanımak kolaydır."

"Tecrübelerinden mi konuşuyorsun?" diye şaka yapıyorum, çünkü Odin ve Elina'yı birkaç kez birlikte gördüğümde, arkadaşım ve patronumun onun evreninin merkezi olduğu açıldı.

O gülümsüyor. "O da var."

Dionysus ve Sue'nun evliliği ve küçük çocuk hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum, ama şüphe uyandırmak istemiyorum. "Benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Elina. Sen olmasaydın, şimdiye kadar Kansas'a dönmüş olurdum."

"Orası o kadar kötü müydü?"

"On sekiz yaşına girip evden ayrıldıktan sonra hayır, ama üvey annem ve üvey kız kardeşimle yaşarken - daha doğrusu üvey kız kardeşimle, çünkü o babamın kızı değildi - korkunçtu."

"New York'u seviyor musun?"

"Evet. Alışamayacağımı düşünmüştüm, ama burayı gittikçe daha çok seviyorum."

"Neden? Yani, küçük bir kasabada doğup büyüdün. Manhattan'ın koşuşturmacasını nasıl sevebilirsin?"

"Anonim olmayı seviyorum. Benim kasabamda, evde hapsiysen, fırındaki biri 'çok yaşa' der. Kimsenin seni tanımadığı bir yerde olmak heyecan verici."

"Peki ya verdiğin söz ne olacak?"

Soruyu bitirdiği anda, Dionysus'un şoförü Bay Colt'un park ettiğini görüyorum. Elina beni arkadaşları arasında küçük bir resepsiyona davet ettiği için bugün Joseph'i ilk kez göreceğim.

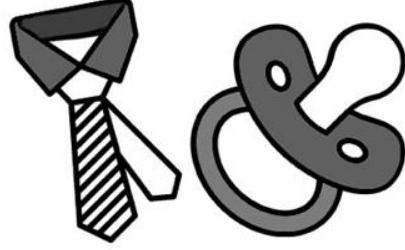
Hayatımı tamamen değiştiren Yunanlı adamın arabadan indiğini ve arka koltuğa eğildiğini görüyorum. Tekrar ayağa kalktığında kollarında küçük sarışın bir çocuk var.

Kalbim bir an durur ve gözlerimin dolduğunu hissederim, ama ilgilendiğim kişilerden gözlerimi kaçırarak bunu saklarım.

"Verdiğim söz yerine getirilmek üzere. Tanrı izin verirse, bunu yapacağım."

Cecily

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Seni bu aile toplantılarında hiç görmedim."

Bana kim seslendi diye arkama bakıyorum ve otuz yaşlarında, yakışıklı bir adam görüyorum. Koyu sarı saçları ve atletik bir vücudu var, ama dikkatimi çeken bu değil, dostça gülümsemesi.

"Merhaba. Buraya ilk kez geliyorum. Elina ile kısa bir süredir çalışıyorum."

"Dernekte mi?"

Kafamı sallayarak onayladım ve o da selamlamak için elini uzattı. "Adım Cage Sinclair. Kostanidis bankasında çalışıyorum."

Onunla anında empati kurduğum için elini tutmakta tereddüt etmedim. "Cecily," dedim, çünkü geldiğim yerde insanlar resmi davranmazlar, sadece ilk isimleriyle tanışırlar.

"Sana yakışıyor," diyor gizemli bir şekilde, ama o kadar dostça davranıyor ki, beni gizli bir amaçla mı övdü yoksa sadece nazik mi davranıyor, bilemiyorum. Her halükarda, yabancılarla, özellikle de onun gibi şık giyimli ve hoş kokulu bir adamla etkileşim kurmak beni geriyor.

Kibirli Yunanlıya karşı hissettiğim türden bir gerginlik değil, daha çok sosyal bir endişe.

"Teşekkürler. Elina'nın yardıma ihtiyacı var mı diye bakacağım." Yalan söylüyorum, çünkü onu yaklaşık on dakika önce gördüm ve bana partinin tadını çıkarmamı söyledi.

"Neden bu kadar acele ediyorsun? Yaklaşımım çok agresif miydi?" "Tanrım!" diyorum, gülerek ve yüzümün kızardığını hissederek.

"Ne?"

"Agresif değildi, ama çok dolaysızdı, değil mi?"

"Oh, evet. Suçluyum. Nerelisin? Aksanını tanıyamıyorum."

"Kansaslıyım." "Hmm."

"Şimdi anladım." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, henüz New Yorkluların kötü ruh halinden etkilenmediğin anlamına geliyor."

"Sen huysuz değilsin."

"Ben New Yorklu değilim. Miami'de doğdum."

"Miami'nin sadece bir tatil yeri olduğunu sanıyordum. İnsanlar orada mı *doğuyor*? orada mı doğuyorlar?"

Gülüyor ama sonra bana yoğun bir şekilde bakıyor. "Numaranı istemek için çok mu erken, Cecily?"

Cevap veremeden yanağımın içini ısırıyorum. Benden hoşlanmıyorum ama arkadaş edinmenin nesi yanlış ki?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Isırmam. Sadece bu şehirde henüz arkadaşın olmadığını düşündüm."

"Ve benim arkadaşım olmak mı istiyorsun?" "Neden şaşırdın?"

"Ben Mars'tan değil, Kansas'tanım, bayım." "Cage."

"Tamam, *Cage*. Senin gibi erkeklerin bir kızın numarasını istediğinde, bunun arkasında başka bir amaç olduğunu biliyorum ve ben o tür bir kız değilim," diyorum ve bunun ne kadar tuhaf geldiğini fark edince kızarıyorum. "Yani, ben de erkek arkadaş aramıyorum, ama eğer istediğin buysa..."

Tanrım, beni öldürün.

Neden bu kadar saçma sapan konuşuyorum ki? Adam sadece telefon numaramı istedi, evlenme teklifinde bulunmadı.

Rahatladım, ona baktığımda gülümsüyor. "Sen çok güzelsin Cecily, ama şimdilik sana sunduğum şey arkadaşlık. Ama bana telefon numaranı vermekten rahatsızsan sorun değil." Kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarır ve bir kart alır. "Benimkini yalnız günler için sakla. Mesajlara cevap veren biriyim, bu yüzden sabahın erken saatlerinde mesaj atabilirsin."

Kağıdı alıyorum ve kendimi bir köylü gibi hissediyorum. "Kaba davrandığım için özür dilerim. Yabancılarla pek alışkın değilim."

Adımı ezberlemiş olmasına sevindim ve gülümsedim. "Evet, Cici, benim yakışıklı oğlum. Sen çok akıllısın!"

Sanki onu övdüğümü anlıyormuş gibi, kocaman gülümsüyor ve kendini kucağıma atıyor.

Onu karşılamak için kollarımı açtım ve onun sıcaklığını hissedip kokusunu aldığımda, ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Yabancılarla hiç konuşmaz," diyor kadın.

"Beni seviyor olmalı," diye cevap veriyorum, ama çocuğa bu kadar bağlı görünerek çok fazla şey ifşa ettiğimi biliyorum, bu yüzden yüzünü okşadıktan sonra onu dadıya doğru çevirip ayağa kalkıyorum.

Ayakta dururken, Dionysus'un salonun diğer ucundan bana baktığını görüyorum. Yüzü ciddi ve eminim ki bizi izliyordu.

Aman Tanrım, ne yaptım ben?

Sakin kalmaya çalışarak Joseph'e veda edip gitmeye hazırlanıyorum, ama küçük çocuk peşimden geliyor ve bacağıma yapışıyor.

Hareket edemiyorum. Risk aldığımı bilsem de, kalmamı istiyorsa onu bırakmayacağım.

"Hey, evlat." Yunanlı'nın sesini duyuyorum ve kalbim hızlanıyor.

"Cecily ile arkadaş mısın?"

Arkamı döndüm ve Joseph'le konuşuyor olmasına rağmen Dionysus'un gözleri bana bakıyordu.

"SSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS

"Nasılsınız, Bay Kostanidis?"

Cevap vermiyor ve gözümün ucuyla adının uzaklaştığını görüyorum.
Gerginliğim artıyor.

"Oğlumun yanında ne yapıyordun?" diye daha alçak bir sesle soruyor.

"Sadece selam veriyorum," diyorum boğazımda bir düğümle ve kaçmak için can atarak.

Ancak, Yunanlı'nın varisi beni yanında tutmak istiyor gibi görünüyor, çünkü şimdi iki bacağımı da tutuyor.

"Baban seninle olmak istiyor, canım," diyorum çocuğa, kibirli adamı görmezden gelerek. "Başka bir zaman konuşuruz."

Saçlarına dokunup uzaklaşıyorum, sanki şeytanın kendisi tarafından kovalanıyormuşum gibi, ki belki de öyledir.

Dionysus

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CECILY benden kaçtıktan sonra, kızla konuşmamı bitirmediğim için oğlumla kalması için Bayan Nuttle'ı aramaya gidiyorum.

Hizmetçiyi bulamadan Elina karşımda belirir. "Ne oluyor?" diye sorar.

"Cecily'yi gördün mü?"

"Az önce buradaydı, ama belki bahçede yürüyüşe çıkmıştır. Sanırım açık havayı özleyiyor."

"İşinde nasıl gidiyor?"

"Umursamadığını sanıyordum."

Kuzenimin karısını kendi kanım gibi seviyorum, ama o kimsenin hayatını kolaylaştırmıyor.

"Sadece ihtiyacı olan her şeye sahip olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Evet, var. Bir dairesi, bir işi..." Bir an durdu. "Şuraya bak. Hatta bir hayranı bile var," dedi, başıyla arkamı işaret ederek. "Yakında biriyle çıkmaya başlayacağından şüphem yok."

Döndüğümde, banka yöneticilerimden biri olan Cage'in onunla konuştuğunu görüyorum.

konusuyor.

"Ne diyorsun sen? Birbirlerini tanıyorlar mı?"

"Sanmıyorum, yoksa Cici bana söyledirdi, ama bunun bu durumun yakında değişeceğinden hiç şüphem yok. Cage çok ilgileniyor gibi görünüyor. Ama hangi erkek ilgilenmez ki? O çok güzel ve buradaki kadınlardan çok farklı..."

"Joseph'le bir dakika kalabilir misin?"

"Kalabilirim, ama neden?"

"Cecily ile konuşmam lazım."

"Onun hayatını rahatsız etme, Dionysus. Odin'e de söylediğin gibi, onunla olan sorunun bitti. Cici benim çalışanım ama aynı zamanda arkadaşım. New York'ta ilk adımlarını atmasına yardım etmeye çalışıyorum."

"Onun hayatını nasıl bozabilirim ki?"

"İkimiz de kızı neden bu kadar çok kızdığını biliyoruz."

"*Biliyor muyuz?*" diyorum alaycı bir şekilde, ama Elina olduğu gibi, doğrudan damarımı kesiyor.

"Ondan hoşlanıyorsun. Hastanede ona nasıl baktığını gördüm. Bu yüzden onu Joseph'e bakıcı olarak işe almadın. Bunun onun sakarlığıyla hiçbir ilgisi yok. Haftalardır onunla çalışıyorum ve sana Cici'nin iyi bir kız olduğunu garanti edebilirim. Zeki, sorumluluk sahibi ve kibar. Çocuklarım hala küçük olsaydı, hiç düşünmeden onları onun bakımına bırakırdım."

"Senin ona verdiği işten memnun olduğunu sanıyordum."

"Tüm kapılar kapalı gibi görüldüğünde bir fırsat yakaladığı için mutluydu, ama Cecily kitaplardan daha çok çocukları seviyor," diyor ve Odin'in Cecily'nin Derneğin kütüphanesine baktığını söylediğini hatırlıyorum.

"Joseph... şey... ondan hoşlanıyor gibiydi."

"Gece bakıcısını buldun mu?"

"Hayır."

"Neden Cici'ye bir şans vermiyorsun? Ama bak, ona bebek bakıcısı olarak bir şans ver, kalbini kırma."

Cevap vermiyorum çünkü ne dersem desem yalancı olacağım. "Bir dakika onunla kalabilir misin?" diye tekrar ediyorum. "Hemen dönerim."

"Evet, kalabilirim. Belki de Cage ile konuşmasını bitirmesini beklemek daha iyi olur."

"Beklemek benim bilmediğim bir kelime, Elina." Oğlumun alnına bir öpücük konduruyorum. "Baban birazdan dönecek, oğlum."

Hayranıyla konuştuğu yere doğru yürümeye başlıyorum ve Cecily'nin gülümsemesi ile Cage'in ona hayran olduğu belli olan bakışları fark edince sinirim daha da artıyor.

Yaklaştığımı fark ettiğini biliyorum, ama yine de bana bakmıyor.

Onu suçlayamıyorum bile. Onu birkaç hafta görmedikten sonra aptalca davrandım, ama oğlumun kızıl saçlı kadının kollarına koşmasını görünce inanamadım. Joseph soğuk ve şüpheli biridir, ona hemen güvenmesini sağlamak için ne tür bir büyü yaptı?

Cadı. Evet, belki de öyledir. Kızıl saçlı, yoluna çıkan her yaştan erkeği büyüleyen küçük bir cadı.

"Cecily, seninle konuşmam lazım," diye söylüyorum onlara ulaşır ulaşmaz, çünkü diploması bizim ailemizde pek bulunmayan bir özellik.

Sırtını dönmüş olan Cage, omzunun üzerinden bana bakar. "Dionysus, seni görmemiştim."

Selam vermek için başımı sallarım, ama sosyalleşmek için sabrım yok. Bunun yerine, hedefime bakarak beni görmezden gelmeye cesaret etmesini bekliyorum.

Benim için ne mutlu ki, o bunu yapmıyor.

"Affedersin, Cage. Görüşürüz."

"Aramanızı veya mesajınızı bekleyeceğim. Söylediğimi unutmayın: ilk başta sadece arkadaş olabiliriz..."

Serseri herif.

"Gidelim," diyorum, cevap vermesi için zaman tanımadan. Elimi beline koyarak, misafirlerin toplandığı yerin tersi yönde ona rehberlik ediyorum. Yumuşak teni parmaklarımın altında alev alıyor. Belki de ona dokunarak hata yaptım. Temas hafif, yüzeysel ve bu nedenle yetersiz, bu yüzden ihtiyatı siktir edip elimi açarak sırtına düz bir şekilde koyuyorum.

Cecily titrer ve arkasına bakar. Gözleri küçük alevler saçan kristaller gibi parlar, ama uzaklaşmaz.

Aramızda sessiz bir diyalog başlar, ikimiz de çekiciliğin farkındayız ve uzaklaşmıyoruz.

Bakışları beni yakıyor ve ona nasıl etki ettiğimi görmek, daha önce hiç yaşamadığım bir kontrol kaybına neden oluyor.

Artık müzik ya da kahkahalar duyamıyorum. Sadece ikimiz varız. Yürümeyi bırakıyorum, o da öyle.

Yüzünde gördüğüm arzu, benimkini yansıtıyor ve ona gece bakıcısı olarak bir şans vermeyi düşündüğümde yanıldığımı ve ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını göstermeli, ama ben hiçbir zaman zorluklardan kaçmam ve Cecily'ye karşı hissettiğim şehvete direnmek, bunların en büyüğü olacak.

Dionysus

ON ALTI. BÖLÜM

"Benimle konuşmak mı istediniz, efendim?" diye soruyor, bir adım geri çekilerek elimden uzaklaşıyor.

"Cage senden ne istiyordu?" *Kahretsin, neden böyle bir şey sordum ki? Cecily'nin hayatında ne yaptığı beni ilgilendirmez. "Boş ver." Ona karşı beslediği ilginin karşılıklı olup olmadığını gerçekten bilmek istesem de.*

"Buna cevap vermek istemiyorum, Bay Dionysus. Genelde arkadaşlarım dışında kimseyle özel hayatım hakkında konuşmam."

İçimdeki canavarı kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama onun küstahlığı planlarımı mahvediyor.

Bir adım yaklaşarak kişisel alanını ihlal ediyorum. Gözlerini benden ayırmıyor.

"Bu, arkadaş olmadığımız anlamına mı geliyor, Cecily?"

Aramızdaki sıcaklık, henüz temas etmeden bile vücutlarımız neredeyse birbirine yapışmış olduğu için absürt bir şekilde yükseliyor, bu da içimde olsaydım ne olacağını merak etmeme neden oluyor.

Bir şehvet dalgası mantığımı bulanıklaştırıyor, bastırılamaz bir arzu su yüzüne çıkıyor.

Ben çocuk değilim. Patlayıcı bir kimya olduğunu anlayacak kadar cinsel deneyimim var ve kızıl saçlı kızla aramızda olan şey, okyanusları değiştirebilecek bir şey.

Sadece kaynıyormuş gibi hissetmiyorum. Bir adım daha ötesindeyim. Cecily'nin ateşi, volkandan çıkan lav gibi yakıcı.

"Hayır, değiliz. Birbirimizi tanımıyoruz." Kendini küçümseyen bir gülümsemeyle, "Hatırladığım kadarıyla, son görüşmemizde beni Kansas'a geri göndermek istemiştin."

"Ama buradasın. Hala hayatımdasın. Hala dünyamdasın."

"*Senin* dünyanda değilim. Partiye Elina geldiği için geldim..." "Biliyorum. Seni burada istemediğimi söylemedim."

"Vay canına, ne rahatladım. Artık daha huzurlu uyuyacağım çünkü beni kabul ettiniz, efendim. Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim."

Sarkazmına gülümsemeyi saklıyorum. Evet, o bir kaktüs, ama o kadar seksi ki, dikenleriyle uğraşmak zorunda kalmayı umursamıyorum.

Doğal davranmaya çalıştığını görebiliyorum, ama yüzü ve boynu yoğun bir kızarıklıkla kaplı. Cecily bana ne kadar çekici geldiğini saklayamıyor.

Deneme amaçlı, daha da yaklaşıyorum.

Göz bebekleri büyüdü ve ilk kez, alt dudağını yalarken pembe dilini gördüm.

"Oğlum senden hoşlandı."

"Benim intihara meyilli olduğumu ya da en azından pervasız olduğumu düşünen babasının aksine." "Bunu çoktan aşmadık mı?"

"Sen söyle. Benim dadı olarak uygun olmadığımı söylediğinde senin argümanın buydu."

Seni işe almamam için başka nedenler de var, Cecily, ama ateşle oynamayı sevmek benim doğamda var.

"Bir şey denemek istiyorum,"

diyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"İki hafta boyunca, bu düzenlemenin işe yarayıp yaramadığını görmek için geceleri benim evimde kalacaksın."

"Benim zaten bir işim var."

"Ama yaptığın işi sevmiyorsun. Elina bana senin işinin kitaplardan çok çocuklarla ilgili olduğunu söyledi."

Ağzını açıp kapatıyor ve sırf bana meydan okumak için bunu inkar etmek istediğini düşünüyorum, ama geri adım atıyor gibi görünüyor. "Elina, bana bunu teklif etmeye geldiğini biliyor mu?"

"Biliyor, ama bunun bir *deneme* olduğunu anlamam gerekiyor." "Düşünmem lazım."

"Ne?"

"Bunun bir deneme olduğunu söyledin. Beni dadı olarak beğenmezsen, işsiz kalırım. Elina ile konuşup, her şey ters giderse bana işimi geri verecek mi öğrenmem gerek."

"Maaşını iki katına çıkaracağım" diyorum, çünkü asla kaybetmek için pazarlık yapmam.

"Peki gönderilirse bana ne faydası olacak? Sıfırın iki katı yine sıfırdır."

"Teklifimi reddediyor musun?"

"Hayır. Joseph ile tanıştıktan sonra dadı olarak çalışmayı daha da çok istiyorum, ama bir B planına ihtiyacım var."

"Elina ile konuşup, işler yolunda gitmezse pozisyonunu geri alacağını garanti edeceğim, Cecily."

"Hayır. Bana verdiğin bu fırsat için minnettarım, ama onunla kendim konuşmayı tercih ederim. Ben bebek değilim. Kendi sorunlarımı kendim çözebilirim."

"Ne kadar kazanacağını bilmek istemiyor musun?"

"Maaşımı iki katına çıkaracağını zaten söyledin."

İçimden gülümsüyorum. Akıllı ve iyi bir müzakereci. "Benimle kalırsan" — *kahretsin, bu ifade hoşuma gitti* — "benim evimde kalacaksın. Tabii ki, her hafta bir gece izinli olacaksın."

"Buna ihtiyacım yok," diyor ama sonra kendini düzeltiyor. "En azından başlangıçta. Sonra arkadaşlar edinmeyi düşünüyorum."

"Cage gibi mi?" Ona bunu sorma hakkım olmadığını bilsem de, cevabını merakla bekliyorum.

"Şey... evet, Cage gibi."

"O senden arkadaşlık istemiyor."

"Saygısızlık etmek istemem ama bu senin neden umurunda?" İyi soru.

Belki kontrol delisi olduğum için, belki bencil olduğum ve bunu kanıtlamak istediğim için, yapmamam gerektiğini bilsem de.

"Sen benim çalışanım olacaksın. Sen sadece bir kızsın. Zarar görmeni istemiyorum."

Gülümsüyor ve başka yere bakıyor, ama o kadar hızlı değil ki, alaycı bir ifadeyi fark etmemem mümkün değil.

"Aklından geçeni söyle."

"Sen benim patronum olacağın için bu uygun olmaz."

"Henüz senin bir şeyin değilim. Yarın başlayacaksın."

"Şimdiden mi?"

"Evet. Neden zaman kaybedelim? Ama konuyu değiştirme. Seni gülümseten şeyi bilmek istiyorum."

"Benim sadece bir kız olduğumu söyledin. Evet, hala öyleyim, ama kızlar da dudaklarından öpüşebilir."

Sesi seksi, neredeyse bir sirenin şarkısı gibi, her notası şehvetle çıkıyor, ama dikkatimi çeken bu değil, söylediği şey.

"Sen bir *kız* mısın?"

"Ne?"

"Az önce kız olduğunu kabul ettin. Bu, hiç erkek arkadaşın olmadığı anlamına mı geliyor, Cecily?"

Cecily

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ona yalan söyle, diyor bir ses, ama zaten çok fazla yalan biriktirdim, bir tane daha ekleyemem.

Gözlerindeki bakış, bir cevap alana kadar vazgeçmeyeceğini söylüyor. Erkekler konusunda hayat tecrübem olmasa da, bir çalışan ile patron arasında bu konunun konuşulmasının tamamen uygunsuz olduğunu biliyorum, ama onun bilmek istediği şeyi inkar edemem.

"Hayır," diyorum, utanarak ve gök mavisi gözlerinden gözlerimi kaçırarak.

Şimdi, Dionysus benim ne kadar tuhaf olduğumu her zamankinden daha fazla anlayacak. Yirmi yaşında olup da henüz erkek arkadaşı olmayan kim var ki?

"Bana bak." Bu bir emir, ama aynı zamanda boğuk, şehvetli bir emir gibi geliyor ve beni titretir.

Tanrım, bana ne oluyor? Deliriyor olabilirim!

Sinirlenerek ona tekrar bakıyorum. "Hayır. Ne zamanım ne de ilgim vardı." Gerçeği sadece kısmen açıklıyorum.

Merak ediyordum, evet. Sonuçta, ben romantik romanları çok seven biriyim. Sorun, herkesin herkesi tanıdığı ve her şeyin konuşulduğu beş bin nüfuslu bir kasabada doğmuş olmamdı.

"Ve sen de istedin, değil mi?"

"Kendimi laboratuvardaki bir denek gibi hissediyorum. Henüz hiçbir şey denemediğim için beni ucube mi sanıyorsun? Sırf denemek için biriyle birlikte olmak istemiyorum, benim için bir anlamı olsun istiyorum." Partiyeye geri dönebilirdim, ama sanki onun bakışları beni hareketsiz tutma gücüne sahipmiş gibi hissediyorum ve bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

"Deneyimsiz olmanın anormal olduğunu söylemedim. Sadece şaşırdım."

"Neden?"

"Henüz patron ve çalışan değiliz, o yüzden rahatça konuşacağım." Kabul ederek başımı sallıyorum.

"Bu, sen taciz edildiğini hissetmeden istediğim her şeyi söyleyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Yine başımı sallıyorum ve ağzının bir köşesinin yarı gülümsemeyle yukarı kalktığını görüyorum. Onunla ilgili her şey büyüleyici. Teninin rengi, gözlerindeki yaramazlık, üst dudağından biraz daha dolgun olan alt dudağıyla şehvetli ağzı.

Bu adam sadece bana bakarak hormonlarımı kaynatabiliyor ve Tanrı, cinsel çekiciliğimi uyandıracak kişinin bana yasak olan kişi olmasını istemiş.

"Tekrar sor," diyor, yaklaşarak.

"Hiç kimseyle birlikte olmadığımı söylediğimde neden şaşırdınız, Bay ..."

"Hayır, hala tarafsız bölgedeyiz, Cecily. Adımı, "Bay" ya da "efendim" demeden."

"Hiç kimseyle birlikte olmadığımı söylediğimde neden şaşırdın, Dionysus?"

Bana çok yakın, neredeyse yapışmış *gibi*. Her yerde hissediyorum ve bu hissi seviyorum.

"Çünkü çok güzelsin, bu yüzden hiç kimseyle birlikte olmamış olman inanılmaz geliyor."

Gözlerimi kırpıyorum, az önce söylediğine inanamıyorum. "Beni rahatlatmak için mi söylüyorsun bunu, yoksa beni gerçekten ilginç bulduğun için mi?"

"*İlginç mi?*" diye tekrarlıyor ve saçımın bir tutamını dokunarak, tıpkı oğlunun yaptığı gibi parmaklarıyla hissediyor. "Hayır, *ilginç* değilsin, kızım. Sen lezzetlisin."

Vücudum bu yakınlıktan çıldırıyor. Partiyi ve insanları unutuyorum. New York'a ne için geldiğimi ve yarından itibaren bu adamın patronum olacağını unutuyorum. Tek bildiğim, bundan daha fazlasını istediğim. *Ondan* biraz daha fazlasını.

Sessizce birbirimize bakarız ve şimdi alevlerle karışık, parlak ve davetkar çelik grisi parıltıda eriyorum.

Uzuvlarım jöle gibi, ciğerlerim olması gerektiği gibi çalışmıyor. Tüm duyularım ona ait ve içimden çılgın, pervasız ve yargısız bir ses bağılıyor: *O benim*.

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Bu his geçmiyor çünkü vücudum onun için ılık atıyor, ateşli ve muhtaç.

Onu daha iyi görebilmek için yüzümü kaldırıyorum, çünkü o çok uzun boylu. Şimdi o kadar yakınız ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ona dokunmak ve vücudunun ne kadar sert olduğunu hissetmek istiyorum, ama utanıyorum çünkü beni tamamen okuyabildiğini ve ne hissettiğini bildiğini düşünüyorum.

"Yap," diye emrediyor, sezgilerimi doğruluyor ve kendimi bedenimin dışında hissederek bir adım daha yaklaşıyorum. Emredici sesi beni titretir ve tüm vücudum karıncalanır.

"Yapmamalıyım."

"Biz henüz bir erkek ve bir kadın dışında hiçbir şeyiz. Ne istersen onu yap, Cecily."

Kedi miyavlaması gibi bir inilti duyuyorum ve dehşetle bunun benden çıktığını fark ediyorum.

Burun delikleri genişliyor ve bakışları sertleşiyor. Nefes alış ı benimki kadar titriyor, eğilip kulağıma fısıldıyor, dudakları kulağıma değiyor, "Bana dokun. Bu senin tek şansın olacak. alışanlarımla yakınlaşmam."

Bu beni kırmalıydı, çünkü her şeyin sadece onun iradesine bağı olduğunu varsayıyordu, sanki bir göz açıp kapayıncaya kadar pes edeceğimi kesin olarak biliyormuş gibi. Ancak gurur aşamasını çoktan geçmiştim ve onun sözleri beni istediğimi yapmaya teşvik etti.

İki elimi de göğsüne koyuyorum.

"Doğru. Tenimi hisset. İstedğin bu mu?"

Cevap vermiyorum ve o da çenemi tutup bana bakmamı sağlıyor.

"İstedğin bu," diye kibirli bir şekilde tekrarlar ve bu sefer, bu bir onaydır.

"Evet, ama ben de teninin sıcaklığını hissetmek istedim, çünkü gömleğinin üstünden bile çok sıcaksın... Bir insan nasıl bu kadar sıcak olabilir?"

Artık ne dediğimi bilmiyorum. Sadece elimden geleni almaya odaklanıyorum, onun söylediklerini hatırlıyorum. Yarın bu şehvet transı artık yasak olacak.

Parmak uçlarımı göğsünde gezdirip meme uçlarında duruyorum, onları okşuyorum ve boğazından boğuk bir ses çıkıyor. Elimi gömleğinin düğmeleri arasına kaydırıyorum ve o bileğimi yakaladığında irkiliyorum.

"Bakire olup olmaman umurumda değil. Yarın oğlumun bakıcısı olmayacak olsaydın, bütün geceyi senin içinde geçirirdim."

O, kolunu belime doladığı anda dizlerim titrer. "Aman Tanrım."

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için uzaklaşmaya çalışıyorum. Sözleri, sanki sadece onun yerini bildiği bir anahtar gibi, vücudumdaki tüm sinir uçlarını bir anda harekete geçirdi.

"Sana sahip olamam, ama yatarken bugünü hatırlamanı istiyorum. Benim için amını okşa. Islak ve şehvetle inleyen elin benim elim olduğunu hayal et."

Kollarında titriyorum ve başım da dönüyor.

O çok baştan çıkarıcı. Başka bir erkek bana böyle bir şey söyleseydi, onu iterdim, peki neden bu adamdan daha fazlasını istiyorum?

"Ah, buradasın!" Elina'nın sesini duyarım ve o kadar şok olurum ki, Dionysus'un kolu belime dolanmamış olsaydı, düşerdim.

Cecily

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dionysus ve ben cevap vermediğimizde Elina, "Her şey yolunda mı, millet?" diye sorar.

Beni bırakmak için aceleci görünmüyor, bakışları hala benimkilerle buluşuyor. "Evet, dengemi kaybettim ve Bay Kostanidis bana yardım etti."

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır ve arkadaşşıma baktığımda utanırım. Elina'nın buna inanmadığı açıktır, ama Tanrıya şükür, daha fazla kurcalamıyor.

"Joseph'in onunla olan sorununu çözdün mü?" diye soruyor ve küçük çocuğun adını duymak bana soğuk duş etkisi yapıyor.

Geriye doğru yürüyerek, gelecekteki patronumdan kurtuldum.

"Evet, çözdüm," diyor ve bana bakmaya devam ediyor. "Ama Cecily, anlaşmamız işe yaramazsa Dernek'teki işini kaybetmekten korkuyor."

"İki haftalık bir deneme yapacağız," diyorum.

"Hayır, fikrimi değiştirdim. Bir hafta yeter." "Ama..."

"Bir hafta içinde oğlumun seni yanında isteyip istemediğini anlayacağım, Cecily." "Peki ne zaman başlayacaksın?" diye sorar Elina.

"Yarın," diye cevapladı ve hayatımın iki Yunanlı tarafından kararlaştırıldığını izlerken kendimi ping-pong oynuyormuş gibi hissettim.

"O zaman bugün Joseph'le biraz zaman geçsen iyi olur, Cici. Böylece sana alışabilir. Ama önce benimle mutfığa gelir misin?"

Utanç duygum daha da artıyor çünkü onun benimle ne konuşmak istediğini şimdiden tahmin edebiliyorum. Elina aptal değil ve neler olduğunu kesinlikle anlamıştır.

Şimdi, milyon dolarlık soru şu: gerçekte neler oluyordu?

Hiçbir fikrim yok, bu yüzden zihinsel ve ahlaki dengem adına bunu *geçici delilik* olarak sınıflandıracam.

"Affedersiniz," diyorum, bugün yatarken bana günahkar düşünceler yaşatacağından emin olduğum adama. Söylediği müstehcen sözleri unutamıyorum. Ve bunun da ötesinde, onun emrine itaat etmek ve onu düşünürken kendime dokunmak istiyorum.

"Cecily?"

Adamın sesini duymak bile beni titretirken, onun evinde nasıl yaşayabileceğim?

Joseph için yapacağım, kendime sessizce söz veriyorum. "Evet?" diye soruyorum, ona dönerek.

"Bir haftalık valizini hazırla, ben de taşınmanı ayarlayayım." "Bu bir deneme süresi," diyorum, daha çok kendime değil, ona.

Eğer bu sıradan bir iş teklifi olsaydı, Dionysus'a fikrimi değiştirdiğimi söylerdim, çünkü az önce olanlardan sonra, bu adamın cildinin ne kadar sert ve sıcak olduğunu ya da kollarında olmanın ne kadar yakıcı bir his olduğunu hatırlamadan onunla buluşmamın imkanı yok. Ama mesele ben değilim, Joseph. Onun yüzünden New York'a geldim, bu yüzden vücudumun bu Yunanlıya verdiği tepkiyi kontrol etmeli ve görevimi yerine getirmeliyim.

"Öpüşüyor muydunuz?" Elina, mutfığa vardığımızda açıkça sordu.

"Hayır."

"Ben dün doğmadım. Bir şeyler oluyordu!"

"Bunu açıklayamıyorum. O bana yaklaştığında vücudum çıldırdı. Ona dokunmak için kontrol edilemez bir dürtü hissettim ve o da bunu fark etti."

"Aman Tanrım!" Dramatik bir hareketle elini alnına vurdu.

"Bana, bugün için istediğim her şeyi yapabileceğimi söyledi, çünkü henüz patron ve çalışan değiliz. Çalışanlarıyla ilişki kurmadığını ve yarından itibaren benimle sözleşme yapacağını söyledi."

"Odin için çalışıyordum ve şimdi o benim kocam, bilgin olsun." "O farklı. Anlattıklarına göre, aranızda zaten bir geçmiş vardı . Kaderimizde vardı. Yeni patronumla benim aramda buna yakın bir şey yok. Yarından itibaren sadece profesyonel bir ilişkimiz olacak."

Bana inanmıyor gibi görünüyor. Bana bakışından bunu anlıyorum. "İncine, Cici. Konuştuğumuz şeyi hatırla.

Lykaioşes ve Koştanidou'nun dünya çapında bıraktığı tüm kırık kalpleri bir araya getirirsen, küçük, huzurlu bir kasaba kadar olur."

"Bitti Elina. Ona hiç erkek arkadaşım olmadığını söylediğimde merak etti. Hepsi bu. Güven bana. Yarından itibaren örnek bir çalışan olacağım."

"Merhaba, kimse bizi tanıştırmadığına göre, ben tanıştırayım. Ben Madison, sen de Harper olmalısın."

"Cecily ya da Cici. İlk adımdan hoşlanmıyorum."

"Cici'yi seviyorum. Peki, Joseph'in yeni gece dadısı mı olacaksın?" "Evet, sen de gelecekteki patronumun kardeşinin nişanlısı mısın?"

Güneş kadar parlak bir gülümsemeyle, "Doğru. Ve yakında onun bebeklerinin annesi de olacağım," diyor ve yuvarlak karnını okşuyor.

"İkiz mi? Ne büyük bir nimet! Tebrikler!"

"Teşekkürler. Ben bile inanamıyorum. Her şeyin mükemmel olması için, kız kardeşimin komadan uyanması gerekiyor, ama Tanrı'nın her şey için bir zamanı olduğuna inanıyorum."

"Ona ne olduğunu sormam uygunsuz mu olur?"

"Sabahın erken saatlerinde saldırıya uğradı. Evine zorla girildi. Kocası öldü. Brooklyn hayatta kaldı ama o zamandan beri komada."

"Tanrım! Bundan sonra onu dualarımda hatırlayacağım."

"Teşekkürler. Eminim uyanacaktır. Dünyanın en iyi nöroloğunun ellerinde ve üstelik yaşayacak bir hayatı ve yetiştirecek iki bebeği var."

Sesindeki duygu çok belirgin ve onu tamamen anlıyorum. Ben de bir mucize için dua ettim. Ne yazık ki benim durumumda bu gerçekleşmedi.

"Hüzünlü şeylerden bahsetmek yeter. Aslında seni düğünüme davet etmek için geldim."

"Ne?"

"Araba kazası hikayesi dışında senin hakkında pek bir şey bilmiyorum," diyor, neredeyse özür dilercesine, "ama Elina senin bir arkadaşı olduğunu söyledi, bu yüzden senin de gelip bizimle birlikte kutlamanı istiyorum."

"Emin misin? Joseph'in dadısı olacağım."

"Evet, eminim. Rolün ne olduğu umurumda değil, Elina'nın sevdiği biriysen, benim de sevdiğim birisin. Onun yargısına güveniyorum."

Birkaç dakika sonra, Dionysus'un ağabeyi olduğunu bildiğim adama doğru uzaklaşıyor. Joseph'i aramaya gidiyorum.

Onu, açıkça kardeş olan iki sarışın çocukla, bir erkek ve bir kızla, yerde oynarken buluyorum ve yanılmıyorsam, onlar da ikizler.

"Bunlar Silas ve Soraya, Cecily," diyor Joseph'in gündüz bakıcısı, sabah bana kullandığından daha yumuşak bir ses tonuyla. "Onlar Joseph'in en iyi arkadaşları."

Yere oturuyorum ve çocuklar yanıma geliyor, Joseph kucağıma eğiliyor kucağıma eğildi.

Aramızda anında oluşan bağ beni çok etkiliyor . Çocukça saflığıyla kim olduğumu hissediyor olabilir mi? Onun için hiç düşünmeden hayatımı feda edeceğimi biliyor mu?

Elimi onun sarı buklelerine geçiriyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, oyuncağını bırakıp kucağıma oturuyor ve başını omzuma yaslıyor.

Evet, seni daha tanışmadan önce sevdiğimi biliyorsun, değil mi bebeğim?

Bir daha asla seni terk etmeyeceğim, Joseph. Seni koruyup mutlu edeceğim.

Dionysus

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"FİKRİNİ NE DEĞİŞTİRDİ?" Ares yanımda durarak, oğlumu kucağında tutan Cecily'ye doğru başını sallayarak soruyor.

Bayan Nuttle, Cecily'nin daha önce Joseph'le hiç yalnız kalmadığını umursamadan, yaklaşık yarım saat önce ayrıldı. Bu tür ayrıntılar, şu anki çalışanlarımın oğlumu gerçekten umursamadıklarını gösteriyor. Oğluma karşı hiçbir sevgi duymuyorlar; onu sadece sıradan bir iş olarak görüyorlar.

Üç kardeşimin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve bir cevap beklediklerini biliyorum. "Bu çok açık değil mi?"

"Ne? Onun güzel olduğunu ve gözlerini ondan ayıramadığını mı?" Ares alaycı bir şekilde soruyor. "Adi herif. Ben Joseph'in ona karşı duyduğu ani hayranlıktan bahsediyorum.

Onun bir yabancıya böyle tepki verdiğini hiç gördün mü?"

Cevap vermiyor çünkü haklı olduğumu biliyor. "Onun iyi bir insan olduğundan emin misin?"

"Cecily'nin geçmişini iki kez didik didik inceledim," diyor Odin arkamızdan. "Dionysus bir azizely işe aldı."

"Senin evinde mi kalacak?" Şimdi Hades soruyor.

"Beni rahatsız etmek için izin mi aldın? Cecily, öncekiler gibi benim evimde kalacak. Gündüzleri kendi işleriyle ilgilenebilecek, geceleri ise ben gelene kadar Joseph'e bakacak, sonra ben devralacağım."

"Onu çekici buluyorsun," diyor Zeus gülerek.

"Sevdiğin kadınla evlenip yakında baba olacağın gerçeği, tavrını nasıl değiştirdiğine inanamıyorum, ağabeyim," diyorum alaycı bir şekilde.

O, benim provokasyonuma karşılık vermeden omuz silkiyor. "Önceden, kendi hayatımı yaşadığımı hiç hissetmemiştim, daha çok birinin bana atadığı hayatı yaşıyormuşum gibi hissediyordum. İlk kez, ailemin refahını kendiminkinden önce düşünmeden seçimler yaptım."

"Madison ortaya çıkmadan önce bile o sözü unutmalıydın Zeus," diyor Ares. "Büyükbabamızın senden bunu istemeye hakkı yoktu, hem ne için? Hepsi öldü. Anne babamız ve onlara eziyet edenler. Gurur ve intikamın şimdi ne faydası var?"

"Kendi adına konuş," diye homurdanır Hades. "İntikam, en azından o orospu çocuğunun paçayı kurtaramadığını ve başka masum insanlara zarar veremeyeceğini bilmemizi sağladı."

"Beni yanlış anlama. Ben de intikamdan yanayım. Göze göz, dişe diş benim ilkemdir," ikinci en büyük kardeşim devam eder, "ama bu bizim hayatımızı tamamen değiştirecekse olmaz."

Ares'in bunu, düşmanlarını yok etmek için yaşayan Hades'e doğrudan söylediğini biliyorum.

Ailemizin en küçüğü hiç etkilenmemiş. "Düşmanlar acımasızca yok edilmelidir."

Kafamı sallıyorum, ne kadar berbat durumda olduğumuzu düşünüyorum. Romantik bir ilişkiyi derinleştirememek, affedememek... güvenememek, aile dışında.

Bu kafesten kaçabilen tek kişi Zeus.

"Gitmem gerek," diyorum. "Cecily'nin taşınması için bazı düzenlemeler yapmam lazım." "Başlangıçta onu çocukla yalnız bırakma."

"Lanet olsun Hades, benden daha takıntılı olmaya başladın," diyor Odin. "Elina haftalardır bu kızla çalışıyor ve karım insanları iyi tanır. Cecily'nin iyi biri olmadığını düşünseydim, onu aramıza asla kabul etmezdim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Her iki tarafta da tüm ailemiz paranoyak piçler. "Düğünde görüşürüz," diyorum.

"Yeni çalışanını gözetlememi istersen, bana haber ver," diyor Ares gülümseyerek, ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

"Cecily'ye yaklaşma."

"Neden? Onu doğrudan ben işe almayacağım ve uzun zamandır doğal kızıl saçlı biriyle çıkmadım."

"Bir daha uyarmayacağım."

Gülümsemesi genişliyor. "Çünkü o senin, değil mi?"

"Bununla hiçbir ilgisi yok. Cecily sadece benim çalışanım olacak."

Bu sefer herkes gülümsüyor, Odin bile, ve söylediklerime inanmadıkları belli. Sinirim daha da artıyor.

Oğlumun olduğu yere doğru yürüdüm — benim için bir cazibe kaynağı olan ama aynı zamanda çok yasak olan kadının kollarında.

"Gidebilir miyiz?" Cecily'ye, sanki başka bir çalışanıma hitap ediyormuş gibi sorarım. Bugün olanlar bir hataydı. Oğlumun ona ne kadar hayran olduğunu gördükten sonra, ondan uzak durmam gerekiyor. Belki de Cecily gerçekten ideal bir çalışandır.

Bana bakıyor, kafası karışık gibi görünüyor, ama sonra onu kollarında tutarak ayağa kalkıyor.

Ancak o zaman Joseph'in uykuya daldığını fark ediyorum. "Onu bana verebilirsin. Ağır."

"Ben halledebilirim," diyor. "Onu arabaya götüreceğim."

"Ben de seni eve götüreceğim ve yarın Anderson'dan seni taşınmanı isteyeceğim." Söylediğim hiçbir şeyde duygu yok. Bilerek kayıtsız konuşuyorum, çünkü bu şekilde ikimiz için de daha iyi olacak.

"Taşınmama yardım etmeni kabul ederim," diye aynı tonda cevap veriyor, "ama eve götürmeni değil. Madison beni götüreceğini söyledi."

Arabama varıyoruz ve Joseph'i bana veriyor. Kollarımız birbirine değiyor ve bir an için ikimiz de donup kalıyoruz.

"Seni ben götüreceğim," diye tekrarlıyorum, çünkü hayatının küçük bir parçasını bile kontrol etmek istiyorum.

"Neden? Zaten gerek olmadığını söyledim... efendim."

"Sen benim çalışanım olacaksın. Hayatını kolaylaştırmaya çalışmam doğal," diyorum, sanki hava durumunu yorumluyormuş gibi, Joseph'i arka koltuğa oturturken.

Tekrar ayağa kalkıp ona döndüğümde, ne yaptığımı anlamış gibi görünüyor.

"Evet, sizin çalışanınız olacağım, ama sadece sizin evinizde ve vardiyamda çalışırken. Bunun dışında, tüm saygımla, Bay Kostanidis, kendi hayatımı kendim idare edebilirim."

Uzaklaşmaya başlar, ama Anderson'ın ve partide bulunan diğer insanların bizi görebildiğini bilmeme rağmen kolunu tutarım. "İnatçılık ediyorsun."

Gülümsemeyi saklamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Hayır. Pratik davranıyorum. Elina'nın bana söylediğine göre, eviniz benim dairemde ters yönde, Madison ve kardeşinizin evi ise değil. Bugün evime gitmek için acelem var."

Birisi bana yatmadan önce eğlenmemi tavsiye etmişti, hatırladığım kadarıyla. İyi bir tavsiyeydi ve ben de onu uygulamaya niyetliyim."

Bu bombayı attıktan sonra, bana sırtını dönüp uzaklaşıyor ve ben onu takip etmek için can atıyorum.

İlk kez, Cecily'nin çekiciliğinin gücünü yanlış değerlendirmiş olabileceğimi fark ettim.

Cecily

YİRMİNCİ BÖLÜM

O adam *benim yargıma göre tehlikeli*, ondan uzaklaştığım anda bu sonuca varıyorum.

New York'a geldiğimden beri yaşanan karışıklığa rağmen, işler sonunda yoluna girmiş gibi görünüyor ve Elina'nın haklı olarak söylediği gibi, hiçbir sonuca varmayacak olan fiziksel çekicilik adına her şeyi mahvetmeye niyetim yok.

"Uzun süre yoktun," diyor Cage, yanıma gelerek.

Garip bir şekilde gülümsüyorum. O, arkadaş olarak sahip olmak isteyeceğim türden bir insan. Açık sözlü ve dost canlısı, ne düşündüğünü tahmin etmek zorunda kalmayacağınız biri. Ancak, benimle sadece arkadaşlık istemediğini düşünüyorum ve ben "daha fazlası" ile ilgilenmiyorum.

"Bay Kostanidis'in oğlunu arabaya götürüyordum. Uykuya daldı."

Kaşları çatılır, sanki kafası karışmış gibidir. "Dernekte Elina için çalıştığını söylediğini sanıyordum."

"Evet, ama şimdi Joseph'in gece bakıcısı olacağım. En çok sevdiğim şey bu: çocuklara bakmak." Bunu söylerken, aklıma bir fikir gelir. "İzninle, Elina ile konuşmam gerek."

Ona cevap verme fırsatı vermeden uzaklaşıyorum. Onu bulduğumda, Madison ile derin bir sohbete dalmış durumda.

"Cici, Madison seninle çıkmak için seni arıyordu." "Hazırım, ama önce seninle konuşmak istedim." "Konuş bakalım, canım."

"Sabahları derneğin kütüphanesinde yarım gün çalışıp, akşamları Kostanidis'lerin evinde gece vardiyasında çalışabilir miyim sence?"

"Bence yapabilirsin, ama neden bunu yapasın ki? İşini kurtarmak içinse, garanti altında. Endişelenme."

Ona garip bir şekilde bakıyorum. "O yüzden değil. Evde boş boş oturarak çok fazla zaman geçirmemek için."

Yüzünden anladığını anlıyorum. "Dionysus bütün gün istasyonda ya da bankada kalıyor. Rahat ol."

Madison gülümser, belki de Odin'in karısının ima ettiğini anlamıştır. Utanç duygum artar.

"Sizin aranızda neler oluyor?" Zeus'un müstakbel eşi sorar.

"Hiçbir şey," diye cevap verip konuyu değiştiriyorum. "Ah, Elina, Madison beni düğününe davet etti. Ne giymeliyim?"

Bana kıyafetler ve saç stilleri hakkında heyecanla anlatıyorlar ve ben de gelecekteki patronuma karşı uygunsuz ilişkiyi -ya da daha doğrusu tepkimi- gündemden uzaklaştırmayı başardığım için Tanrı'ya şükrediyorum.

Yarım saat sonra, evin sahibine veda ederken, sabahları Dernek için çalışmaya devam edeceğim konusunda anlaşmaya varıyoruz.

Bunun işimi kaybetme korkusuyla hiçbir ilgisi yok. Elina'nın sözüne güveniyorum. Mesele şu ki, Joseph'le mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istesem de, babasına orada çalışmamın nedenini söyleyemem. Dionysus düşüncelerimi okuyabilme gücüne sahip gibi görünüyor ve kimliğimi çok erken açıklarsam, beni kovacağından eminim.

Henüz alışamadığım ve şimdiden terk ettiğim daireye bakıyorum. Bu sabah Elina'yı arayıp anahtarları nasıl iade edebileceğimi sordum, ama o, izin günlerimde kaçıp bir süre yalnız kalmak istersem diye anahtarları saklamamı söyledi.

Yataktan, çocukluğumdan kalan tek fotoğrafı alıyorum ve parmaklarımla görüntünün üzerinde gezdirdikten sonra onu öpüyorum.

"Yapacağım. Oğlunun iyi olduğundan emin olacağım, Keith. Ama cennette huzur içinde yatabilmen için şunu bil ki, Dionysus Joseph'i gerçekten seviyor. O, Sue gibi değil.

Sue gibi değil. Vücudumdaki her damla kanla, oğlumuza olan sevgisinin gerçek olduğunu hissediyorum."

Dökölmeye devam eden gözyaşlarını silerim ve fotoğrafı valizimin dibine koyarım. Doğru olan şey onu almamaktır, ama onu hiç geride bırakmadım. Çocukluğumdan kalan tek güzel anıdır.

Beş dakika sonra kapı zili çalar. Biraz önce geleceğini söyleyen bir mesaj attığı için bunun Bay Colt olduğunu biliyorum. Ayrıca bana Diony'nin tüm . . . *Bay Kostanidis, aptal!* Bana *Bay Kostanidis'in* tüm numaralarını verdi.

Dün geceki cinsel fantezimin kahramanı olarak onu görmemek için kendime dikkat etmem gerekecek.

Bugünden itibaren o benim patronum.

Sürücüye kapıyı açıyorum, o da dostça gülümsüyor.

"Bu pozisyonun senin olacağını biliyordum."

"Ben bilmiyordum. Beni asla işe almayacağını düşünmüştüm. Bay Colt..." "Bana Anderson diyebilirsin, kızım."

"Anderson, sana verdiğim korku için beni affetmeni rica ediyorum. O gün karşıya geçerken daha dikkatli olmalıydım." Aslında ona tüm gerçeği anlatmak istiyordum, ama yapamazdım. Henüz yapamazdım. Belki sonunda buradan ayrıldığımda yapabilirdim.

"Boş ver. Yorgundun ve dikkatin dağınıktı. Tanrı'nın işleri gizemlidir. Buraya gelmemiz için o olayın olması gerektiğine hiç şüphem yok."

Günahlarım ve yalanlarımın listesi stratosferik seviyelere ulaştığı için başka bir şey söylemiyorum. Bunun yerine, aracın arka kapısını açtığında çok utanmış olsam da, sessizce arabaya doğru yönlendirilmeye izin veriyorum.

Oturup emniyet kemerimi bağlar bağlamaz telefonum çalıyor.

"Cecily?"

O seksi sesin sıcaklığıyla vücudum titriyor, ama kendimi kontrol etmeye zorluyorum. "Bay Kostanidis, günaydın. Zaten evinize doğru yola çıktım."

"Biliyorum. Ancak öngörölemeyen bir durum çıktı. Seni bekleyemeyeceğim. Ares, sen gelene kadar Joseph'le birlikte olacak, ama sonra o da işe gitmek zorunda."

"Peki ya Bayan Lisa?"

Onun iç çekişini duyuyorum. "Bugün işe gelmedi. Bu ara sıra olabilir, bu durumda gündüzleri senin çalışmanı isteyeceğim. İş sözleşmeni hazırladığımda

"Gerek yok...

"Gerek yok...

"Evet, gerekli, ama seni bu yüzden aramadım. En değerli varlığımı senin ellerine emanet ettiğimi bilmeni istedim. Joseph benim her şeyim, Cecily. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Cecily

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"*FLUFFY?*" diye soruyorum, gülerek Joseph'in yanında yerde oturan şişman kediye işaret ediyorum.

O da onaylayarak başını salladı ve bence kimse bu kediye daha iyi bir isim seçemezdi. Hayvan sevimli ve görünüşe göre tembel, ama benim gibi o da bu çocuğa sıırıslıklam aşık gibi görünüyor.

Saatler öğleden sonra beşi gösteriyor ve gerçekten de yıllardır geçirdiğim en mutlu gün olduğunu söyleyebilirim.

Susamış ve endişeli bir şekilde, küçük çocukla geçirdiğim her saniyeyi, bana verdiği her şeyi ezberlemeye çalışıyorum: gülüşü, sevdiği oyunlar ve hatta yemek yerken nasıl kirlendiği, çünkü artık yardım istemiyor ve yemek sırasında ortalığı kirletiyor.

Günün geçtiğini hissetmedim. Bunu sonsuza kadar tekrarlamak istiyorum. Yeni işimdeki bu ilk deneyim, Joseph'in yanından asla ayrılmamak için mümkün olan her şeyi yapacağımdan emin olmamı sağladı. Onun iyi olduğunu kontrol ettikten sonra ayrılma fikri artık bana çekici gelmiyor.

Sorun şu ki, patronumun evlatlık oğluyla olan ilişkisini ne kadar çok öğrenirsem, bu oyunda hamlelerimi çok dikkatli yapmam gerektiğini o kadar çok anlıyorum.

İçimden bir ses, Dionysus'un ikinci şans veren türden bir adam olmadığını söylüyor, yani beni hayatından çıkarmaya karar verdiği an, bu sonsuza kadar olacak. Ve bu, Joseph'e bir daha asla ulaşamayacağım anlamına gelecek.

"Seninle oynamak çok eğlenceli, ama banyo zamanı geldi, canım."

Sanki söylediklerimi anlıyormuş gibi oyuncaklarını bırakıyor ve kendine özgü bağımsızlığıyla, biraz dengesiz bir yürüyüşle de olsa kendi başına ayağa kalkıyor.

Bu sabah on yatak odalı malikaneye vardığımda, Anderson bana evin temel özelliklerini anlattı ve diğer çalışanları ve güvenlik görevlilerini tanıttı.

Dionysus'un kardeşi... *Aman Tanrım! Bay Kostanidis'in* beni bekleyeceğini söylediği kardeş, dün partide gördüğüm Ares, patronum gibi acil bir toplantısı olduğu için çoktan ayrılmıştı, ama Bay Kostanidis'in hem yazılı hem de çalışanlar aracılığıyla verdiği talimatlar o kadar fazlaydı ki, başka bir otoriter Yunanlıyla uğraşmak zorunda kalmadığım için şükrettim.

En önemli tavsiye, hayır, *emir*, babasının izni olmadan asla evden çıkmamamdı.

Bodyguardlar günde üç kez eve girip Joseph'in iyi olup olmadığını kontrol ediyorlar ve oğlumun beslenme programı da çok sıkı.

Joseph'in fiziksel olarak iyi olduğundan emindim, çünkü Yunanlıların evlatlık oğlu olarak yetiştiriliyordu ve Lykaios ailesiyle çalıştığım kısa sürede, onların birbirlerine karşı birleşik ve sevgi dolu olduklarını fark etmiştim. Ancak patronumun oğlunu ne kadar sevdiğini bilmiyordum.

Evin birinci katı lüks ve çok düzenli olduğu için milyarderlerin dergilerine layık olsa da, ikinci kat çocuğun bölgesi. Nereye giderseniz gidin, etrafa dağılmış askerler veya arabalar var ve Joseph'in yatak odası ve oyun odası bir çocuk cenneti.

Bir iş adamının oğlu için bu kadar çok oyuncak olması normal, ama dikkat çeken sadece bu değil, aynı zamanda özen ve detaylar. Merdivenlerin üstündeki korkuluk, malikaneyi çirkin gösteriyor, ama dadı dikkati dağılırsa ve Joseph oraya koşarsa diye çok gerekli.

Kiler kısmının bir bölümü sadece ona aittir ve beslenme uzmanı tarafından belirlenen yemeklerin listesi bulunmaktadır. Hizmetçinin bana söylediğine göre, Joseph fıstığa alerjisi olduğu için fıstık içeren tüm yiyecekler yasaktır ve "patron" fıstıkların yakınında işlenmiş olma ihtimaline karşı risk almak istememektedir.

Ve en önemlisi: Dionysus, Joseph'in sesini duyması için gün içinde oğlunu arıyor. Ne söylendiğini anlamasa da, babasının sesini duyduğunda gülümsüyor.

Dürüst olmak gerekirse, onların ilişkisi herhangi bir kadının çocuk sahibi olmak istemesine neden olur. Ancak benim için bunun anlamı farklı: Joseph burada sağlıklı. Mutlu ve korunuyor.

"Onu şimdi yıkayacak mısın?" diye sorar hizmetçi, yatak odasının kapısına gelerek, belki de patronun belirlediği programa uymak için endişeli bir şekilde.

"Evet, öyleyim. Sonra akşam yemeği, değil mi?"

"Doğru. Uykuya dalması uzun sürmez. Bazen gece bakıcısı, Bay Kostanidis'in oğluyla vakit geçirmek istediği zaman onun isteği üzerine biraz oyalır, ama bugün istasyonda geç saatlere kadar kalacak, bu yüzden normal prosedürü uygulayabilirsin. Yine de onunla odada kalmana gerek yok. Bebek monitörünü yanına al ve çok uzaklaşma. Joseph geceleri hiç uyanmaz. O küçük bir melek."

Hazineme bakıyorum, o da konuşmaya dikkatle dinliyor, sanki bizi anlıyormuş gibi, ama bana gülümsediği gibi kadına gülümsemiyor.

"Banyo mu?" diye soruyorum ve ifadesi değişiyor. Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"İnanılmaz! Sanki ona bir tür sihir yapıyorsun. Bugün onun kahkahasını duydum. Çocuk sana hayran gibi görünüyor."

"Bu karşılıklı bir şey," diyorum, bunu duyduğumda ne kadar mutlu olduğumu gizleyerek. "O çok kolay bir çocuk."

"Ben gidiyorum Cici. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, neredeyse her şeyin yerini biliyorum. Bay Kostanidis geldiğinde akşam yemeğini ısıtayım mı?"

"Tabii ki bu senin işin değil, ama yapabilirsen çok sevinirim. Bazen o kadar yorgun geliyor ki yemek bile yemiyor."

"Yapabilirim. Joseph uykuya dalar dalmaz her şeyi hallederim. İyi geceler, Barbara."

Üç saat sonra, patronumun kütüphanesinden bir kitap alsam kızarmı diye düşünerek ikinci katta dolaşıyorum, ama onun nezaketini suistimal etmek istemiyorum, bu yüzden geldiğinde ona bizzat sormaya karar veriyorum. Joseph çoktan uykuya dalmış, masa da Bay Kostanidis'i beklemek üzere hazırlanmış, ama Kindle'ımı getirmeyi unuttuğum için sıkılıyorum.

Öğleden sonra duş aldım, bu yüzden pijamalarımı giyip bebek monitörünü süitime götürmeye karar verdim.

Barbara, patron geldiğinde, oğlunun uyuyor olsa bile en az bir saatini odada onunla geçirdiğini söyledi ve ben onun mahremiyetini bozmak istemedim.

Joseph'in odasından iki oda ilerideki odama giriyorum. Oda o kadar lüks ki, ünlü bir otele ait gibi görünüyor. Pijamalarımı giydikten sonra yatağa uzanıp evde herhangi bir ses olup olmadığını dinliyorum.

Bay Kostanidis Joseph'in odasından çıkar çıkmaz oraya gideceğim.

Orada bir ilave yatak var ve Barbara aynı odada yatmamızın gerekli olmadığını açıklamasına rağmen, onunla kalacağım.

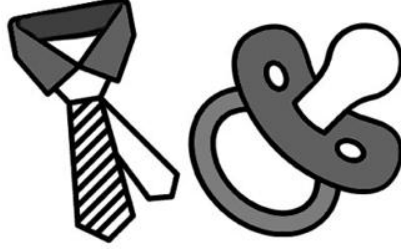
Yatağın başucundaki masaya bakarak cihazın monitörünün beşikte doğru konumda olup olmadığını kontrol ediyorum, o sırada pilin bittiğini fark ediyorum.

Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim.

Koşarak dışarı çıkarım ve bebeğin ağlamadığını umarım, ama koridorda patronumla karşı karşıya geldiğimde donakalıyorum.

Dionysus

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Aman Tanrım! Bu kıyafetle geldiğim için özür dilerim, Bay Dionysus. Ekstra bebek monitörünü şarj etmeyi unutmuşum. Geldiğinizi bilmiyordum," diyor Cecily, kendini örtmeye çalışarak.

Bu yeterince hızlı değil, çünkü ince geceliğin içinden tüm vücudunu görebiliyorum. Kendimi sertleşirken hissediyorum, sikim şehvetle ağırlaşıyor.

Onu bırakmam gerekirdi, ama onun utancını görmek ve aynı zamanda dün olanları hatırlamak, her şeyi profesyonel düzeyde tutacağıma dair kendime verdiğim sözü bozmama neden oluyor.

"Dur."

Yine odasına girmek üzereyken durur, sırtı bana dönüktür.

Onun bulunduğu yere doğru yürüdüm ama kişisel alanına girmeden önce durdum. "Neden bu kadar korkuyorsun, Cecily? Çıplak değilsin, sadece geceliğin var."

Yavaşça dönerek yüz yüze geliriz. "Beni bu halde görmemeniz gerekir, efendim," der, yüzü kızarır.

Söylediklerime rağmen ben de gerginim. Her şeyi kontrol altında tutmaya, işveren ve çalışan arasındaki sınırı bir daha asla aşmamaya hazırlandım. Ona söylediğim gibi, benden ödeme alan kimseyle hiç ilişkim olmadı.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum. "İyi."

Dünü hatırlamadığını göstermeye çalıştığını anlayabiliyorum, ama hatırladığını biliyorum. Cecily'nin mavi gözleri onu tamamen ele veriyor, kısa nefeslerle göğsünün inip kalkması da öyle.

Bakire olsun ya da olmasın, ona baktığımda ne düşündüğümü bildiği için zorlukla yutkunuyor. Narin boynundaki hareketi izliyorum ve bir adım daha atıp parmaklarımla ipeksi tenini hissetmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Sadece *iyi mi?* Bu profesyonel bir rapor gibi gelmiyor." Evet, onu kasten kışkırtıyorum. Onun da benim hissettiğim aynı açlıkla bana bakmasından daha iyi bir şey olamaz.

"Burada olan her şeyi bildiğini sanıyordum. Çalışanlarına beni izlemelerini söylemedin mi?"

"Elbette. Sana söylediğim gibi, benim en değerli varlığımı koruyorsun. Her adımını yakından takip edeceğim."

"Umurumda değil," diye cevaplıyor isyankar bir şekilde. "Oğlunu seviyorum ve ona tüm sevgimle bakacağım. Ayrıca, senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Şimdi, izin verirsen..."

"İzin vermiyorum." "Ne?"

"Yedek bebek monitörünü neden hazırlamadığını bilmek istiyorum. Böyle bir hata yapamazsın, Cecily. Biliyorum ve özür dilerim, Bay..."

"Bana öyle hitap etmeni istemiyorum. Sadece Dionysus de." "Çalışanlarınız size Bay Kostanidis diyor."

"Çünkü onlara farklı davranma özgürlüğü vermiyorum."

"O zaman neden bana yetki veriyorsunuz?"

"Çünkü yapabilirim ve istiyorum."

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum, ama eğer istediğiniz buysa..."

"İstedğim bu. Şimdi, artık bu tür hatalar yapamayacağını anlamam gerekiyor, Cecily."

Utanmış görünüyor ve ben kendimi kötü hissediyorum, ama bu oğlumun iyiliği için.

"Bir daha olmayacak. İzninle. Gidip üstümü değiştireceğim." "Hiç plaja gitmedin mi?" diye soruyorum, hala onu bırakmak istemiyorum, hayır Ne kadar doğru olduğunu bilsem de. "Ne?"

"Viktorya dönemi hanımefendileri gibi görünüyorsun, birazcık tenini göstermekten utanıyorsun."

Onun öfkesinin ortaya çıktığını görüyorum ve bundan memnunum. İtaatkar insanlara saygı duymam. İçindeki gerçek kişiyi görmekten hoşlanırım.

"Hiç birlikte çalıştığım biriyle plaja gitmedim. Senin önünde yarı çıplak olmak uygunsuz, özellikle de..." Konuşmayı keser, yüzü olgun bir elma kadar kırmızıdır.

"Özellikle ne zaman?"

Kafasını sallayarak bana cevap vermeyi reddeder. "Söyle bana, Cecily."

"Neden beni utandırmaya çalışıyorsun?"

"Çalışmıyorum, ama dürüstlüğü severim."

"Bizim durumumuzda bu tehlikeli. Biz patron ve çalışanız." Haklı, ama bana söylemediği şeyi duymak istiyorum. "Söyle."

"Ya bu bana işimi kaybetmeme mal olursa?"

"Senin düşüncelerini öğrenmek isteyen benimken, sana bunu nasıl yapabilirim?"

Cecily derin bir nefes aldı. "Dün bana, yatarken Elina'nın evindeki partide olanları hatırlamam gerektiğini söyledin. Ben... sana itaat ettim."

Kahretsin!

Akıl ve arzu arasında içsel bir savaş veriyorum.

Vücudumuz arasındaki mesafeyi kapatmak ve ikimizin de istediği şeyi yapmak çok kolay olurdu, özellikle de geceleri yatağında kendini okşayan ve beni düşünen Cecily'nin şehvetli görüntüsü varken.

Hâlâ vücudunun sıcaklığını ve yumuşaklığını hissedebiliyorum. Küçük, meraklı parmakları tenime dokunuyor.

Onu hiç bir kadını arzulamadığım kadar arzuluyorum. Mantığın şehvete yol açtığı bir alanda, ilkel ve baskın bir açlık.

Ona yaklaşıyorum ama dokunmuyorum. "Boşaldın mı?"

"Bana bunu sormazsın. Çalışanlarınla hiç ilişki yaşamadığını söylemiştin."

"Öyle. Ama şu anda seninle bir ilişkim yok, Cecily. Beni düşünerek amını okşarken güzelce boşaldın mı diye soruyorum."

"Yani kurallar bu mu? Dokunmadığımız sürece konuşabilir miyiz?"

Bu pervasızca olurdu ve ayrıca hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

Teorik şeyler bana göre değil. Dokunmayı, yalamayı, emmeyi severim. Ama Cecily çok cazip bir olasılık ortaya koydu ve onun inlemesi,

bacaklarının arasında eliyle kendini okşarken inlemesi, zihnimde bir film gibi canlanıyor.

Sikim elik gibi sertleşmiş, takım elbise pantolonuma baskı yapıyor ve şimdi söyleyeceğim şeyin aramızda bir dönüm noktası olacağını biliyorum.

"Evet, konuşabiliriz."

"Ve bana dokunmayacağına söz veriyor musun?"

"Senin isteğın dışında sana asla dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Dokunmanı istemiyorum."

"Yalancı. Sen de benim kadar bunu istiyorsun. Şimdi, soruma cevap ver: dün geldin mi?"

Yere bakıyor. "Sanırım."

"Sanırım mı?"

"Emin değilim. Orgazm olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." "Bilmiyorsan, çünkü hiç orgazm olmadın."

Ve şimdi ona ilk kez orgazm yaşatmaya takıntılı hale geldim.

"Soruna cevap verdim. Şimdi giyinip ekstra bebek monitörünü alacağım. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacağım, Bay... şey... Dionysus."

O odasına koşarken, ben de iki elimi yüzüme götürüp, benim neyim var diye düşünürken, aynı zamanda Cecily'yi yatağı atmanın olası sonuçlarını da düşünmeye başladım.

Vardığım tek sonuç, bunu yaptığım anda onu hayatımdan kalıcı olarak çıkarmak zorunda kalacağım.

Bu sadece bir kez olacak.

Cecily

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dün yaptığımız konuşmanın ardından bütün gece yatakta dönüp durdum, uyuyamadım, ama az önce uykusuzluğuma neden olan kişiden bir mesaj aldım, Lisa, Bayan Nuttle bugün geldi, bu yüzden bugün boşum.

Onunla karşılaşma riskini almamak için yatakta olabildiğince kıvrıldım.

Elina, düğünden sonraki Pazartesi gününe kadar dernek kütüphanesindeki işime dönmem için bana süre verdi, bu da düğün için bir elbise bulmak için birkaç günüm olduğu anlamına geliyor.

Kütüphanede part-time çalışmak konusunda Dionysus'la henüz konuşmadım, ama o benim patronum, sahibim değil, bu yüzden diğer işime de devam etmenin bir sakıncası olduğunu düşünmüyorum.

Telefonumu çıkarıp Elina'ya mesaj atıyorum.

Günaydın. Madison'ın düğünü için elbise alabileceğim, ama böbreğimi feda etmek zorunda kalmayacağım bir mağaza önerisi istiyorum.

Cevap vermesi uzun sürmüyor. Yeni arkadaşımın sevdiğim özelliklerinden biri de bu. Benim gibi endişeli insanlar için, cevap almakta gecikme bir tür psikolojik işkence gibidir.

Elina: Hahaha. Bu biraz karmaşık. Ben pahalı bir kadını, ama neden birlikte alışverişe çıkmıyoruz? Zoe bugün düğün için Kuzey Carolina'dan geliyor ve o da bir şeyler almak istiyor.

Ben: *Hediye kabul etmem.*

Elina: *Sen çok gururlusun.*

Ben: *Hayır, ben ayaklarım yere basan biriyim. Sen zaten iyilik perisi rolünü yerine getirdin. Benim kendi imkanlarımla yaşamam gerekiyor.*

Elina: *Göreceğiz. Seni saat 10:30'da alacağım.*

Tanrım, kimse bana Yunanlıların bu kadar inatçı olduğunu söylememiştii, hem erkekler hem de kadınlar.

Joseph'i görmeye gitmeden önce duş almaya hazırlanırken aniden telefonum çaldı. Arayanın kim olduğunu görünce midem düğümlendi.

Peyton, üvey kardeşim.

Bir an cevap vermemeyi düşünüyorum, ama ben çocuk değilim ve sorunlarımla yüzleşmeliyim.

"Alo," diyorum.

"Sonunda sesini tekrar duyuyorum. Öldüğünü sanmıştım."

Çenemin gerildiğini hissediyorum. Uzun süredir hiç iletişim kurmadığımız halde bana böyle sesleniyor.

On sekiz yaşına girip evden ayrıldığımdan beri ilk kez konuşuyoruz, oysa ben küçük kasabamızda yaşamaya devam ettim ve o ve Jodelle isteselerdi benimle görüşebilirdi.

Ayrılırken, babama ait olan evin payından vazgeçtiğimi belirten bir belge imzaladım, çünkü sadece o ikisinden kurtulmak istiyordum. Peyton ve annesi her şeyi satıp başkente gittiler. Onları bir daha hiç görmedim. Bana ulaşmadılar, bu yüzden şimdi neden beni aradığını bilmiyorum.

"Ne istiyorsun, Peyton? Gitmek üzereyim." "Nereye gideceksin?"

"Seni ilgilendirmez." "Vay canına, ne kadar kaba."

Gözlerimi devirdim, başım ağrımaya başladı. Annesi ile birlikte bana hep bağırırken, şimdi bana kaba olduğumu söylemesi ironik.

"Sorun değil kardeşim. Kızgın değilim. New York'ta hayat nasıl?"

"New York'ta olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü doğduğumuz dünyanın o ucuna seni aramaya gittim ve bana taşındığını söylediler. Neden? Sen büyük şehirde yaşayacak tipte biri değilsin. Aslında Austanville sana yakışıyor: sıkıcı ve basit."

"Beni aşağılamak için mi aradın? Eğer niyetin buysa, git yeni bir kurban bul. Senin zehrine karşı bağışıklığım var. Bu yıl tetanos aşısı oldum."

"Haha! Çok komik. Sonunda pençelerini göstermeye mi başladın, Harper?"

"Sana daha önce de söylediğim gibi, acelem var, Peyton. Ne söylemek istiyorsan söyle de, ikimiz için de daha kolay olsun."

"Seni ziyaret etmek istiyorum."

Şimdi gülme sırası bende. "Ne zaman komedyen oldun?"

"Anlamıyorum."

"Babamın evini terk ettim, hakkım olanı bıraktım, tek bir nedenden dolayı: Senin etrafımda olmanı istemedim. Ne senin ne de annenin. Ve şimdi nihayet senden kurtuldum, seni evime kabul edeceğimi mi sanıyorsun? Belki başka bir hayatta. Ya da kim bilir, belki o zaman bile olmaz."

"Nankör. Annem seni kendi kızı gibi büyüttü."

"Bu ne zaman oldu, Peyton? Babam seyahatleyken ve annem beni aç bıraktığı günlerde mi? Ya da şampuan ve saç kremi saklayıp, bu lüks ürünlere ihtiyacım olmadığı için sabunla idare etmem gerektiğini söylediği zaman mı? Ya da siz ikiniz akrabalarınızı ziyarete giderken beni bütün hafta sonu evde kilitli bırakıp, sekiz yaşındayken beni yiyeceksiz baş başa bıraktığınız zaman mı?"

"Çok dramatiksin."

"Sen de hiçbir şeyden haberin yok. Şu sözü hiç duydun mu: Balta unuttur, ama ağaç hatırlar? Senden çok fazla ceza gördüm, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Artık benim üzerimde gücün yok. New York'ta yaşadığım için şimdi bana yakın davranabileceğini düşünüyorsan, beni pek tanımıyorsun demektir."

Telefonu kapatıyorum, titreyerek ve kendime bu kadar kontrolümü kaybettiğim için kızgınım.

Yeterli param olmadığı için hiç terapiye gitmedim, ama bu konuda çok şey okudum ve düşmanın önünde böyle kontrolünü kaybettiğinde ona güç verdiğini biliyorum.

Anılara karşı bağışık olduğumu sanıyordum, ama görünüşe göre onlar hala içimde derinlere kök salmış ve büyük hasara yol açıyorlar.

Tuvalete gidip, ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

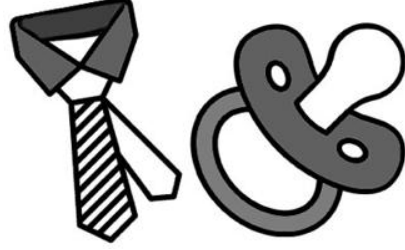
Bitti. Peyton ve Jodelle artık sadece geçmişten kalan kötü anılar.

Artık bana zarar veremezler.

Bunu bir mantra gibi tekrarlamam gerekiyor. Kırılmayı göze alamam. Sonra parçalarımı toplayacak kimse yok.

Cecily

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bir şey oldu," diyor Elina, Dionysus'un diğer kuzeninin karısı Zoe giyinme odasına girdiğinde.

"Kristal küre var mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Ben sadece bir gözlemciyim. Uzun zamandır konuşmaktan çok dinledim ve insanları okumayı öğrendim. Anlat bana."

Patronumla yaptığım uygunsuz konuşmanın ardından uykusuz geçirdiğim gecedен bahsedebilirdim, ama o kadar cesur değilim. Giyindikten ve bebek monitörünü aldıktan sonra, Dionysus odadan çıkana kadar cihazdan onu izleyerek bekledim. Sallanan sandalyeyi çekip beşikteki oğlunu izlediğini gördüm. Uzun süre orada kaldı ve sevgi dolu baba ile baştan çıkarıcı adam arasındaki kontrast o kadar büyüleyici ki, tüm sistemimi çılgına çeviriyor.

Bunun yerine Peyton'ın telefon görüşmesini rapor etmeyi tercih ettim. "Sana üvey kız kardeşim ve üvey annem olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Peyton, benim için bir yabancından başka bir şey olmayan, neredeyse kız kardeşim sayılabilecek biri beni aradı. Manhattan'da beni ziyaret etmek istediğini söyledi."

"Bu o kadar da kötü bir şey mi?"

Ona hikayemi anlatmalı mıyım diye düşünüyorum, ama benim için üzülmesini istemiyorum, bu yüzden her şeyi özetliyorum. "Babam öldükten sonra, üvey annem Jodelle benim vasım oldu. Onlarla yaşadığım süre boyunca hayatım cehennem gibiydi. İkisiyle de mesafe koymak istiyorum."

"Kız kardeşine bunu söyledin mi?"

"O benim kardeşim değil." Keith'i hatırlıyorum. Evet, o benim tek arkadaşımı tek arkadaşımı.

"Yine de, seni üzme gücü var."

"Biliyorum. Bunu düşündüm. Hâlâ insanların beni incitmesine izin veriyorum."

"Bazen *izin vermekle* ilgili bir mesele değildir. Bizler insanız, kusurluyuz ve çoğu zaman duygularımızı kontrol etmek zordur. Tamamen işlevsiz bir aileden gelen birinden tavsiye almak ister misin?"

Başımı sallayarak evet işareti yapıyorum.

"Kendini bu kadar saklama. Kimse her zaman güçlü olamaz. Mükemmel olmak zorunda değilsin. Sadece "hayır" demeyi öğren ve bununla barışık ol. Sana kötü davrandıklarını söyledin, bu yüzden ikisine de hiçbir şey borçlu değilsin."

"Teşekkürler, Elina."

"Bu olmalı." Güzel eski top model Zoe, şampanya rengi bir elbiseyle prova odasından çıkar. "Seninkini seçtin mi?"

"Cici kırmızı ile çay pembesi arasında bir şey seçti." "Kırmızı, her zaman kırmızı!" diyor Christos'un karısı.

"Saçına uysun diye mi?" diye soruyorum, cesaretim kırılmış bir şekilde.

"Bebeğim, saç rengini saklamanın imkanı yok. Sen doğal bir kıızılsın ve bazı kadınlar bu renge sahip olmak için her şeyi verirler. Ben hiç tereddüt etmeden kırmızıyı seçiyorum."

"Bu, benim böyle bir kıyafet için ödeyebileceğim miktarın beş katı. Başka bir düğüne davet edilme ihtimalim çok düşük ve eğer olursa, muhtemelen siz ikinizle birlikte olacaktır, bu da onu bir daha giyemeyeceğim anlamına gelir. Sadece bir kez giyeceğim bir şey için büyük bir yatırım."

"Şanslısın ki bu mağaza bana ait," diyor Yunan kadının arkadaşı. "Ne istersen seç, bu bir hediye olacak."

Elina'ya bakıyorum, onu boğmak ve öpmek istiyorum aynı anda. "Bunu bilerek yaptın," diye suçluyorum. "Bu yüzden benimle gelmemi istedin."

Hiç utanmadan omuz silkiyor. "Evet, öyle yaptım. Teklif etsem kabul etmeyeceğini biliyordum, ama Zoe'ye kaba davranamazsın."

Telefonu çalıyor ve cevap vermek için uzaklaşıyor. Zoe ile konuşuyorum, o da bana aynı model gümüş sandaletleri almam için ikna etmeye çalışıyor.

Beş dakika sonra geri dönen Elina şöyle diyor: "Dionysus iş gezisine çıkıyor. Düğünden bir gün önce dönmesi gerekiyor. O zamana kadar Joseph'le kalmamı istedi, yani şu andan itibaren her gece boşsun, Cici."

"Oğluna yalnız kalmamı güvenmiyor." Bariz olanı söylüyorum, ama tanışmamızdan sadece yirmi dört saat sonra çocuktan ayrılmak beni hayal kırıklığına uğratsa da, patronumun durumunu anlayamadan edemiyorum.

Onun için ben bir yabancıyım, bu yüzden yokluğunda varisiyle baş başa kalmama güvenmiyor.

Elina başını sallar ve diplomatik olmayan bir şekilde şöyle der: "Onun yerinde olsam ben de sana güvenmezdim. Beni yanlış anlama, ama sen yeni işe alındın ve benim için çok kısa bir süre çalıştıktan sonra şehirden ayrılıp seni çocuklarımla yalnız bırakmam mümkün değil."

"Bu açıdan bakınca..." diyorum, fazla üzülmemeye çalışarak.

"İyi tarafından bak: neredeyse bin metrekare büyüklüğünde bir evin var. Üç yüzme havuzu ve seni rahatsız edecek huysuz bir patron yok."

"O huysuz değil. En azından o kadar huysuz değil," diyorum ve ikisi de gülüyor.

"Tabii ki. Yunan erkekleri hep *çok sevimlidir*," diye alay ediyor Zoe. "Şimdi işimize bakalım: hangi saç stilini seçeceğiz?"

Kendi emrimde bir malikane olması garip geliyor, ama Zoe ve Elina ile alışverişten eve döndüğümde, Barbara bana "Bay Kostanidis"in beni evimde hissettirmek için talimat verdiğini söylüyor.

"Arayan bulur" hikayesini bilir misiniz? İşte olan da buydu.

Evi dolaşıp ortama alışmaya çalıştıktan sonra, Dionysus'un kitaplarından birini almamın sorun olmayacağından emin olarak kütüphaneye yöneldim.

Ancak odaya birkaç adım attığımda, bir kolunu Sue'nun omzuna dolamış, diğer koluyla Joseph'i tutan Dionysus'un fotoğrafını görünce mideme yumruk yemiş gibi hissettim.

Onun öldüğünü biliyorum, ama onu nefret etmekten kendimi alamıyorum. Hayır, nefret etmek yetmez. Onu tüm gücümle *hor görüyorum*.

Onun görüntüsü bile bana acı verdiği için kaçıyorum. Yaptıklarını hatırlayınca boğazım düğümleniyor.

Merdivenleri koşarak çıkıp pijamalarımı çıkarıp bikini giydim.

Anksiyete bozuklukları hakkında bir web sitesinde okuduğuma göre, böyle hissettiğimde bununla mücadele etmek için entelektüel bir aktivite değil, fiziksel egzersiz yapmam gerektiğini öğrendim, bu yüzden ısıtılmalı havuza indim ve suyu denemeden içine atladım.

Ne kadar yüzdüğümü bilmiyorum ama çıktığımda kaslarım yorgun, zihnim uyuşmuş durumda.

Robot gibi odama çıkıyorum ve duş aldıktan sonra bornozumla yatağa uzanıyorum.

O sefil kadını düşünmek istemiyorum. Umarım cehennemde yanıyordur.

Cecily

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sue'nun Dionysus ile olan geçmişini çözmek bir tür takıntı haline geldi.

Onun kim olduğunu biliyorum, peki ya Dionysus? O biliyor muydu? Sanmıyorum. Şimdiye kadar patronumdan gördüğüm kadarıyla, o Keith'in eski karısı gibi biriyle takım olacak türden bir adam değil, tabii ki Sue onu aldattı.

Anlamadığım şey, bu dünya için fazla iyi olan arkadaşımın aksine, Dionysus'un dünyayı iyi tanıyan, kadınlarla tecrübeli bir adam olması, bu yüzden Sue'nun üç dolarlık banknot kadar sahte olduğunu nasıl fark etmediğini anlayamıyorum.

Onu baştan çıkardı mı? Sanmıyorum. Sadece bir vücut ve birkaç güzel gece seksle onu bu kadar kandırması imkansız.

Sonra Keith ve sohbetlerimizi hatırlıyorum. Üniversite kafeteryasında tanıştığı "iyi kız"dan ne kadar etkilenmiş, ona ne kadar aşık olmuş gibi görünüyordu.

Tanıştıklarında, Keith zaten zengindi ama bunu çok az kişi biliyordu. Aslında, sadece en yakın arkadaşları ve ailesi biliyordu.

Sanki bugünmiş gibi hatırlıyorum, beni arayıp aşık olduğunu ve evleneceğini söylediği anı. Onu yeterince övemiyordu. Keith onu sevgi dolu ve tatlı bir azize gibi tasvir ediyordu.

Ben çoktan evden ayrılmıştım. Yalnız yaşıyordum ve o benim ilk adımlarımda bana yardım etti. Benim için bir daire kiraladı ve ben de mümkün olan en kısa sürede ona tüm masrafları geri ödedim. Bir iş buldum ve Jodelle'in pençesinden sonsuza kadar kurtuldum.

Onun doğup büyüdüğü Kaliforniya'ya taşınmak üzereydim, çünkü bu konuda zımnın anlaşmıştık: bir gün orada birlikte yaşayacaktık.

Sue devreye girdiğinde her şey değişti.

İkimiz de birbirimizle romantik bir ilişki kurmak istemiyorduk, ama onu çok seviyordum ve onun yanında olmak istiyordum. Fiziksel bir çekim yoktu. Yine de onunla ya da en azından yakınında yaşamak benim için cennetti, çünkü babam öldüğünden beri aşk konusunda Keith benim sığınağım olmuştu.

Arkadaşımın kalbini çalan kadını tanımak için can atıyordum, ama ne zaman bir buluşma önerdim, o bir bahane uydurdu, ta ki sonunda Sue'ya benden bahsettiğini ve onun kıskandığını itiraf edene kadar.

Söylemediği şeyi anladım: Artık bir *"biz"* olmayacaktı. Arkadaşlığımız askıya alınmıştı ve iletişimimiz sadece ara sıra ve uzaktan olacaktı.

Düğüne davet edilmediğim için üzgündüm, ama ona olan sevgim ve bağlılığım o kadar büyüktü ki, onun mutluluğu benim de mutluluğumdu.

Ona iyi şanslar diledim ve hayatıma devam ettim.

Telefon görüşmeleri nadirleşti, mesajlaşmalar da. Her zamanki gibi yalnız kalmayı öğrendim.

Aylar geçti ve onun çoktan evlendiğini düşündüm, ki haklıydım. Bir dahaki konuşmamızda her şeyin eskisi gibi olmasını ve karısının korkacak bir şey olmadığını anlamasını umuyordum. Biz sadece arkadaştık.

Ancak, evlendikten beş ay sonra tekrar benimle iletişime geçtiğinde, tanıdığım çocuktan çok az iz kalmıştı.

Aylarca haber almadan sonra yaptığımız video görüşmesindeki yüzünü asla unutmayacağım. Başlangıçta, beni aradığı gerçeği bile beni korkutmuştu. Keith'in beni bu kadar kolay bir kenara attığı acısını, onun üzgün, kederli yüzünü görür görmez unuttum.

O farklıydı, üzgündü ve biraz paranoyaktı.

Bana Sue'nun düşündüğü gibi biri olmadığını, bencil ve acımasız olduğunu söyledi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bunun bir çiftin kavgası olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Ama öyle olmadı. Bir sonraki telefon görüşmesinde, Sue'nun hamile olduğunu ve hayatından endişe duyduğunu söyledi.

Bu neon harflerle yazılmış bir uyarı işaretiydi. Keith tanıdığım en saf insandı. Ona göre herkes iyiydi, bu yüzden kendi karısının kendisine şiddet uygulayarak zarar verebileceğinden şüphelenmeye başladığı noktaya gelmesi, bana onun korkusunun çok gerçek olduğunu gösterdi.

Birbirimizi görebilene kadar iletişimde kalmaya karar verdik. Onu bulmama izin vermesi için yalvardım, ama o noktada o da benim için endişeleniyordu.

Korkmaya başladım. Bu kadın kimdi?

Bir gün beni aradı ve sesi artık duygularını kontrol edemeyen birinin sesiydi.

Keith, başına bir şey gelirse diye bana adım adım talimatlar verdi. Henüz doğmamış oğluna bakacağıma, onu canavar dediği kişiden koruyacağıma yemin ettirdi.

Ondan evi terk etmesini istedim, ama yapamayacağını söyledi. Sue'nun onu cezalandırmak için bebeğe zarar vereceğinden korkuyordu.

Çözüm bulmak için saatlerce konuştuk. Çocuk doğana kadar bir çözüm yoktu. Sue hamileyken, arkadaşım onun rehinesi olmuştu.

Ertesi hafta, onunla iletişime geçmeye çalıştım. Telefonu sesli mesaja yönlendirildi. Bir e-posta gönderdim ve günler geçip de haber alamayınca umutsuzluğa kapıldım, ta ki internette onun adını aramaya karar verene kadar.

Onun ölümünü öğrendiğim anı asla unutmayacağım. Bunun bir kaza olduğuna bir an bile inanmadım.

Bunu o yapmıştı ve ona bunun bedelini ödeteceğime yemin ettim.

Keith'in adaleti sağlayacak kimsesi yoktu. Büyükannesi uzun zaman önce ölmüştü. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi, onun da bana ihtiyacı vardı.

Son birikimlerimi topladım ve Kaliforniya'nın San Jose şehrine gittim. Naıftım, Kansas'tan hiç ayrılmamıştım ve Sue'yu aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Sınırlı kaynaklarımla, onun New York'ta yaşadığını ve güçlü bir Yunanlıyla evlendiğini öğrenene kadar değerli aylarımı boşa harcadım. Gazetede ikisinin fotoğrafını gördüm, Joseph kollarındaydı. Haberlerde verilen bebeğin yaşına göre, onun arkadaşımın oğlu olduğunu anladım.

Şimdi, zengin oyun odasında yerde oturan çocuğa bakıyorum. Şu anda sorumlu olduğum çocuk.

Olanlara rağmen, Tanrı Joseph'e cömert davrandı ve ona sadece sevgi dolu bir üvey baba değil, aynı zamanda iyi bir aile de verdi.

Babanın seni tanımadan bile ne kadar çok sevdiğini bilemezsin, canım. Seni korumak için ne kadar çok risk aldığını bilemezsin.

Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede, Joseph'in sessiz bir çocuk olduğunu fark ettim ve bunun, anne karnında yaşadıklarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum

kavgalar, ebeveynlerinin karşılıklı nefretleri.

Oynadığı yapı oyunundan başını kaldırıp bana gülümseyerek parçalardan birini uzattı.

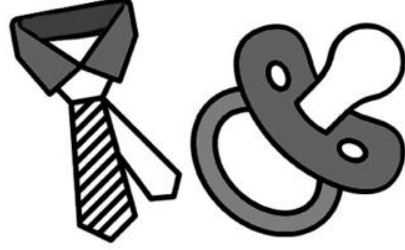
"Seninle oynamamı ister misin?"

Başını sallıyor.

"Beni anlıyor musun bilmiyorum ama seni seviyorum Joseph. Babanı sevmiştim, seni de aynı sevgiyle seviyorum. Senin mutlu olman için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Dionysus

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

Üç gün sonra

KONTROL MANYAKLIĞI benim için kesinlikle uygun bir sıfat. Avrupa'da, Fransa'nın en büyük televizyon kanalını satın almaya çalıştığım bir acil toplantıya katılmak zorunda kalsam da, evde neler olup bittiğini bilmem gerekiyor.

Savunmam olarak, ev güvenlik kameralarını kontrol ettiğimde, casusluk yapmak için değil, her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için yaptım.

Joseph'in Odin ve Elina ile güvende olduğunu biliyordum, ama Cecily ne durumdaydı? Erotik takıntım haline gelen seksi kıızıl saçlı kadınım nasıldı?

Ayrıldığımdan beri onu kasten aramadım. Bu kadında, benim meşhur kontrolümü kaybetmeme neden olan bir şey var ve Barbara'dan aldığım raporlardan, Cecily'nin Joseph ile kısa süren ilişkisinin mükemmel olduğunu öğrendim.

Hizmetçi, yeni dadı etrafta olduğunda oğlumun sürekli gülümsediğini söyledi.

Joseph'in iyiliği, ona olan arzumdan her zaman önce gelir. Bir geceden fazla sürmeyeceğini bildiğim bir macera için, onun için önemli olan birini kaybetme riskini göze alamam.

Ancak o bir baş belası, tam önümde sallanan bir cazibe ve gözlerimi güvenlik kameralarından ayıramıyorum. Özellikle ısıtılmalı havuz alanındaki kameradan, çünkü son üç gecedir Cecily'nin, lezzetli vücudunun her santimini bana gösteren minik beyaz bir bikiniyle yüzdüğünü keşfettim.

Onu izlemenin sapıkça olduğunu kendime ne kadar söylersem söyleyeyim, sırrını keşfettikten sonra artık duramıyorum.

Bunun gizli bir kamera olmadığını, evin her yerine yerleştirilmiş diğer kameralar gibi olduğunu söyleyerek kendimi haklı çıkarabilirim.

O bunların farkında mı? Sanmıyorum. Cecily seksi olabilir, ama kışkırtıcı değil.

Dizüstü bilgisayarın kapağını kapatmak için tutuyorum, ama kapatmıyorum, gözlerim hala dün gece sudan çıkan, neredeyse çıplak, vücudu sıırıslık olan Cecily'nin donmuş görüntüsüne odaklanmış durumda.

Sanki akıl sağlığımı test etmeye çalışır gibi, telefonumdan onun mesajı geldi.

Cecily: Günaydın, Bay Dionysus. Elina, düğün için Joseph'in giymesini istediğiniz özel bir kıyafet olup olmadığını bilmek istediğini söyledi.

törenin son dakikasında geleceğinizi söylediği için, Joseph'in düğünde giymesini istediğiniz özel bir kıyafet olup olmadığını bilmek istiyorum.

Barbara cevap veremedi. Ona kıyafet almamı isterseniz, bugün kütüphaneden çıkarken alayım diye bana haber verin.

Kütüphane mi? Neyden bahsediyor bu kadın?

Ekрана dokunarak arama yapıyorum. "Kütüphanede ne yapacaksın? Elina ile olan sözleşmen askıya alındı," diyor telefon sadece iki kez çaldıktan sonra cevap verir vermez.

"Günaydın, Bay... şey... Dionysus. Elina için sabahları part-time çalışmayı kabul ettim. Günün geri kalanında izinli olacağım söylendi, bu yüzden sorun ne, anlamıyorum."

"Sana söylediğim şey, Bayan Nuttle işe gelmezse başka zamanlarda sana ihtiyacım olabileceğiydi."

"Öyle bir durum olursa, hazır olacağım. Elina'ya bu olasılığı zaten açıkladım. Joseph'in kıyafeti hakkındaki mesajımı aldınız, değil mi?" diye devam ediyor, konuyu değiştiriyor, ama ben bu konuyu hemen bırakmaya niyetim yok.

"Sana yeterince maaş vermiyor muyum?" "Ne?"

"Maaşımdan memnun değilsin, bu yüzden kütüphanede çalışmak mı istiyorsun?"

"Tabii ki öyleyim. Bana piyasa fiyatının çok üzerinde maaş ödediğini biliyorsun." "Öyleyse sorun ne?"

"Sorun yok, ama günümü verimli geçirmek istiyorum." "O zaman çalış."

"Anlamadım."

"Çevrimiçi bir üniversite kursuna katıl. Masraflarını ben karşılayacağım."

"Henüz beni kesin olarak işe almadın ki." "Şu anda seni işe alıyorum. Deneme süresi bitti."

"Ya kalmak istemezsem?"

"Kalmak istiyorsun."

"Evet, istiyorum."

"O zaman neden bu kadar inatçısın?"

"İnatçı değilim. Bağımsızım. Kütüphanede çalışmamı istemiyorsan sorun değil, ama üniversite kursumun ücretini senin ödemene izin vermeyeceğim. Aldığım maaşla kendim ödeyebilirim. Teşekkürler."

"İnatçı."

"Bu uygun bir konuşma değil," diyor ve haklı olduğunu bilsem de bu beni rahatsız ediyor.

Onu elde edemem, ama aramızdaki yakınlığı da kaybetmek istemiyorum.

"Uygun olup olmadığı umurumda değil."

"Çünkü senin dünyanın sahibi sensin."

"Doğru."

"Ben de kendiminkinin sahibiyim. Aramızdaki bu etkileşimler benim kovulmamla ve senin bir sonraki avına geçmenle sona erecek."

Haklı, ama bana karşı çıkılmasına izin veremem. "Seni kazanmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Cecily buna cevap vermekte zorlanıyor gibi görünüyor ve ben kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü o gün hastanede olanlardan beri aramızda bir baştan çıkarma ağı oluştuğunu biliyorum.

"Hayır... Yani, kendimi iyi ifade edemedim. Ama beni kafam karışık bırakıyorsun. Nasıl davranacağımı hiç bilemiyorum."

Kahretsin! Ne yapıyorum ben? Buna bir son vermeliyim. "Seni ikna etmeye çalışmıyorum, sadece dostça davranıyorum. Üniversite konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver. Joseph'le birlikte ekstra vardiyaya ihtiyacım olduğunda müsait olduğun sürece kütüphanedeki part-time işine de devam edebilirsin."

"Olacağım."

"Oğlumun kıyafetleri konusunda, sana birkaç seçenek sunması için bir stilist göndereceğim. Ben sadece düğün gününde geleceğim. Onunla orada buluşacağım."

"Madison beni törene ve partiye davet etti."

"Gidecek misin?"

"Eğer itirazın yoksa, evet, gideceğim."

"Neden itiraz edeyim ki? İş dışında hayatında ne yaptığın beni ilgilendirmez, Cecily."

Telefonu kapattıktan sonra, cihazı izleyerek, sadece sesini duymakla kontrolümü kaybetmeme neden olan bu durumdan nefret ediyorum. Sahip olamadığım şeyi istemek beni rahatsız ediyor, ama çelişkili bir şekilde, aynı zamanda heyecan verici de.

Bana karşı nasıl davranacağını bilmediğini söyledi. Ben de bilmiyorum. Cecily benim çalışanım olmalıydı, ama kısa bir süre birlikte çalıştıktan sonra, benim takıntım haline geldi.

Telefonumu tekrar elime alıyorum, dadıyı düşüncelerimden silmeye kararlıyım.

Onunla tanıştığımдан beri, zamanım yok bahanesiyle hiçbir kadınla çıkmadım, ama gerçekte bunun nedeninin hiçbirinin *ona* benzememesi olduğunu biliyorum.

Bunu değiştirmenin zamanı geldi.

Cecily

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Madison'ın düğün günü

Cage: Umudumu kaybediyordum. Bu, bugün seninle en az bir dans edebilirim anlamına mı geliyor?

Telefonumu sıkıca kavriyorum, çok gerginim.

Ona mesaj göndererek inisiyatif alarak, ona daha fazlasını sunma olasılığını verdiğimi biliyorum, ama Dionysus'u düşünmeyi bırakmam gerekiyor, yoksa Joseph ile olan ilişkiyi mahvedeceğim.

Patronumla yaptığım telefon görüşmesinde, benim kim olduğumu, daha doğrusu onun hayatında kim *olmadığımı* çok net bir şekilde ortaya koyduktan sonra, onu bir kez ve sonsuza kadar unutmaya kararlıyım, ama Cage ile iletişime geçmem için bana gereken itici gücü veren bu değildi. Bugün erken saatlerde bir ünlüler sitesine bakarken, onun ünlü bir Fransız aktrisle çekilmiş bir fotoğrafını buldum.

Kıskançlık mantıklı bir duygu değildir, ona karşı sahip olma duygusu da öyle, ama onu bu kadınla gördüğümde ve başlığı okuduğumda biraz çıldırdım: *Medya yöneticisi, geçmişten bir arkadaşıyla dulluğunu aşıyor.*

Mazoşist gibi, haberin tamamını okudum.

Yunan bankacılık ailesinden gelen ve aynı zamanda dünyanın en büyük TV kanalının sahibi olan iş adamı Dionysus Kostanidis, dulluğunu geride bıraktığını, yeniden fetih hayatına döndüğünü ve bir kez daha

kamuoyuna eşlik eden biriyle görüldüğünü açıkça belirtti. Şimdiye kadar, milyarder karısının ölümüne saygıdan dolayı ihtiyatlı davranıyordu. Dün gece, ünlü bir Fransız aktrisle samimi bir durumda görüldüğünde her şey değişti.

Bu köşe yazısı, güçlü Yunanlıların yeni bir başlangıç yapmasını umut ediyor, ancak aday adaylarına, Dionysos eski haline dönerse, gezegenimizde birçok kırık kalp olacağı konusunda uyarıyor.

Bu benim sorunum değil, kendime durmadan tekrar ediyorum. Öyle olsa iyi olur. New York'a milyarderin oyuncağı olmak için gelmedim.

Ben: Dans mı? Sadece bir taneyle yetinecek misiniz, efendim?

Cesaretim kırılmadan cevabı gönderiyorum.
Flört etmeyi bilmiyorum, ama patronumun göz kamaştırıcı aurasıyla karşılaşma korkusu midemi bulandırıyor, bu yüzden tedbiri elden bırakıyorum.

Belki de gerçekten ihtiyacım olan şey biriyle çıkmaktır.

Cage: Seni korkutmak istemiyorum. Mesajını uzun zamandır bekliyordum.

Ben: Korkmuyorum. Artık büyüdüm.

Telefonumu yatağa bırakıyorum, çünkü Dionysus'u kafamdan bir kez ve sonsuza kadar silmeye çalışarak doğru şeyi yaptığımı bilsem de, Cage'i kullandığımın farkında olmak beni suçlu hissettiriyor.

"Girebilir miyim?" Elina kapıyı açmadan birkaç saniye önce sorar.

Onu Joseph'i kucağında gördüğümde, içime yerleşmeye başlayan hüznün kaybolur. "Tanrım, çok güzelsin aşkım!"

Onun için beyaz, bebek mavisi kravatlı üç parçalı bir takım elbise seçtim. Kollarımı açtığımda gülümsüyor ve kollarıma atılıyor.

"Henüz hazır değil misin?" Elina, ailedeki kadınlar için bir makyöz ve kuaför tuttuğu için gidip onun evinde hazırlanmamı istedi.

"Saç ve makyaj, evet. Geriye sadece elbiseyi giymek kaldı," diyorum ve Zoe ile Elina'nın bana hediye olarak kabul etmem için ikna ettikleri, ince askılı, uzun, vücudu saran kırmızı elbiseyi işaret ediyorum.

"Çok güzel olacak. Bekar erkeklerin gözlerini ayırması zor olacak."

"Patronum bile mi?" diye soruyorum, pervasızca. "Cici..."

"Şaka yapıyorum. O bir mankenle çıkıyor." "Öyle mi?"

"Bir ünlüler sitesinde yanlışlıkla gördüm. Ayrıca, onunla olan ilişkim tamamen profesyonel. Cage'e mesaj attım."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden Cage'e mesaj attın? Ona ilgi duymadığını söylemiştin."

"Belki de ona bir şans vermem gerekiyor."

"Buna inanmıyorum. Bir erkek ya kalbini çarptırır ya da çarptırmaz. Bu kadar basit."

"Kalbim aptal, Elina. Yanlış kişi için çarptı. Belki de ona ne yapması gerektiğini öğretmenin zamanı gelmiştir."

Aşağı inmeden önce aynaya son bir kez bakıyorum. Elina'ya söylediklerime rağmen, dizlerimin titremesine neden olan, Cage'e bir şans vermem değil, Dionysus'la tekrar karşılaşma ihtimali.

Kostanidis bankasının yöneticisiyle karşılaşma düşüncesi kalbimin atışını hızlandırıyor.

Kendimi masaldaki bir prenses gibi hissediyorum. Zoe'den bu kadar pahalı bir hediye kabul ettiğim için utanmama rağmen, kıyafetlerin, sandaletlerin, makyajın ve saçımın diğer konuklarla uyum sağlamama yardımcı olacağını inkar edemem.

Yaklaşık yarım saat önce Cage beni almaya gelmek istediğini belirten bir mesaj attı ve ben neredeyse hayır diyecektim, ama köylü tavırlarımı bir kenara bırakmaya kararlıyım. O tamamen yabancı biri değil, Kostanidis Bank'ın kıdemli bir çalışanı. Ayrıca şimdiye kadar bir beyefendi olduğunu gösterdi, bu yüzden ona güvenmemem için bir neden yok.

Oda'dan çıkıyorum çünkü o çoktan gelmiş olmalı. Elina kocası, çocukları ve Joseph ile gidecek, ben de Lisa ile bir sonraki arabada gideceğim. Bugün oğlumla kalmakla görevli olan kişi o ve hatta

Bu benim istediğim bir şey olmasa da, patronumuzun doğrudan emrine karşı gelemem.

Cage'in beni almayı teklifini kabul ettiğimden beri, Lisa Anderson'la birlikte çoktan ayrıldı. Yalnız kaldım.

Herkes gittiği için ev sessiz, bu yüzden merdivenlerin tepesine çıkıp aşağıya baktığımda Dionysus'u görünce şok oldum.

Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz.

İçimdeki özlemi bastırmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor ve Joseph'inki gibi gri, üç parçalı takım elbisesiyle muhteşem görünmesi de işleri kolaylaştırıyor.

Bacaklarım güçsüzleşiyor ve onun gözleri beni baştan aşağı süzerken ben de tırabzana tutunmak zorunda kalıyorum.

Bana en sevdiği yemekmişim ve açmış gibi bakıyor.

"Joseph, Elina ile birlikte aşağı indi," diyorum, hala merdivenlerden inmeye cesaret edemedim.

"Biliyorum."

"Evde başka kimse yok."

O da başını sallayarak bunun farkında olduğunu belli ediyor ve benim gerginliğim artıyor. "O renk sana yakışıyor. Çok güzelsin, Cecily."

Beklenmedik iltifat karşısında kalbim hızla çarpmaya başlar ve o bana uzandığında, harekete geçmem gerektiğini yoksa kaybolacağımı anlarım.

Cecily

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Onun aktrisle olan anısına odaklanıyorum; içimde ölümcül bir öfke yayılıyor.

Onun varlığının etkisinden neredeyse kurtulmuş olarak, çenemi kaldırıp çok güvendeymişim gibi aşağı inmeye başlıyorum, ki bu bir yalan.

"Teşekkür ederim," diyorum yanından geçerken, sanki yakışıklı bir erkeğin bana iltifat etmesine çok alışkınmışım gibi.

Ancak, ben uzaklaşmadan önce, o kolumu tuttu.

Ona bakmak yerine, parmaklarının tenime dokunduğu yere bakıyorum.

Dionysus her açıdan çok seksi. O ellerin beni daha fazla okşaması istiyorum; bana dokunmalarına ihtiyacım var.

Aktris ol, Cecily. Daha iki gün önce bu kadın avcısı başka bir kadınla birlikteydi. Seninle oynuyor, hatta seni aptal gibi titretmekten gurur duyuyor olabilir.

"Seni götüreceğim," diyor.

Bu kibirli sözler beni çılgına çevirir. "Gerçekten mi? Düğün için bir arkadaşın olduğunu sanıyordum. Havaalanındaki bagaj bandındaki Fransız aktrisi unuttun mu?"

Tanrım, kes sesini Cecily! Az önce yaptığın hataların ansiklopedisini yazabilirsin. Patronunun aşk hayatıyla ne alakan var?

Mantıklı tarafım buna dikkat etmemi söylüyor, ama kıskançlık çok daha güçlü, çünkü kendimi ne kadar kandırdığımı bilsem de, o lanetli ses tekrar tekrar şunu söylüyor: *benim*.

Ona bakıyorum, sözlerimin verdiği zararı ölçmeye çalışıyorum, ama eğlenceli bir bakış fark edince sinirleniyorum.

O bana gülüyor, kalp kıran piç kurusu. "Onunla seks yapmadım, kızıl saçlı."

"Umurumda değil."

"Umursamalısın, çünkü benim seksimi mahveden sensin."

Onun elinden kurtuluyorum, çok yakın durursam ona vurup yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi sileceğimden korkuyorum. "Ben hiçbir şeyi mahvetmedim. İstedğinle yatabilirsin. Umurumda değil."

Kötü kurt gülümsemesi genişledi. "Bir kadınla çıktığımda, en son yapacağım şey yatmaktır."

Yutkunuyorum, uyluklarımın ortasında bir zonklama hissediyorum. "Eminim. Şimdi, izin verirsen, katılmam gereken bir düğün var."

Ona sırtımı dönüyorum, ama yeterince hızlı uzaklaşamıyorum ve onu arkamda hissettiğimde, ağzı kulağıma yakın bir şekilde fısıldadığında neredeyse bayılıyorum:

"Başka bir kadın istemiyorum."

"Ne istediğiniz umurumda değil, bayım."

Saçımın bir tutamını yana itti. "Ne yalancı. Titriyorsun Cecily ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Bu, ne kadar mantıklı açıklamalar bulmaya çalışsam da senden uzak duramamamın nedeni ile aynı."

Yalanlardan bıktım ve ona döndüm. "Sen beni gerçekten istemiyorsun. Sadece meraklısın. İstedğin her kadını elde edebilirsin ve belki de bu kesinlik seni sıkıyor ve senin dünyana ait olmayan biriyle oynamak istiyorsun. Sana çekici gelmemem için ölmüş olmam gerekir, ama kaybedecek çok şeyim var, Dionysus. Kansas'a geri dönmeyeceğim. Ben buraya aidim ve izin verirsen, Joseph'e uzun süre bakmayı planlıyorum. Saygısızlık etmek istemem ama, eğlenmek için başka bir kadın ara, *efendim*."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"Hayır."

"O zaman neden yalan söylüyorsun?"

"Yalan söylemiyorum. Kendimi koruyorum." "Gerçeği istiyorum."

"Hala yargılanmadan konuşabileceğim anlaşmamız geçerli mi?"

"Evet."

"Arzularım ile ilgili olarak, istediğim şey senin sesini dinlerken kendime dokunmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek. Sonunda orgazmın ne olduğunu kesin olarak bilmek. Sen beni yaparken gördüğünü hayal ettim ve vücudum yanarak uyandım."

O, o olmasaydı, söylediklerimden sonra bakışlarının yoğunluğundan korkabilirdim, çünkü sanki giysilerimi yırtıp atacakmış gibi görünüyor. "Devam et. Başka ne istiyorsun?"

"Seks hakkında teorik bilgim dışında pek bir şey bilmiyorum efendim, ama sen yanımdayken tahrik olduğumdan, aramızdaki her şeyin çok... sert olacağını düşünüyorum."

Yüzünü eğip omzumla boynum arasındaki kıvrımı kokladı. Titredim.

"*Sert mi? Sert olacağını mı düşünüyorsun?* Seni içini dışına çıkarırım, Cecily. Şu anda o elbiseyi yukarı çekmek, dizlerimin üzerine çökmek ve sen benim adımı haykırıncaya kadar amını emmek istiyorum. Sen orgazmın ne olduğunu gerçekten öğrenene kadar ve beni gördüğünde parmaklarımı, dilimi ve sikimi içinde hayal etmeden duramayana kadar durmayacağım."

Bu sözlerden o kadar zayıf hissediyorum ki, onun koluna yaslanmam gerekiyor.

"Sadece ne istediğimi söyleyerek neler yapabileceğimi gördün mü? Sikişirsek 'sert' olacağını mı düşünüyorsun? Hayır, kızıl saçlı. Seni aldığımda, siktiğimin gezegeni ekseninden çıkacak."

Söylediklerine kapılmamak için kendimi zorluyorum. Bunların hepsi birbirini isteyen iki insan arasındaki bir fantezi.

Sonrasında ondan hiçbir şey beklesem bile, pes ettiğim anda beni gönderecek ve Joseph ile olan bağlantımı sonsuza kadar kaybedeceğim.

"Bu olmayacak, çünkü farklı gezegenlerde yaşıyoruz. İşim bana lazım ve onu korumaya kararlıyım. Her şey bittiğinde beni yanında istemeyeceksin. Bunu inkar edebilir misin?"

Hiçbir şey söylemiyor ve cevabımı almış oluyorum.

Konuşmaya devam etmesi için ona zaman tanımıyorum, çünkü mantığımı kullanmaya çalışsam da, sözleri - *seni aldığımda, lanet gezegen ekseninden sapacak* - o kadar cazip bir davet ki, pes edeceğimden korkuyorum.

Kapıya zar zor ulaştığımda sesi beni yine durdurur:

"Seni alacağım dedim." Sesi kızgın geliyor ve bence biraz da sinirli

İkimiz de öyleyiz, çünkü hissettiğimiz arzu tehlikeli.

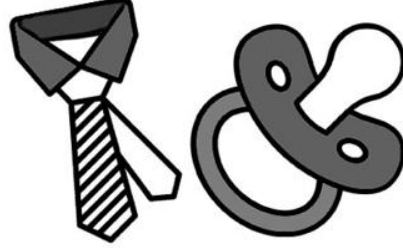
Arkamı dönüyorum. "Teşekkürler, ama gerek yok. Zaten arabam var." Tam o anda kapı zili çalıyor ve ben hızla kapıyı açmaya gidiyorum.

Cage diğer taraftan bana bakar, gülümser ve bana olan ilgisini gizlemez. İlgisini gizlemeden bana bakıyor.

Bakışı, egomu okşamaktan başka bir etki yapmıyor. Aramızda asla bir şey olmayacağını biliyorum, ama bana pahalıya mal olacak bir hata yapmadan önce dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyor.

Cecily

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"ÇOK GÜZELSİN." Cage, Dionysus'un bana arabanın kapısını açarken söylediği sözleri tekrarlıyor.

Ancak bu sefer kalbim hızla çarpıyor. "Teşekkürler."

Hâlâ önceki konuşmanın ve Dionysus'un ben ayrılırken kapıya doğru yürüdüğü, Cage'in selamına cevap vermediği ve tahminim doğruysa, neredeyse randevumun boğazına atladığı gerçeğinin etkisinden kurtulamamıştım.

"Zeus'un evleneceğini hiç hayal etmemiştim," diyor, bence işverenin aşk hayatını konuşmaktan çok, rahatsız edici sessizliği doldurmak için.

Emniyet kemerimi takıp ona dönerek, "Bana arkadaşlık teklif ettiğini söylediğin için sana mesaj attım, bu yüzden açıkça söyleyeyim, kabul ettiğim şey bu, Cage. Birkaç dans. Senin arkadaşlığın ve güzel sohbetin. Başka bir şey değil" diyorum.

Üzgün görünmüyor. "Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Şu anda sana verecek bir cevabım yok, sadece romantizm aradığımı söyleyebilirim."

Evet, verecek bir cevabım var, ama ne diyeceğim? Dionysus dışında hiçbir erkeğin sıkıcı olduğunu mu itiraf edeceğim? Yoksa patronumun az önce bana zevk vereceğine dair verdiği uygunsuz sözden dolayı hala tüylerimin diken diken olduğunu mu?

"Arkadaşlığını ve danslarını kabul ediyorum, Cici. Şimdilik, senden bundan fazlasını istemeyeceğim."

"Partideki en iyi dansçı sensin, biliyor musun?" Dans pistinin ortasında Joseph'le dönerken kollarımda gülen Joseph'e söylüyorum.

Görüş alanımın kenarında, Kostanidis ailesinin ve Lykaios ailesinin tüm üyelerinin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum, ama şu anda tüm dikkatim dans partnerimde.

"Daha fazla, Shishi."

"Yine dönmek ister misin? Tanrım, sen yorulmak bilmiyorsun!"

Küçük eller bacaklarımı çekiyor ve aşağı baktığımda, Madison'ın ikiz yeğenlerinin de eğlenceye katılmak istediklerini görüyorum.

Joseph'i yere indiriyorum ve aynı anda o da Soraya'ya elini uzatıyor. Serbest elimle Silas'ın elini tutuyorum ve bir daire oluşturuyoruz. Çocuklar benim hareketlerimi taklit ederek dans ediyorlar ve daha önce patronumla görüşmenin yoğunluğundan dolayı gergin olan göğsümün gevşediğini hissediyorum.

Lisa ve ikizlerin koruyucu büyükannesi yaklaşıma kadar, belki de bana biraz mola vermek için, birkaç şarkı boyunca dans pistinde kalıyoruz.

Ancak onlar ayrılır ayrılmaz Cage'in "Yine benim sıram mı?" diye sorduğunu duyarım. Birkaç şarkı boyunca dans ettik ve şu ana kadar uslu durdu.

Cevap veremeden, varlığı tüylerimi diken diken eden adam "Hayır, sıra bende" diyor.

Onunla dans etmeyi kabul etmenin tamamen uygunsuz olduğunu biliyorum ve yarın muhtemelen dedikoduların hedefi olacağımızı da biliyorum, ama Yunanlı endişelenmiyorsa, ben de hayır demeyeceğim.

Dans etmek, onun kollarında olmak, daha sonra pişman olabileceğim bir şey yapmadan onun tenine olan açlığımı gidermek için güvenli bir yol.

Cage'in kararı bana bıraktığını fark ettim, ama Dionysus beklemek için doğmamıştı, bu yüzden kolunu belime dolayarak beni dans pistinin boş bir köşesine çekti.

"İnsanlara bizim hakkımızda konuşmaları için neden veriyorsun."

Cevap vermiyor, çenesi sıkı ve tüm vücudu gergin.

Ancak kavgaya etmek istemiyorum, bu fırsatın her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum, bu yüzden birbirimize karşı durduğumuzda kollarımı boynuna doluyorum ve vücutlarımızı birbirine yaklaşıtıyorum.

Yüzünü benden çevirir. "Neden onunla geldin?"

"Çift olarak gelmedik. Cage, sen gelmeden önce beni almayı teklif etti. Ben özgürüm. İstedığım kişiyle çıkabilirim."

İki eli de belimdeydi, ama bunu söyledikten sonra, biri kalçama kayarak onu sıktı. Ceketinin yakasını tutuyorum, çünkü onun basit bir dokunuşu bile beni yakıyor.

Dionysus bunu fark etti galiba, çünkü bizi misafirlerin meraklı bakışlarından uzaklaşıtıyor. "Rüyandan tekrar bahset."

Elina'nın evinde yaptığımız konuşmaya devam ettiğini anlamam uzun sürmedi.

"Hayır. Utanıyorum."

"Duymak istiyorum. Uykunda şehvetle yanan vücudunu hayal etmekten takıntılı hale geldim. Sana verebileceğim şeyleri arzuluyorum," diye kulağıma fısıldadı.

"Bu tür konuşmalar yapmamalıyız." "Konuşmanın tarafsız bir konu olduğu konusunda anlaşmıştık."

"Dokunmadığımız sürece sorun yok."

"Sana dokunmuyorum. Bu sadece bir dans."

"Sen kelimelerle ve anlaşmalarla kendi tercihlerine göre oynuyorsun, Dionysus."

"Ben acımasız bir müzakereciyim, Cecily. Rüyanı dinlemek istiyorum."

Yüzümü onun kaslı göğsüne saklayarak, erkeksi kokusunu içime çekiyorum, hem heyecanlı hem de utanmış durumdayım. "O gün, Elina'nın evinde, bana kendimi okşamamı ve bunu yapanın sen olduğunu hayal etmemi söyledin. Sana itaat ettim, ama rüyalarımnda, ben kendimi okşarken sen de *izlemek* istiyordun," diyorum, bunu gerçekten yaptığımı inanamadan.

"Devam et."

"Bana yol gösterdin. Ne istediğini söyledin."

"Nasıl, Cecily?"

Artık müziği duymuyorum ve partiden uzak, ağaçların yakınında olduğumuzu fark ediyorum. "Söylemeye cesaretim yok."

"Sana ne yapmanı söyledim?" Beni kendine doğru çekiyor ve heyecanının baskısını hissedince nefesim kesiliyor.

"Bana kıyafetlerimi çıkarmamı, yatağa uzanmamı ve bacaklarımı açmamı emrettin. Sen istediniz..."

"Aminı görmek," diye kulağıma fısıldadı.

"Evet."

"Bana itaat ettin mi?"

"Uydum, utanmış olsam da. Rüyamda sana kendimi göstermekten zevk aldım."

"Lanet olsun, gerçekten çok seksisin." "O bir rüyaydı."

"Hayır, bu senin isteğin. Dans ederken ıslanmadığını bana şimdi söyleyecek cesaretin var mı? Elbiseni kaldırırsam, benim için ıslanacağını biliyorum, kızıl saçlı."

"Partiye geri dönmek istiyorum."

"Hayır, hissettiğin heyecandan kaçmak istiyorsun, ama bunu başaramayacaksın. Bu açlığı giderene kadar, bu büyüü bozamayız."

Tüm irademle, onun profesyonel bir baştan çıkarıcı olduğunu hatırlatıyorum.

Birkaç saatlik zevk için verdiğim sözü bozamam.

"Haklısın. Hissettiğim arzudan kaçmaya çalışıyorum. O kadar güçlü ki, sanki bedenim bana ait değilmiş gibi beni kontrol ediyor. Sorun şu ki, bundan sonra ne olacağını biliyorum. İyi bir tazminat ve iyi şanslar dilekleriyle gönderileceğim. Bunu istemiyorum. Beni kadınlarından biri gibi davranma. Ben bir ganimet değilim."

Geri dönmeden önce uzaklaşıp koşuyorum. Titriyorum. Vücudum ona yalvarıyor, ama pes edemem.

Cecily

OTUZUNCU BÖLÜM

Bir hafta sonra

“BU İŞİ SEVİYORUM. Burada çalışmaya başladığımdan beri çok şey öğrendim,” diyorum, arkadaşımın kurduğu Disleksik Çocuklar Derneği'nin kütüphanesindeki vardiyamı bitirir bitirmez.

Dionysus yine seyahatte ve Joseph akrabalarının evinde kalıyor, ben de boş durmamak için bütün günümü burada geçiriyorum.

Yunanlı kadının hayat hikayesi, şimdiye kadar duyduğum en güzel hikayelerden biri. Disleksi var, ama ailesi en hafif tabirle ihmalkardı. Aslında, bana anlattıklarına göre, babası gerçek bir canavardı, kelimeleri yanlış söylediğinde onu küçük düşürüyor, durumunu tüm dünyadan saklıyor, yetkin profesyonellerden eğitim almasını ve böylece yardım almasını engelliyordu.

Ve tüm bunları gurur ve kibir uğruna yapıyordu. Bu korkunç adam, milyoner arkadaşlarının kızının disleksi olduğunu öğrenmesini istemiyordu.

Odin, tıpkı masallarda olduğu gibi, onu hem gerçek hem de mecazi anlamda kurtardı.

Onun özgüvenini geliştirdi, yardım aradı, babasının dediği gibi aptal olmadığını, sadece farklı olduğunu anlamasını sağladı.

Elina daha sonra, bu rahatsızlığı olan çocukları ve gençleri desteklemek için değil, aynı zamanda ebeveynlere çocuklarıyla nasıl başa çıkacaklarını, onları utandırmadan veya kendilerini aşağılık hissettirmeden öğretmek için derneği kurmaya karar verdi.

Burada yapılan iş çok güzel ve başladığımdan beri insan olarak çok gelişim gösterdim.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin," diyor. "Teşekkürler. Bazen senin gerçek olmadığını düşünüyorum."

"Oh, ben gerçeğim. Şimdi soru şu: *sen* gerçek misin, Cici?" "Ne?"

"Ben, birine sırlarını anlatması için zorlayan dünyadaki son kişiyim, ama bir şey sakladığını biliyorum."

"Ben..."

Elini kaldırarak beni keser. "Sana bir tavsiye vereceğim, Cici, hayatına karışmak istediğimden değil, senin arkadaşın olduğum için. Dionysus'la birbirinize deli gibi aşık olduğunuz çok açık. Patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibisin. Sue öldükten sonra bir yıl bile geçmeden biriyle ilişkiye gireceğini hiç beklemiyordum, ama işte buradasın."

"Elina..."

"Bırak da bitireyim. Bu kesinlikle alışılmadık bir durum, ama bunun nedeni senin onun oğlunun dadısı olman değil, Yunanlıların aile kurmak istedikleri kişiyi seçene kadar romantik ilişkilerini evlerinin dışında tutmaları. Dionysus bu çekime yatırım yapmaya devam ederek bu kadar risk alıyorsa, bunun nedeni, kendisi henüz farkında olmasa da, aranızdakini geçici bir şey olarak görmemesidir."

"Bu sonuca nasıl vardın?"

"Alınma ama o istediği her kadını elde edebilir. Neden evinde yaşayan biriyle her şeyi karmaşık hale getirsin ki?"

"Belki de henüz pes etmediğim içindir..."

"Hayır, sanmıyorum. Düğünde ikinizi gördüm. Ne kadar karşı çıkarsanız çıkın, bu olacak. Dionysus işlerin daha ileri gitmesini istemeseydi, sizi kovardı. Aslında, sizi işe bile almazdı, çünkü hastaneden beri ikinizin arasında açık bir çekim var. Demek istediğim şey - ve müdahale ettiğim için şimdiden özür dilerim

—her zaman ona karşı dürüst ol."

Kanımın donduğunu hissediyorum. "Anladığımı sanmıyorum."

"Hikayende bazı boşluklar var. Büyük şehre gelip hayatta başarılı olacağına söz verdiği kişi nerede?"

"O öldü," diye cevap veriyorum, gerçeğin küçük bir kısmını söylemeye kararlıyım.

"Dionysus'un arabasının önüne atlaman tesadüf müydü?"

Ona yalan söylemek istemediğim için gözlerim ağlamak istemeden acıyor. Elina, tanıştığımızdan beri harika bir insan oldu.

Sanki Tanrı bana acıyormuş gibi, Odin gelir ve beni cevap vermekten kurtarır.

Aldatılmayı hak etmeyen kadınla göz teması kurmadan eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Hayatımda nadiren bu kadar utanmıştım.

Hızla ikisine de veda edip çıkışa doğru yürümeye başlıyorum, ama o, "Ben de seninle geliyorum" diyor.

Odin ikimizden birine, sonra diğerine bakıyor ve garip bir atmosfer hissettiğini anlayabiliyorum, ama hiçbir şey söylemiyor.

Sokağa açılan kapıya geldiğimizde, kadının kolunu tutuyorum. "Hikayemin tamamını bilmiyorsun, ama sana en kutsal şey üzerine yemin ederim ki ben kötü bir insan değilim, Elina. Bu konuda saklayacak hiçbir şeyim yok, kötü niyetim yok."

"Ama geçmişinle ilgili bir şeyler saklıyor musun?" "Kim saklamıyor ki?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

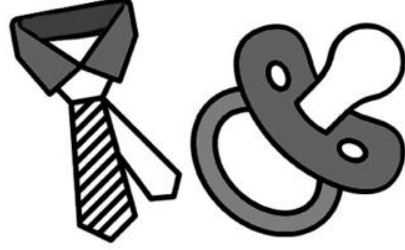
"Haklısın, ama unutma ki biz Yunanlılar kindar insanlarız, Cici. Dionysus ile aranızdaki ilişki gelişirse ve o senin geçmişini kendi başına öğrenirse, sana ikinci bir şans vermeyebilir. Sana istemediğin halde vereceğim tavsiyem şudur: Ne saklıyorsan, o kendi başına öğrenmeden ona söyle, çünkü emin ol ki eninde sonunda öğrenecektir."

Titrek bacaklarla ve çarpan kalbimle binadan çıkıyorum. Haklı olduğunu biliyorum, ama henüz hazır değilim.

Onu biraz daha iyi tanımam lazım, böylece Joseph'in hayatından beni sonsuza kadar çıkarmayacağından emin olabilirim.

Dionysus

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

PARİS — FRANSA

BAŞKA BİR SEYAHAT ve daha önce katıldığım pek çok toplantı gibi.

Ancak son zamanlarda konsantrasyonum bozulmaya başladı. Fransız televizyon şirketinin satın alınmasının tamamlanması bile ilgimi çekmeyi başaramadı.

Dışarıdan bakıldığında, ben dünyanın tanıdığı sofistike bir adamım. Zengin, kültürlü, istediğim her şeye sahip.

İçimde ise, o anda tamamen yasak olsa bile, dünyayı fethetmek ve kendi irademe boyun eğdirmek dışında hiçbir şeyi kabul etmeyen bir neandertalim.

Hiçbir kadın benden kaçmadı ve başka biri olsaydı, Cecily'nin beni bağlamak için oyun oynadığından emin olurdum.

Ancak işin garibi, öyle değil ve ilk kez bir müzakerede kapana kısılmış hissediyorum.

Onu arzuluyorum. O da beni istiyor.

İşini kaybetmek istemiyor. İlişkimiz sonunda bittiğinde eski sevgilimle aynı evde yaşamayı hayal edemiyorum.

Özellikle de oğlumdan sorumlu olan biriyle.

Odaya bakıyorum ve az önce satın aldığım televizyon kanalının yöneticisinin dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ediyorum. Uzun, ipeksi saçlarının bir tutamını kulağının arkasına koymuş, kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Buraya ilk adımımı attığımdan beri bana kendini atıyor ve henüz bilmiyor olsa da benim için çalışmaya devam etmeyeceği için, birkaç saatini onun bacaklarının arasında geçirerek seks açlığını giderebilirim.

Sorun şu ki, kendimi tanıyorum ve bunun bana tatmin olmayacağını biliyorum. İstedğim sarışın değil, kızıl saçlı, filtelenmemiş kızım.

Masum ama cesur bakire, utanmasına rağmen bana beni düşünerek mastürbasyon yaptığını söyleyen kız.

Sadece Cecily'nin hatırası bile sikimi sert bir tahta gibi yapıyor, Fransız kadının belirgin dekoltesi, ağzıyla yaptığı seksi dudak bükmesi ve boğuk sesi bile bunu başaramadı.

Cecily ile tanışana kadar, bu tür kadınlardan hoşlandığımı sanıyordum ve belki de geçmişte öyleydi, çünkü Sue bile yatakta hiç de naif değildi. Bir erkeği nasıl tatmin edeceğini biliyordu ve kendisinden istenenleri yerine getirmekten utanmıyordu.

Rahmetli karım, Joseph'in biyolojik babasının tek sevgilisi olduğunu yemin etse de, ben buna hiç inanmadım. Onunla bu konuda yüzleşmedim de. Onun cinsel geçmişiyle ilgilenmiyordum, sadece kurduğumuz aileye sadık kalmasıyla ilgileniyordum.

Sue ile uzun süreli bir ilişki kurmamı mümkün kılan, henüz anne karnında olan Joseph'e karşı hissettiğim açıklanamayan koruma duygusuydu. Henüz tanımadığım bir bebeğe neden aşık olduğumu açıklayamıyorum, bu yüzden varabileceğim tek sonuç, baba ve oğul olmamızın kaderimiz olduğu.

Onunla tanıştığım günü hatırlıyorum.

Ofisimin yakınında, daha sonra bana ikinci el olarak satın aldığını söylediği eski bir bebek arabasını kullanmaya çalışıyordu. Hamile karnı çok belirgindi. Bebekler hakkında pek bir şey bilmesem de, doğumuna birkaç ay kaldığını biliyordum.

Küçük, çok güzel bir kadındı, ama yorgun görünüyordu. Anderson'dan arabayı durdurup ona yardım etmesini istedim ve böylece onun aç olduğunu ve ona destek olacak kimsesi olmadığını öğrendim. Aslında, ona yardım eder etmez, açlıktan bayıldı ve bu beni gerçekten rahatsız etti.

Sue tatlı ve kibardı. Hiç değişmedi ve hamileliğine tamamen bağlı görünüyordu, beklediği küçük oğlunun doğmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Ona kalması için dairelerimden birini ve bebeğini huzur içinde doğurabilmesi için maddi yardım teklif ettim.

Bana, artık hayatta olmayan eski kocasıyla olan hayatından ve onun sarhoşken ona nasıl saldırdığından bahsetti. Bu olaylardan birinde, pencere yanında tartışıyorlardı ve o pislik, onu dövdükten sonra dengesini kaybedip öldü.

Ben hiç saf biri değilim, tabii ki onun hikayesini kontrol ettim. Söyledikleri doğrudu.

Eski sevgilisi Keith Bates adında, yetmiş iki saate kadar etkili bir kadın deodorantı icat eden girişimci bir genç kimyagerdi.

Patenti pazarda tanınmış bir şirkete sattı ve projeyi tamamlamadan zengin oldu.

Sue, Joseph'e hamile kalmadan yaklaşık bir yıl önce, çalıştığı bir lokantada tanışmışlardı. Bana, ilk başta mükemmel bir ilişkileri olduğunu, ancak kısa süre sonra saldırıların başladığını anlattı.

Hamile olduğunu öğrendiğinde, bebeğin güvenliği için bu istismarcı ilişkiye son vermesi gerektiğine karar verdi.

Ona ayrılacağını söylediği gün, eski kocası öldü.

İlk sorduğum şey, patentin satışından elde edilen paranın nereye gittiği idi. Hayatı, eksik parçaları olan bir yapboz gibiydi. Onun varisini taşıyan bir eş olarak, her şeyi almaları doğal olurdu.

Bana hiçbir fikri olmadığını söyledi. Ne o ne de tuttuğu avukatlar. Görünüşe göre, her şeyi izi sürülemez bir vergi cennetine göndermişti, bu da onun gerçekten hiçbir ilkeye sahip olmadığını gösteriyordu.

Kim kendi karısını beş parasız, üstelik hamile ve çaresiz bırakır ki?

Onursuz biri.

Ben planlamadan, aramızda bir bağ oluştu.

Onun evine hiç gitmedim. Telefonla iyi olup olmadığını kontrol ederdim ya da o bana bebeğin gelişimi hakkında güncel bilgiler gönderirdi, ultrason görüntüleri ve doktorun önerdiği vitaminleri aldığını garanti ederdi.

Hamileliğin sonunu uzaktan takip ettim. Ona bağlandım, ama esas olarak doğmamış bebeğe.

Bir gün, ona yardım ettiğim için beni akşam yemeğine davet etti ve onunla özellikle ilgilenmek istemememe rağmen kabul ettim.

Yemeğin ortasında Sue'nun doğum sancıları başladı. Panikledi ve doğum sırasında yanından ayrılmamamı istedi.

Onunla birlikte hastaneye gittim. Oğlumun annesinin karnından ilk kez nefes almasını izledim. Annesi karnında korunduğu süre boyunca yaşadığı tüm zorluklara rağmen, dünyaya geldiğini yüksek sesle ağlayarak duyurdu.

Onun benim olduğunu anlamak için ona sadece bir saniye bakmam yetti. Oğlum. Benim oğlum.

Benim.

Küçük yaşlardan itibaren aramızdaki sevgi sağlam ve karşılıklıydı, bu da Sue ile birlikte kalmamı zorunlu kılıyordu. Joseph'in benimle olmasını istiyordum ve bunu mümkün kılmanın tek yolu, annesiyle evlenmekti.

Birlikte olduğumuz birkaç ay boyunca ona aşık olmadım, ama onu sevdim. İyi bir eş ve anne idi. Sakin ve uyumlu.

Fırtınam Cecily'nin tam tersiydi.

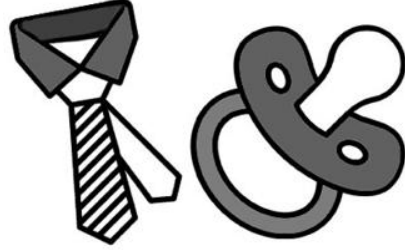
"Bununla birlikte, toplantı sona ermiştir," diyor yeni televizyon kanalımı yönetmesi için işe aldığım CEO ve ben, söylenenlerden tamamen habersiz, Cecily ile olan sorunu çözmem gerektiğini ve böylece tekrar profesyonel hayatıma odaklanabileceğimi bilerek başımı sallıyorum.

Joseph, Fransa'ya döndüğümde beri Elina'nın evinde kalıyor.

Cecily'nin oğlumu ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum, ama asla risk almam. Teknik olarak konuşursak, bir yabancıyı onunla yalnız bırakmak bana huzur vermez. Onun güvenilir olduğundan emin olmak için onunla daha fazla zaman geçirmem gerekiyor.

Dionysus

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

İnsanlar tek tek toplantı odasından çıkıyor, sadece sarışın kadın kalıyor.

Onu görmezden geliyorum, onun da gönderildiğini anladığını umuyorum, ama o hala kıpırdamıyor.

"Bir şey ister misiniz, Bayan Moulin?" diye soruyorum, ellerimi masanın üzerinde birleştirip nihayet ona dikkatimi veriyorum.

"Bu gece, Amerika'ya dönmeden önce Paris'teki son geceniz olacak, bu yüzden daha sonra bir içki içerek rahatlamak ister misiniz diye merak ettim."

Sandalyeye yaslanıp, baştan aşağı onu yavaşça süzdüm. Eskiden, yoğun bir çalışma haftasının ideal bir sonu olurdu. İstekli bir partnerle, hiçbir bağlanma olmadan sevişmek.

Kadının güzel bir vücudu ve hoş bir yüzü var, ama onu birkaç saniye içinde masamda çıplak hale getirmek için tek bir kelime söylemem yeterli olsa da, hiç cazip gelmiyor.

"Evimde iyi eğlenceler. Yarın erken kalkmam lazım."

Teklifimi reddettiğime inanamıyormuş gibi, hareket etmekte zorlanıyor.

Dizüstü bilgisayarına odaklanıyorum, o gidene kadar onu açıkça görmezden geliyorum. Ancak o zaman kalkıp kapıyı kilitliyorum ve saate bakıyorum.

Yerel saatle sabah dokuz otuz altı. New York'ta sabah üç otuz altı.

Bu saatte Cecily uyuyor olmalı ve onu hazırlıksız yakalama düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Hala dokunmadan konuşma konusunda bir anlaşmamız var ve şimdi onun sesini duymam gerekiyor.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra uyuklu bir sesle cevap verdi. "Dionysus?"

Sadece benim için farklı bir zil sesi eklediğinden emin olduğum için göğsümde bir memnuniyet yayılır. Eminim otomatik modda cevap vermiştir ve sesimden benim olduğumu anlamıştır.

"Beni mi hayal ediyordun, kızıl saçlı?"

"Hâlâ rüya mı görüyorum?"

Gülümsüyorum. "Daha sonra vereceğin bahane bu mu olacak?"

"Paris'ten döndün mü? New York'ta mısın?"

"Hayır, hâlâ buradayım, ama uyandığında sesini duymak istedim."

Gülüyor. "Birkaç saat bekleyemez miydin?"

"Hayır. O kelimeyi bilmiyorum, özellikle de sen söz konusu olduğunda." "Ya beni uyandırdığın için kızarsam?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Sen de benim sesimi duymak istedin." "Kibirli."

"Ben böyleyim, Cecily. Beni özledin mi?"

"Hiç de değil, ama bence çok fazla seyahat ediyorsun. Düğün partisini neredeyse kaçırdın. Sen dünyadaki en iyi patronsun, ama seni neredeyse hiç görmüyorum."

"Kalmamı mı istedin? O gün eve gitseydim ne olacağını biliyor musun?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey olmazdı."

"Seni orgazm ederdim. Dokunmama anlaşılmamıza saygı duyardım, ama senden istediğimi söyleyerek seni orgazm ederdim. Seninle."

"Saygısızlık etmek istemem ama çok kibirlisin, efendim."

"Gerçekten mi? Şu anda meme uçlarının sertleştiğini inkar edebilir misin? Orada olsaydım ve sana bacaklarını açmanı isteseydim, şehvetle parıldayan amını görmeyeceğimi söyleyebilir misin?"

"Görmezdin. Sana izin vermezdim."

"Senin istediğin bu, Cecily."

"Hiç bir erkek için çıplak kalmadım."

Kahretsin! "Benim için çıplak kalır

mısın?" "Bu bir oyun mu?"

"Öyle olmasını mı istiyorsun?"

"Titriyorum. Bu bir rüya gibi geliyor."

"Şehvetle titriyor musun, seksi şey?"

"Sadece sesini ve bana söylediğin müstehcen sözleri duymak bile..."

"Seni orgazm edeceğim. Orgazm olurken adımı inlemene takıntılıyım, ama bunu telefonda yapmak istemiyorum. Kendini tatmin ederken güzel yüzünü görmek istiyorum."

"Dionysus..."

"Seni tatmak için can atıyorum, Cecily. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve senin balınla her yerim kaplanana kadar durmak istemiyorum."

"Sonunda beni öldüreceksin. Çok cazip, ama..." "Ama ne?"

"İşimi kaybetmek istemiyorum." "Seni istiyorum."

"Bunu zaten açıkça belirttin, ama riske giremem. Eve sağ salim dön." Sonra telefonu yüzüne kapattı.

Ayağa kalkıp doğruca kapıya yöneldim. Yarın sabah ayrılacaktım, ama planlarımı değiştirdim.

Asansöre binerken, onu tekrar aramayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum.

Cecily, seviştikten sonra kovulmayacağına dair sözümü istiyor ve başka bir kadın olsaydı, duvara itilmeye gülerdim, çünkü meydan okumalara hiç iyi tepki veremem, ama bu kız şu anda beni avucunun içinde tutuyor. En azından ona olan açlığımı giderene kadar.

Tüm olasılıkları düşünüyorum.

Oğlumun dadısıyla gizli bir ilişki ve bu ilişki sona erdiğinde herkesin medeni bir şekilde kendi yoluna gitmesi.

Hayır, bir son tarih olmalı, birbirimizin vücutlarının tadını çıkarabileceğimiz, ama önceden belirlenmiş bir sonu olan bir süre.

Pilotumu arıyorum ve uçağı hazırlamasını söylüyorum.

Bu ateş geçecek. Sadece onun içinde, onun içinde olmam gerekiyor, sonra da tek başıma yolculuğuma devam edebilirim.

Acil iniş nedeniyle havaalanı birkaç saat kapalı kaldığı için uçuş gecikti, ama sonunda buradayım.

Zaten gece oldu, ama onu nerede bulacağımı biliyorum: Cecily'nin şafak vakti ısıtılmalı havuzda yüzdüğünü keşfettiğimden beri onu izlediğim yerde.

Evet, ben lanet olası bir röntgenciyim, gizlice denizkızımı izliyorum.

Oraya doğru yürürken, takım elbise ceketimi ve kravatımı çıkarıp dikkatsizce yere atıyorum.

Planladığım bu düzenlemenin işe yarayacağına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Büyüyü bozmak için onu sadece birkaç kez görmem yeterli, çünkü onunla gerçek bir ilişkiye girmek aptalca olur.

Bir kadınla ciddi bir ilişki istemiyorum ve neredeyse bir yıl sonra, o oğlumun gerçekten rahat hissettiği ilk dadı. Mantığımla hareket etseydim, onunla hiçbir şey başlatmazdım, ama o kadının bende uyandırdığı arzuda mantıklı olan hiçbir şey yok.

O da bu arzunun karşılıklı olduğunu çok net bir şekilde belli etti, ama direnme gücü benimkinden çok daha fazla. Teslim olmayı inatla reddetmesi, Yunan kanımı kaynatıyor. İçimdeki avcı ortaya çıktı.

Diğer gecelerden farklı olarak, onu sadece telefonumun ekranından, kameradan gördüğüm gecelerden farklı olarak, bu gece gerçekten buradayım, hastanede konuştuğumuzdan beri yapmak istediğim şeyi yapmaktan sadece birkaç adım uzaktayım.

Dışarı çıktığımda sadece sınırlarımızı test etmiyorum, Cecily'nin havuzda olduğunu bilerek, tüm kurallarımı çöpe atıyorum, çünkü karım dışında cinsel ilişkiye girdiğim hiçbir kadını eve getirmedim.

Durumu kontrol altında tuttuğuma kendimi ikna ediyorum. Tecrübeliyim. Seks konusunda bilmediğim veya yapmadığım hiçbir şey yok. Cecily'ye olan arzum bu kadar yoğun çünkü o benim için bir meydan okuma.

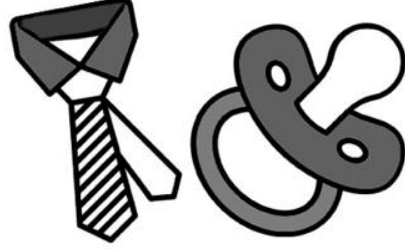
Buna inanmaya başlıyorum, kararımdan memnunum, ama sonra onu görüyorum.

Yüzmüyor, havuzdan çıkıyor. Ona olan arzumun kontrolü bende olduğunu söylemiş miydin?

Hayır, bu kadına karşı hiçbir kontrolüm yok. Özellikle de onu tamamen çıplak gördüğüm şu anda.

Dionysus

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Havuza açılan kapıya yaslanıyorum ve Cecily'nin burada olduğumu bildiğini biliyorum. Yüzünü değil, vücudunu görebiliyorum, ama tahmin etmem gerekirse, yürümeyi bıraktığına göre utanmış olduğunu söyleyebilirim.

Gözlerim vücudunun her yerini tarıyor: ince bacakları, ama güçlü uylukları, beni çılgına çeviren, en müstehcen fantezilerimi besleyen belirgin kalçaları. Neredeyse tüysüz, cesur bir epilasyon tarzıyla şekillendirilmiş amcığı. Düz karnı ve büyük göğüsleri seti tamamlıyor.

O, tanrıçanın vücut bulmuş hali. Tamamen kadınsı olan Cecily, masumiyet ve huysuzluğun nüanslarını barındırmayı başarıyor. Baştan çıkarma ve saflık.

Onda beni onu korumak istememe neden olan ve diğer kadınlara davrandığım gibi davranmamı engelleyen bir kırılganlık da var.

Görünmez bir bağ - nasıl oluştuğunu bilmiyorum - beni kızıl saçlıma kaçınılmaz bir şekilde bağlıyor.

Başlangıçta onu Kansas'a geri göndermek istememin nedeni buydu.

Ancak onu daha iyi tanıdıktan sonra, onu yanımda istiyorum, çünkü ben bencilim ve onu ortaya çıkarmak, bu kız-kadında başka hiçbirinde bulamadığım şeyi keşfetmek istiyorum.

"Hiç haber vermeden geri geldin," diyor. "Yarın geleceğini sanıyordum."

"O zaman gelmem gerekiyordu, ama şimdi seni burada bulduğuma sevindim." "Nerede olduğumu biliyor muydun?"

"Ben seyahatleyken ve Joseph Elina'yla kalırken her gece yüzüyorsun."

"Beni gözetliyor muydun?" "Evet,
kameralar aracılığıyla."

Bana yarım bir gülümseme atıyor. "Bu biraz sapıkça, Bay Kostanidis."
Artık bana öyle demediği için benimle dalga geçiyor.

"Sapık mı? İnan bana, şimdiye kadar bir aziz gibi davrandım, Cecily.
Sapıklıklarım henüz su yüzüne çıkmadı. Çıktığında, belki kaçarsın."

"Kaçacağımı mı sanıyorsun?"

"Siz söyleyin: kaçacak mısınız? Yoksa size yapmak istediğim her şeyi
deneyimlemek mi istiyorsunuz?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kendine yalan söylemeye devam et. Sen bakiresin, ama akıllısın. Seni
istediğimi biliyorsun."

"Kendimi örtmeliyim."

"Örtünmek mi istiyorsun?"

"İstemeliyim, ama bana bakışını seviyorum. Beni çıplak görmen yanlış
gelmiyor."

Gömleğimin düğmelerini açıyorum, ama çıkarmıyorum. Ayakkabılarımı
ve çoraplarımı çıkarıyorum ve ona birkaç adım yaklaşıyorum. "Sana nasıl
bakıyorum?"

"Açlıkla."

"Bu iyi bir tanım."

"Ben de sana açlık duyuyorum, ama ben..."

"Şşşş... Katılmamak için reddetme ya da mazeret uydurma. Hepsini
ezbere biliyorum, ama bir teklifim var."

"Bir teklif mi?"

"İki hafta birlikte," diyorum, yüzüne odaklanmaya çalışıyorum, ama
Cecily'nin önümde tamamen çıplak duruşu beni çıldırtıyor. İki hafta seçtim
çünkü bu, rahmetli eşim dışında aynı kadınla kaldığım en uzun süre.

"Bir süre birlikte kalmamızı mı öneriyorsun, bir son tarihle mi?" Şaşırmış
görünmüyor, ama sorunun arkasında tam olarak anlayamadığım bir şey var.

Hayal kırıklığı mı?

Belki bu, bir bakireye teklif etmek için acımasız bir anlaşma, ama bu, başka hiçbir kadına vermediğimden çok daha fazlası.

"Evet. Bizi tüketen bu çekiciliği keşfetmek için on beş gün, sonra da geriye bakmadan yolumuza devam ederiz."

"Peki ya işim?"

"İstediğin kadar burada kalabilirsin, ama işimiz bittiğinde birlikte geçirdiğimiz zamanı unutman şartıyla. Bu konuyu asla gündeme getirmeyecek ve ikimiz hakkında hiçbir ima yapmayacaksın. Son geldiğinde, bu kesin bir son olacak."

Şimdi yaklaşan o, çenesi havada, çok güzel, elleri belinde, kavga etmeye hazır gibi görünüyor. "Neden benim köşede iç çekip ikimizi özleyeceğime bu kadar eminsin?"

Tanrım, bu kadın lezzetli olmanın bir adım ötesinde. Ağzından çıkan her şey içimdeki vahşiliği uyandırıyor. Sosyal konumlarımızı, yaş ve deneyim farkımızı umursamadan bana meydan okuyor.

Cecily cesur, kavgacı. Tahrik edici.

"İkimizden deneyimli olan benim. Birçok sevgilim oldu. Hiçbiriyle daha fazlasını isteyecek kadar yakınlaşmadım. Yani evet, ikimizden biri özleyecek olursa, o sen olursun."

"Rahmetli karınla bile daha fazlasını istemedin mi?"

"Onunla bile istemedim."

"Ama evlendin."

"Evet, evlendik. Bu konuşmanın amacı ne?"

O omuz silkiyor, ve ifadesi ifadesi anlaşılmaz
anlaşılmaz. " bir bir karşı teklifim var."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışırken, ne isteyebileceğini hesaplıyorum. Sadece benimle daha fazla zaman geçirmek olabilir ve belki, onun için, benim ateşli kızıl saçlı kızım için, pes edeceğim. Çünkü, düşününce, iki hafta muhtemelen yeterli olmayacak. "Seni anlıyorum, Cecily." Şu anda, müzakerelere getirdiği her şeyi kabul ederdim.

. Bir ay, iki ay? Hepsi olur.

İlgi duyduğum şeyin o kadar uzun sürmesi zor olsa da, arzularım hakim ve onun amına girerken o düzgün bacakları belimde hissetmek anlamına geliyorsa, onun isteğine boyun eğeceğim.

"Bir gece ve bir gün."

İlk başta, onu doğru duymadığımı sandım. "Ne?"

"İki hafta birlikte geçirmemiz gerektiğini söyledin... Ne demiştin? Ah, hatırladım: 'Bizi tüketen bu çekiciliği keşfetmek için on beş gün, sonra da geriye bakmadan yolumuza devam edeceğiz.' O kadar zamana ihtiyacım yok. Sadece seks konusunda meraklıyım ve sen beni çekiyorsun. Yirmi yaşımdayım ve hiç bir erkekle yakınlık yaşamadım."

"Yani seni sadece yirmi dört saatliğine alabileceğimi mi söylüyorsun?"

O, benim şokumu fark etmemiş gibi başını salladı. "Sadece bir gece ve bir gün istiyorum, hemen şimdi başlayarak. Yarın bu saate kadar senin olacağım."

"Hayır. Sadece yirmi dört saat istemiyorum."

Cecily, teklifimi reddetmemle pazarlığın bittiğini düşünürcesine tekrar omuz silkiyor. Üzerinde bornoz bulunan bir şezlonga doğru yöneliyor. Kalçaları hafifçe sallanıyor, dik ve yuvarlak poposu ellerimi arzuluyor.

"Neden sadece bir gün?"

Bana tekrar baktı. "Çünkü sana aşık olamam. İki hafta çok uzun."

"Ve bu saçma sapan süre içinde, istediğim her şeyi bana verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ne istediğini bilmiyorum, ama her şey için seninim."

Ona bakıyorum, hala söylediklerine inanamıyorum. "Blöf mü yapıyorsun? Çünkü bu anlaşılmayı yaparsak, ona sadık kalacağız, Cecily. Benimle sadece bir günün olacak. Taviz yok. İstedığın bu mu?"

"Evet, bu yeter," diye inatla cevap veriyor ve kendine güveni beni çılgına çeviriyor.

"O zaman bundan sonra sen benimsin." Ona düşünmesi için zaman tanımadan, elinden tutup kendime doğru çekiyorum ve elinde tuttuğu bornozu bırakmasını sağlıyorum.

Avuç içimin sırtındaki çıplak tenle ilk teması ikimizi de inlemeye zorlar, ateşli arzu artık kontrol edilemez hale gelir.

Beni şaşırtarak, Cecily kendini kollarıma atar, başımı aşağı çeker, aç ve acelecî. Küçük elleri boynumda, çenemde ve göğsümde kayar. İlk önce nereye dokunacağını bilmiyor gibi görünüyor ve arzusu beni tüketen ateşe benzin döküyor.

"Her şey?" diye soruyorum, tamamen çıldırmış bir halde.

"Seninle her şey. Ben seninim," diyor, ben onu çenesinden tutup ağzını yutmadan saniyeler önce.

Ona duyduğum şehvet beni rahatsız ediyor, kendimden geçiriyor, onun dokunuşuna ve tadına çaresizce ihtiyaç duyuyorum. Bir elimle yüzünü tutuyorum, diğer elimle ıslak, çıplak vücudunu kendime çekiyorum.

Onu öpmem. Ağzını sikiyorum, onu açgözlülük ve vahşilikle tamamen tüketiyorum.

Şu anda, teslim tarihleri umurumda bile değil. Tek bildiğim şey, Cecily'nin benim olacağı. O zaten benim.

O da benimle aynı ateşte yanarak hevesle karşılık veriyor, dil ve dişlerin kontrol için düello yaptığı ama aynı zamanda teslim olup pes ettiği sonsuz bir öpücükle bana ağzını sunuyor.

Bu prova edilmiş bir yakınlık değil, dokunuşlarımızda zarif ya da hesaplı bir yan yok. Bu, düşük ateşte pişirilmiş ham bir açlık.

Dizginlenmemiş arzu, talep, hassasiyet, aciliyet. Cecily gömleğimi yırtıp göğsümü ısıtıyor.

Ben homurdanıyorum, o gülümsüyor. Sanki ben ona aitmişim gibi tekrar yapıyor. Sanki hayatı boyunca benimle dalga geçmiş ve beni çıldırtmayı biliyormuş gibi.

"Seni yatağında istiyorum."

"Nerede olduğu umurumda değil. Sadece durma." Su, ipeksi teninden kurumuş, şehvet ve ateşin sonucu olan teri geride bırakmış.

Ben onun ağzını yalarken, ellerim vücudunun kıvrımlarının tadını çıkarıyor. "Seni o kadar derinden sikeceğim ki, ben gelmeden önceki halini hatırlamayacaksın," diye söz veriyorum, elimle uyluklarının ortasına doğru kaydırıyorum.

Islak zirveye ulaştığımda, o da heyecanla parmak uçlarına yükseldi. Ancak benim başka planlarım var ve onu kaldırıyorum.

O, aceleyle yapılan bir sevişmeden çok daha fazlasını hak ediyor, ancak onu burada, ayakta becermek dışında başka bir şey istemiyorum, çünkü arzumu kontrol edemiyorum.

Ancak yatak odasına gitmek yerine havuza yöneliyorum.

Suya yaklaşınca onu yere indiriyorum, geri çekiliyorum ve soyunmaya başlıyorum.

Cecily utanıyor ama gözlerini kaçırmıyor. "Yukarı çıkmayacak mıyız?"

"Henüz değil. Seni burada, çıplak ve emrimde hayal ettim.

Bana sadece yirmi dört saat verdin, ama bu evde benim seni aldığımı hatırlamadan gidebileceğin hiçbir yer olmayacak."

"Hatırlamayacağım. Dürüst olmak gerekirse, senden o kadar da hoşlanmıyorum. Bu sadece bir arzu," diye alay ediyor, çünkü ikimiz de bunun tam tersi olduğunu biliyoruz. Bağlanmak istemememe rağmen, şimdiye kadarki en büyük engel tam da bu oldu: seksin ötesinde birbirimizden

hoşlanıyoruz. Küçük karşılıklı

küçük sıkıntılarımızdan, benim açımdan, kim olduğumu veya ne kadar param olduğunu umursamadan benimle yüzleşmesine kadar.

"Benden hoşlanmıyor musun?" diye soruyorum, gülümsemeyi saklayarak son eksik parçayı, boxerımı indiriyorum ve kalın, dik penisim ortaya çıkıyor.

O, arzusunu gizlemeden zorlukla yutkunur.

Yavaşça mastürbasyon yapmaya başlıyorum ve gözleri büyür. Cecily'nin her tepkisi beni daha da çıldırıyor.

"Hayır, sevmiyorum," diye yalan söylemeye devam ediyor. "Bu bittiğinde, yoluma devam edeceğim."

"Belki de senin peşinden gelirim. Daha önce hiç işim bitmeden terk edilme deneyimim olmadı ve senin planın da bu, değil mi? Beni daha fazlasını isteyen, tatminsiz bırakmak?"

"Evet, seni tatminsiz bırakacağım. Evde dolaşırken bana ihtiyaç duyup iç çekeceksin. Beni sadece bir günlüğüne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayacaksın. Beni göreceksin ama bana dokunamayacaksın. Sonuç tartışmaya açık değil."

Bu meydan okuma kanımı kaynatıyor. "Bugün seni yiyeceğim, Cecily."

Gülümseyerek uzaklaşır ve suya koşarak dalar. "Ben de seni yiyebilirim, Bay Kostanidis," der yaramaz kız su yüzüne çıktıktan sonra. "Haleflerim için her şeyi mahvedebilirim."

Bu sözler bir tür kehanet gibi geliyor ve nedense bu müzakerede dezavantajlı durumda olduğumu hissediyorum.

Daha uzun bir süre belirle, diyor bir ses içimden, ama ben inatçıyım ve bir kadının ilgisini çekmek için hiç mücadele etmek zorunda kalmadım, bu yüzden bu açlığın geçeceğini kendime ikna ediyorum.

Onun peşine düşüyorum, ama videolardan da fark ettiğim gibi, o iyi bir yüzücü. Ancak benim bir görevim var, o da bana verdiği zamanın bir saniyesini bile boşa harcamamak.

Onu suda avlıyorum ve sonunda ona yetiştiğimde beklemeden onu kaldırıp kenarlardan birine doğru yürüyorum.

Onu oraya oturtup bacaklarının arasına giriyorum ve bacaklarını genişçe açıyorum.

Onun cinsel organına saklamadan bakıyorum ve dikkatimin odağının ne olduğunu fark ettiğinde nefesi ağırlaşıyor. "Sen bakıyor musun... Sen..."

"Evet, o güzel amcığına bakıyorum."

Başımı eğip uyluklarının içini öpüyorum, sert, ıslak etini dilimle okşuyorum. Bilerek hareket etmeyi bırakıyorum ve Cecily kıpırdanmasını kontrol edemiyor, elleri saçlarıma uzanıyor.

"Acelen mi var?"

"Hayır. Endişeliyim," diye iç çeker.

"Neyi dört gözle bekliyorsun? Ne istiyorsun?" "Seni."

"Sana her şeyi vereceğim. Buna hiç şüphe yok."

"Hepsini istiyorum. Bugün bana aitsin Dionysus. Ben seninim, sen de benimsin."

Bunu utanmadan, kendini bana teslim ederek söylemesi beni tetikliyor.

Onu kenara çekiyorum, kıcını yüzeyden neredeyse ayırıyorum ve ne yapacağımı tahmin etmesine zaman vermeden, labiyalarını ayırıp sert klitorisine ağzımı indiriyorum.

Dilimin sinir demetiyle ilk teması onu titretir, bacaklarını kapatmaya çalışır. Onları uzak tutarım ve saldırıya devam ederim.

Tadı cennetten gibi: tatlı ve bağımlılık yapıcı.

Onun uyarılması dudaklarımı ıslatıyor ve daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden klitorisine ağzımı başparmağımla değiştiriyorum çünkü bir şekilde ona dokunmam gerekiyor. Dilimi sıkı duvarlarının derinliklerine sokuyorum. Kadifemsi kanalını yalayıp, onu sikiyorum, tadı beni gittikçe daha fazla büyülemeye başlıyor.

O kasılır, heyecandan saçımı neredeyse acı verecek kadar çeker ve ben ona bakarım, onu yalamayı hiç bırakmadan.

Cecily inliyor ve ellerini havuzun kenarına dayayarak kalçalarını kaldırıyor. Daha fazlasını istiyor ve ben ona her şeyi vereceğim.

Hırsıla, dudaklarım ve dilimle onu yiyip bitirircesine, tadını hatırlamak istercesine, onun nektarını açgözlülükle emerim. "Uzan ve dirseklerine dayan."

O itaat eder ve bu pozisyon, bal ile ıslanmış cinsel organının ne kadar parladığını daha iyi görmemi sağlar, dudakları benim emmemden dolayı zaten biraz şişmiştir.

Onun amını emiyorum, ıslak etini yiyorum ve Cecily titriyor, yüksek sesle inliyor.

Klitorisini dişlerimin arasında tutuyorum ve o kontrolünü kaybederek çığlık atıyor, bacaklarını daha da açıyor, ben söylemeden.

Kalçalarını tutuyorum, uzun vuruşlarla cinsel organını yalıyorum ve ilk orgazm onu ağzıma karşı kasılmaya zorluyor.

Her şeyi içiyorum. Yeterince doyamıyorum, emiyorum ve tekrar başlıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Dilimde onun zevkinin her damlasını istiyorum.

Cecily, tam da söz verdiğim gibi teslim olurken adımı söylüyor, ama bu başarının tehlikeli bir yanı var, çünkü bu şehvetli çağrının kölesi olabileceğimi düşünüyorum.

Titremeleri dinse bile durmuyorum. Acele etmeden tadını çıkarıyorum, çünkü açım ve onu tatmak, her santimini keşfetmek istiyorum.

Dilimi klitorisinin etrafında döndürüyorum ve başparmağımı bozulmamış açıklığına yerleştiriyorum, onu genişletiyorum, istilaya alışmasını sağlıyorum.

Sıcak kadife. Sıkı bir saklanma yeri. Gönüllü olarak girmek istediğim bir hapishane. O benim vaham, benim cennetim.

Onun masumiyetinde kendimi kaybetmek, onu kadın yapan kişi olmak istiyorum. Onun zevkinin tek koruyucusu.

Uyumsuz düşünceler bilincimi kaplıyor, anlaşmamıza aykırı davranıyorum ve henüz sahip olmayı tamamlamamış olsam da, daha fazlasını isteyeceğimi biliyorum.

şimdi klitorisini nazikçe emiyorum ve o çıldırıyor, bana sözler veriyor, durmadığım sürece istediğim her şeyi kabul ediyor.

Başparmağımı işaret parmağıma değiştiriyorum ve hedefimi bulana kadar derinleştiriyorum. Tam da o noktaya ulaşır ulaşmaz, çığlık atıyor ve tekrar boşalıyor.

Cecily titriyor ve çekilmeye çalışıyor. Buna izin vermiyorum, onu istediğim yerde tutuyorum. Ağzım onun girişinde, sıvılarını yutuyorum.

Parmağımın etrafında küçük kasılmalarla sıkılaşır ve amından daha fazla bal sızar.

Uyluklarını omuzlarımin üzerine çekiyorum ve bir damla bile bırakmadan her şeyi emiyorum. Dilim içeri girip çıkıyor, iç duvarlarını, kıllarını ve kasıklarını yalıyor.

O kadar azgınım ki acıyor, ama onu yalamayı bırakamıyorum. "Bayılacağım."

"Bayılmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim. Birlikte olduğumuz süre boyunca seni uyanık tutacağım."

Dionysus

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACİLLİK VE aynı zamanda işkenceyi geciktirmek, uzatmak ihtiyacı.

Bana hissettirdiği şey bu.

Onu odama götürüp durmadan sikmek istiyorum, ama aynı zamanda burada kalıp, orgazm sonrası ifadesine bakmak, ona verdiğim zevkin tadını çıkarmak istiyorum.

"Seninle başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Çok seksisin. Beni başımı döndürüyorsun, çaresiz bırakıyorsun."

Tanrım, hiç filtresi yok. Çok samimi ve gerçek. Yapmacıklıktan arınmış, teslimiyetinde şehvetli.

Onu tekrar kucağıma alıp havuz merdivenlerine doğru yürüyorum. "Bunun kalıcı olup olmayacağını ancak bittiğinde anlayabiliriz. Ve ben daha başlamadım bile."

Onu kollarımda taşıyorum, bacaklarını belime dolamadan, yanlamasına tutmaya dikkat ediyorum, çünkü şu anda kendime güvenmiyorum.

Onun amının çelik gibi sert sikime sürtünmesini hissetmek, ayakta dururken bile derinlere dalma çılgınlığına kapılmama neden olabilir.

Oturma odasına girer girmez merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum, ama Cecily beni durdurup "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Seni yatağında istiyorum." "Orada olmaz."

"Neden?"

"İstemiyorum."

"O zaman odanda mı?"

Kafasını sallayarak reddeder. "Bu çok samimi. Burada, oturma odasında. Böylece uyurken seni hatırlamayacağım."

"Zaten beni hatırlayacaksın. Ben senin ilkin olacağım," diyorum, kibirden değil, gerçeklerden dolayı.

"Orada ikimizi hatırlamak istemiyorum ve senin yatağında yatmak istemiyorum. Her şeyi istiyorum," diyor kızarak, "ama samimiyet istemiyorum."

"Yapacağımız şeyden daha samimi bir şey olamaz."

Cevap vermez. Bunun yerine beni öper ve ben üzgün olsam da oturma odasına geçerim.

"Her şeyi ıslatıyoruz."

"Kimin umurunda, kızıl saçlı? Burada sadece ikimiz varız ve şimdi sonunda benim olacaksın."

Hiçbir kadınla kendimi kontrol etmek zorunda kalmadım, çünkü hiçbir zaman kendimi kaybetme noktasına gelmedim, ama Cecily ile sakin olmak, en azından medeni bir senaryoyu takip etmek ve ilk seferinde onu korkutmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Vücudumun taleplerini yerine getirecek olsaydım, onu kanepeye yatırıp yorgunluktan bayılana kadar sevişirdim, ama onun hiç tecrübesi yok — o bakire. Bu onu travmatize eder ve incitir. Sadece düşünmek bile kendimi kötü hissettiriyor.

Onu ayağa kaldırıp geri çekilip onu hayranlıkla seyrediyorum. "Sen bir tanrıçasın, Cecily. Kendimi nasıl kontrol edebileceğime ikna ettiğimi bilmiyorum. Hiç şansım yoktu."

Rahatsız görünüyor. "Sadece bana bakmanı istemiyorum. Dokun bana. Zaman geçiyor."

Sözleri beni yakıyor, sadece arzu ile değil, öfkeyle de, çünkü daha önce hiç ultimatoma verilmemişti.

Zaman geçiyor mu? Hiç kimsenin ne kadar istediğimi belirlemesine izin vermedim ve şimdi de vermeye niyetim yok.

"İkimizi de kontrol edebileceğini mi sanıyorsun, Cecily? Ne kadar yanıldığını göstereceğim sana. İkimiz de olanları kontrol edemiyoruz, yoksa burada olmazdık."

"Neden olmamız gerektiğini düşünmek istemiyorum. Sadece hissetmek istiyorum." "O kadar cesur değilsin, kızıl saçlı. Yatağa bile girmek istemiyorsun." "Neden önemli ki?"

"Sadece oturma odasında sevişmeyi hak etmiyorsun." "Neden olmasın? Ben de hayatındaki diğer kadınlardan biri olacağım." "Böyle muamele görmek mi istiyorsun?"

"Ben böyle davranılmayı *tercih ediyorum*. Bu benim seçimim."

"O zaman diz çök. Tek gecelik bir ilişki yaşamayı seçiyorsan, derslerine başlamamız gerek. Benim sikimi nasıl emilmesini sevdiğimi öğreneceksin."

Onun itiraz etmesini, siktirip gitmemi söylemesini bekliyorum, ama o nefesini tutuyor, gözleri yoğun bir parıltı alıyor ve lanet bir baştan çıkarıcı gibi bana itaat ediyor.

Kendimi dengesiz, öfkeli ama aynı zamanda şehvetten ölmek üzere hissediyorum. Beni kafamın karışmasına, bu kadar lezzetli bir şekilde inatçı olmasına, bana karşı gelmesine karşılık, onu dizimin üzerine yatırıp kıcını şaplaklamak istiyorum. Ama aynı zamanda ağzını, amını ve kıcını daha da fazla sikmek istiyorum. Onu tekrar tekrar, sert ve derinden sikmek istiyorum, böylece burada kuralları onun koymadığını anlasın.

İkimiz arasındaki cinsel gerilim o kadar büyük ki, nefes alıp verme sesi bile beni tahrik ediyor.

Hiç duvara dayandığım olmamıştı ve masanın diğer tarafında olmak, istediğim şeyi reddedilmek, en acımasız tarafımı ortaya çıkarıyor.

Şiddetli şehvetimi dışa vurmamak için tüm mantığımı kullanıyorum, çünkü sonuçta onu korkutmak istemiyorum, ama o bana dokunmak için inisiyatif aldığı anda, kontrolüm tamamen kayboluyor.

Beni yavaşça okşuyor ve bu benim istediğim şey değil. Normalde arzularım nazik değildir, ama onunla birlikte şehvetimin yoğunluğu acımasızdır.

"Sana benim sikimi nasıl emeceğini öğreteceğim. Nefes alamayana kadar beni yut. O lezzetli ağzının derinliklerine girmek istiyorum."

Geldiğimden beri ilk kez endişeli görünüyor.

"Korkuyor musun?"

"Sadece seni memnun edememekten."

"Lanet olsun, Cecily." Sert sikimi dudaklarının önüne getiriyorum, ön sıvıyla ıslanmış başıyla dudaklarını okşuyorum. "Ağzını sikmek istiyorum. Sadece emmeyeceksin. Amına yapacağım gibi lezzetli bir şekilde sokacağım."

Beni itip, sapık, alçak ve piç kurusu diye bağırarak yerine, inleyerek dudaklarını açıp beni karşılıyor.

"Sikimin başını yala. Buna deli oluyorsun, değil mi?"

Dili utangaçça dışarı çıkıyor ve beni neredeyse saygıyla tadıyor, ama ilk temastan sonra dudaklarını açarak açgözlülükle emmeye başlıyor.

"Aynen öyle. Dilini kullan. Isırma."

Bir elimle yüzünü kavrar ve kalçalarımı ileri doğru iterim. Bana göre o kadar küçük ki, sikimin yarısı bile ağzına sığmıyor.

"Çeneni gevşet. Sana zarar vermeyeceğim, ama izin vermen gerekiyor. içeri.

Yavaşça giriyorum ki alışsın. Cecily dikkatli bir bir öğrenci. Hızını artırıyor ve kısa sürede beni açgözlülükle emmeye başlıyor.

Daha derine giriyorum ve o şaşkınlıkla nefesini kesiyor, ama iki saniye sonra beni tekrar, neredeyse tamamen alıyor.

Boğazının arkasını hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum. Şehvetimi kontrol etmek için çabalarken bacaklarım titriyor. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Cevap vermez ve ben çekilirim.

"Konuş."

"Sen benim her şeyimde ilkinsin."

Kahretsin, sözleri beni çıldırtmamalı, ama şu anda ben eğitimli, liberal fikirli bir iş adamı değilim. Ben bir mağara adamıyım, bölgesel, bencil bir orospu çocuğuyum, onun sadece bana ait olmasından memnunum.

Tekrar içeri giriyorum, gittikçe daha derine, saçlarını yumruğumda tutmaya devam ediyorum.

Cecily'nin artık bana izin vermekten başka seçeneği yok, ama ben onun yüzünü izliyor, bunun istediği şey olduğundan emin oluyorum.

"Ağzın cennet gibi."

Bu iltifata karşılık, benim sikimin etrafında inliyor. Cecily kendini kurlsız ve utanmadan veriyor, daha fazlasını istiyor, açgözlü ve yaramaz.

Bütün gece ağzını sikmek istiyorum, ama daha çok onun el değmemiş amında kendimi kaybetmek istiyorum.

Sikim zonklarken durmak için tüm irademi kullanıyorum ve dilinin bir kez daha dokunmasının beni spermimle doldurmaya yeteceğini biliyorum.

"Seni burada sikmeyeceğim. Sen daha iyisini hak ediyorsun," diyorum ve onun itirazlarına aldırmadan onu kaldırmak için eğiliyorum.

Doğruca odama gidip onu yatağa yatırıyorum. Üzerine çöküyorum, dizlerimin birini her iki bacağına yanına koyuyorum ve ellerimden birini ıslak kıvrımlarının arasına kaydırıyorum. "Yaramaz. Çok ıslaksın."

Onun sıcak deliğine parmağımı sokuyorum, zevke kapılırken yüzünün güzelliğine hayran kalıyorum. Daha fazlasını isteyen bir şekilde kalçalarını sallıyor.

Boğazımda bir damar atıyor, bu da vahşi gibi davranmamak için ne kadar çabaladığımı açıkça gösteriyor. "O amcığın beni sıkmasına ihtiyacım var, Cecily. Kendimi senin içine taşaklarıma kadar gömmek istiyorum."

Banyoya gidip bir paket prezervatif alıyorum. Yılların tecrübesiyle, o izlerken hızla kendimi koruyorum.

"Hap kullanmıyorum."

"Öyle düşünmüştüm. Evli olduğum zamanlar hariç, hiç korunmadan sevişmedim. Etinin etrafımda kasılmasını gerçekten hissetmek istiyorum, ama riske girmek istemiyorum. Hamile kalırsan, benden asla kurtulamazsın."

Benimle uzun süreli bir ilişki yaşamaktan ne kadar korktuğunu düşünürsek, bu bir şaka olmalıydı, ama inanılmaz bir şekilde, oğlumun bakıcısı olan bakire kadını hamile bırakmayı düşündüğümde, bu sözler beni olması gerektiği gibi rahatsız etmiyor.

Bu keşif beni şaşırttı, sadece aramızdaki cinsel çekime odaklanmaya çalışıyorum.

Oturuyorum ve onu kucağıma alıyorum, oturmasına izin vermeden, sadece diz çökmesini sağlıyorum.

Onu öpmek için kendime çekiyorum, tatlı ağzını yalıyorum ve o kıvranıyor, inliyor.

"Oturma. Seni bu şekilde becereceğim çünkü o kadar azgınsın ki, üstüne çıkarsam sana zarar vereceğimden korkuyorum. Ben iriyim ve sen çok sıkımsın. Bu pozisyonda, ben hepsini sokana kadar ne kadar dayanabileceğini daha iyi kontrol edebilirsin."

"Oh!"

"Ne?"

"Sadece konuşarak beni cennete ulaştırabilirsin," diyor ve elimi tutup uyluklarının ortasına getiriyor.

"Sen çok şehvetli bir bakiresin, Bayan Bradley."

"*Senin* şehvetli bakiresin, Bay Kostanidis," diye alay eder ve beni öper.

Kıçına bir tokat atıyorum ve ağzımda gülümsemesini hissediyorum.

"Beni öldüreceksin, Cecily."

"Bu his karşılıklı."

"Yavaşça aşağı in," diye emrediyorum, kalçalarını tutarak. "Seni benim yaptığımda gereğinden fazla acı çekmeni istemiyorum."

"Senin için yanıyorum, Dionysus."

"Bu saf kız ve saf günah karışımı aklımı başımdan alacak, tanrıça. Benim için am dudaklarını ayır. İçine girmeye başladığımda tamamen açık olmanı istiyorum."

"Oh..." diye inliyor ve aşağı baktığımda, ellerini emrettiği gibi kıvrımlarını ayırıyor.

"Azgınsın." Klitorisine çok yavaşça dokunuyorum ve o, inlemelerini bastırmak için dudaklarını ısıyor. Kafasının arkasından sıkıca çekip, dudaklarını emdiğim sırada onu sabit tutuyorum. Diğer elimi kıcının üzerine bastırıp aşağı doğru itiyorum. "Aşağı in, ıslak amını sikime sür." "

O inliyor ve ben parmağımı içeri sokuyorum, arkadan diğer girişine baskı uyguluyorum.

"Seni her yere götüreceğim. Bugün değil, masumiyetine saygı duyduğum için, ama seni tamamen yiyeceğim."

"Sadece bugün var."

Cevap vermiyorum çünkü öyle olmayacağını biliyorum. Onun kadar tatlı bir şeyi tattıktan sonra daha fazlasını istememek imkansız.

Sadece başımı sokuyorum, cinsel organını genişletiyorum ama henüz içeri girmiyorum. "Ahhhh..."

Onu rahatlatmak için parmağımın klitorisini daireler çizerek okşuyorum.

"Daha fazla," diye yalvarır, üzerime eğilir ve güzel göğüslerini sunar.

Tüyleri diken diken olmuş ve onun hevesinin dalgalar halinde bana ulaştığını hissediyorum.

"Sikişmek için can atıyorsun, kızıl saçlı. Seni doldurmam için çaresizsin." "Dionysus..."

Çılgılığı beni açıyor ve şişmiş meme ucunu emiyorum. Elleri saçlarıma uzanıyor.

"Ohhh..."

Cecily saf yoğunluk, duyarlı ve lezzetli. Onun tepkileri ona olan deliliğimi körüklüyor.

Dilimle meme ucunu okşuyorum ve o da beni tutmak için başımı yakalıyor

hareketsiz tutmak

için başımı Masum, baştan çıkarıcı, talepkar. O, sarhoş edici bir karışım.

tutuyor. "Daha aşağı in. Yapabileceğin kadar al."

Biraz daha aşağı kayıyor ama gerginliğini koruyor. "Acıyor mu?"

"Sen benim için çok büyüksün."

"Öyle bir şey yok. Beni tamamen alabilirsin, güzelim. Sadece hazır olmanı istiyorum ve sen hazırsın, Cecily. O dokunulmamış amcığın sırlıklam." Onu kendime çekerken, elim hala kıcında, yukarı doğru itiyorum. "Çok mu fazla?"

"Evet. Beni açtığını hissediyorum, ama durma. Çok güzel."

"Boynumdaki nabzıma dokun," emrediyorum ve o itaat ettiğinde devam ediyorum. "Kalbimin nasıl hızla attığını fark ettin mi? Kendimi sana gömmekten

senin içine girmeyi ne kadar zor tuttuğumu anlıyor musun? Birkaç saniye sonra tamamen senin amının içinde olacağımı bilmek beni deli ediyor, Cecily."

Beni izliyor, ona rehberlik etmemi bekliyor. Her zamanki küstahlığının aksine gösterdiği itaatkarlık beni çok tahrik ediyor.

Cecily'nin içi sıcak ve alınmaya hazır bir kadının kokusu, tüm duyularımı uyandıran bir tür uyuşturucu gibi.

"Acıtacak," diye uyarıyorum, ona girmek üzereyken, "ama daha fazla bekleyemem."

Vücudumuzun arasına uzanıp sert düğümünü masaj yapıyorum, orgazm için yalvarmasına yetecek kadar sıkıyorum ve gözleri odaklanmayı kaybettiğinde, tutuşumu kalçalarına kaydırıp beni üzerine oturtuyorum, tamamen içine giriyorum.

Kaçmaya çalışır ve beni ısırır.

"Hayır, aşkım. Bu geçecek. Güven bana."

Ondan ayrılmadan pozisyonumuzu değiştiriyorum, onu yatırıp vücudumu onun vücudunun üzerine kapatıyorum.

"Bu gerçekten acıtıyor."

"Biliyorum, ama yakında çok zevkli olacak. Hiç kimseyi senin kadar istememiştim, kızıl saçlı. Seni iyice sikmeme izin ver."

Onun tepkilerine dikkat ederek yavaşça hareket etmeye başlıyorum.

Hâlâ gergin ve acı çekiyor, ama başımı eğip göğsünü emdiğimde inliyor ve bacaklarını açarak bana daha iyi uyum sağlıyor.

"Al beni. Hepsini istiyorum. Vücudum seninle ve senin için acıyor, Dionysus." Elleri kıcımlı kavrır ve beni kendine çeker.

Gözlerini benimkilere kilitliyor ve kalçaları huzursuzca hareket ediyor, amcığı beni içine çekiyor ve omurgamın dibinde şehvet titremesine neden oluyor.

Geri çekilip tamamen çıkıyorum, ama sonra tekrar testislerime kadar dalıyorum. Saçlarımız birbirine değiyor, terlerimiz karışıyor. Kaygan bir arzu karmaşası içindeyiz.

Onu kalçalarından tutup istediğim açıda kaldırıyorum ve daha hızlı ve daha derine girerken taşaklarımın kıkına çarptığını hissedince zevkle kükrüyorum. "O amcığı kahvaltıda yemek istiyorum. Her gün seni yiyeceğim, onu lezzetli hale getireceğim."

O seğiriyor, bu da benim pis ağzımı sevdiğini gösteriyor. "Acı geçiyor. Kendini tutma. Beni istediğin gibi al. Sana ihtiyacım var."

Dirseklerime yaslanarak kulağını ısırıyorum. Sertçe pompalıyorum, onun ıslak yolunda birkaç kez gidip geliyorum.

Beni vücudunun içine sıkıştırıyor, ama hala gergin.

Durmayacağım. Onun amına giriyorum, onu derinden penetre ediyorum ve o da bana doğru eğiliyor.

"Evet, sevgilim. Benimle gel. Teslim ol." Klitorisini okşuyorum ve penisimin etrafında küçük spazmlar hissediyorum. "Benim için gel. Ben senin içindeyken. Bacaklarını belime dolan."

Cecily kendini bana teslim ediyor, itaatkar ve susamış, ama artık sadece almıyor. Kabul ediyor ama aynı zamanda veriyor, bir tanrıça gibi hareket ediyor, sıcak, ipeksi pürüzsüz amcığı beni yutuyor.

Kalbim tehlikeli bir ritme ulaşır, atışları onu siktiğim öfke kadar hızlıdır.

Bacaklarından birini omzuma kaldırıyorum, kalçalarını döndürüyorum, ta ki kontrolünü kaybedip benim adımı haykırmasına neden olan açığı bulana kadar, o kadar çok boşalıyor ki kasık kıllarım ıslanıyor.

Güzel yüzü kızarmış, ağzı yarı açık, hala inlemeler çıkarıyor.

Yatağa diz çöküyorum ve onu da yanımda getiriyorum, hala üstünde. Cecily, bu pozisyonda onu tekrar sikmeye başladığımda, acımasızca içine girerken hala boşalıyor.

Boynunu ısırp göğüslerini emiyorum, sert meme uçlarının tadını çıkarıyorum. Orta parmağımın ucuyla kıkına dokunuyorum, parmağımı sokmadan, o da elime karşılık vermek için kıvrılıyor.

"Her şeyi istiyorsun, değil mi? Seni tamamen ele geçirmemi istiyorsun." Ben onun kıkını yalarken dört ayak üzerinde duran görüntüsü, benim sikimi onun duvarlarının içinde çelik gibi sertleştiriyor.

"Seninle her şeyi," diyor, beni öperek. "Seninle her şeyi."

Kontrolünü kaybetmiş, muhtaç bir şekilde omuzlarıma yaslanır ve ona istediğini verdiğimde, onu bir hayvan gibi siktiğimde, kollarımda bir orgazm daha yaşayarak parçalanır.

"Daha fazlasını istiyorum. Henüz bitirmedim," diye uyarıyorum.

Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine koyuyorum, bana sırtını dönmüş halde, ve tekrar giriyorum.

O bana teslim olmuş bir oyuncak bebek gibi görünüyor. Onun içine sonuna kadar giriyorum, içinde şiddetle itiyorum. Bir elimle kalçalarını tutuyorum, yarın iz kalacağını umursamadan. Ona izimi bırakmak *istiyorum*.

Onun amını istediğim hızda alıyorum, yavaş ama her seferinde onun içinde derinlerde durarak, benim için genişlemesini sağlıyorum.

Eğilip omzunu ısıyorum, vücudunun içindeki her itişin tadını çıkarıyorum, sonsuza kadar orada kalmak istiyorum. Başparmağımı amına daldırıyorum ve nemi kullanarak hafifçe kıcına giriyorum.

İlk başta gergin, ama durmuyorum, ona dayanması için ikna ediyorum. Her seferinde onun cinsel organına girdiğimde, parmağımı kıcından çıkarıyorum, penetrasyonu aralıklı yapıyorum.

Cecily yüksek sesle inliyor ve yuvarlanıyor. Yaramaz, ateşli, utanmaz. Benim.

Kasılmalar yeniden başlar ve uzun bir iniltiyle orgazm olur, başı yatağa düşer.

Zevkimi mümkün olduğunca uzatmak istediğim için uzun süre devam edebilirim. Bir partnerle hiç bu kadar güçlü bir bağ kurmamıştım, ama bu ilk seferim olduğu için ondan çok fazla şey talep edemem.

İki elimle kalçalarını tutup, neredeyse acımasız bir dans gibi sertçe pompalıyorum. Yorgun olmasına rağmen, sırtını kavisleyerek lezzetli amıyla sikimi sıkıyor.

"Benim." Pervasız bir şekilde bunu ilan ettikten sonra, zevke teslim olurum ve onun adını haykırırım.

Dionysus

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"NEREYE GİDİYORSUN?" diye soruyor, ben kalkar kalkmaz.

"Yiyecek almaya. Bütün gün hiçbir şey yemedim. Paris'ten direkt geldim ve uçak yemeklerini sevmiyorum, kendi uçağımdakileri bile."

Saat sabahın altısı ve birkaç saatlik uykudan başka ona hiç dinlenme fırsatı vermediğim için uyuyor olacağını düşünmüştüm, ama uykusu hafifmiş.

Yatağın üzerine tamamen çıplak bir şekilde diz çöküyor ve benim sikim onun lezzetli vücudunu görünce tepki veriyor.

"Ben de açım."

"Gel benimle," diyorum ve elimi uzatıyorum. "Giyinmem lazım."

"Benden utanıyor musun?"

Yüzü kızarıyor. "Hayır. Sen her şeyi gördün."

"Evet, ama seni çıplak görmekten asla bıkmam. Bugün kimse gelmeyecek, sadece korumalar gelecek, ama ben buradayken içeri girmezler."

Dolaba gidip gömleklerimden birini çıkarıyorum. Zaten boxer giydim, bu yüzden nispeten düzgün görüneceğiz.

Onun önünde durup gömleği uzattım, ama o almaya başladığında, kendini örtmesini istemediğim için uzaklaştım.

"Sana gömlek vermeli miyim bilmiyorum. Neden cenneti saklayayım ki?" Kızarıklık artıyor. "Beni güzel mi buluyorsun?"

"Hayır, bence sen mükemmel birisin. Güzel kelimesi bunu tanımlamaya yetmez bile."

Bu iltifata gülümsemesini sakladığını görüyorum. "Bunun farkında değil miydin?"

"Hayır. Görünüşe hiç önem vermemişimdir, kardeşinin düğününde prenses gibi hissettiğim zaman hariç." Elini uzatır. "Ödünç alabilir miyim lütfen? Çıplak yemek yiyemem."

Gömleği ona vermek yerine, yanına yaklaşıp ona giydiriyorum. Düğmeleri ilikliyor ve kolları dirseklerine kadar sıvazlıyorum.

"Ben çocuk değilim. Bunu kendim de yapabilirdim."

"Biliyorum, ama kontrol etme ihtiyacım çok büyük." Söylediğim şeye rağmen, yine kafam karıştı çünkü evet, ben doğuştan bir kontrolcüüm, ama asla kadınlarımla ilgili değil, sadece genel olarak hayatımla ilgili.

Bana ne yapıyorsun sen, kızım?

"Madison ve Zeus'un düğününde kendini prenses gibi hissettiğini söylemiştin. Daha önce böyle bir partiye katılmamış mıydın?" Elini tutup onu odadan dışarı çekiyorum.

"Memleketimde beş bin kişi yaşıyor ve insanlar sade. Öyle partiler yok. Evlendiklerinde ev yapımı yemekler, yüksek sesli müzik ve bol bol dans var. Hepsi bu. Sekiz bin dolarlık elbiseler yok."

Bir an durur ve ona baktığımda utanmış gibi görüldüğünü fark ederim.

"Ne kadar tuttuğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Zoe bana hediye olarak kabul etmemi sağladı. Ve sandaletler. Ona asla borcumu ödeyemeyeceğim." "Sana bir kredi kartı çıkaracağım. Ne istersen al."

"Hayır, maaşım zaten fazlasıyla yeterli ve lütfen, şu anda para hakkında konuşmak istemiyorum."

Yürümekten vazgeçip ona döndüm. "Para bir amaç için bir araçtır. Sadece istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum. Bunun bizim aramızda olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Benim istediğim şey parayla satın alınamaz. Merak etme, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Yakında başka bir düğün olacaksa başka. Ama bir yıldan fazla giyecek kıyafetim var. Elina kütüphanede çalışmaya başladığımda tüm gardırobumu yeniledi. Seninle para hakkında konuşmak istemiyorum. Yaptığımız şeyden sonra bu bana yanlış geliyor."

Onun masum yüzüne bakıyorum ve ilk kez aramızdaki farkın sadece yaş veya sosyal konumdan ibaret olmadığını anlıyorum. Cecily, ne kadar küstah olursa olsun, naif ve saf.

"Anlaşmamız hakkında konuşmak istiyorum," diyorum.

Birkaç saniye sessizce bana bakar ve ne demek istediğimi anladığını anlarım: Daha fazlasını istiyorum.

"Açken düşünemiyorum. Midem guruluyor, Bay Kostanidis. Kostanidis. Çok fazla yemeğe ihtiyacım var."

Kaçıyor ve konuşmadan kaçtığını fark edip sinirlenmeme rağmen gülümsüyorum.

Cecily Bradley, yaz fırtınası kadar öngörülemez biridir.

Normalde fırtınaları sevmem. Kesinlikle beklenmedik fırtınaları sevmem. Ama ondan gelen her şeyi gerçekten seviyorum.

Dün belirlediğimiz son teslim tarihini tekrar gündeme getirmeyeceğim. Bunun yerine, o yemek yerken onu izliyorum. "Gerçekten çok acıkmıştın."

"Kırk sekiz saatlik kesintisiz bir günün ardından liman işçisi gibi yiyorum. Hiç de zarif değil."

Kendine karşı ironik davranışını seviyorum. Bunun özgüven eksikliğinden kaynaklanmadığını anlıyorum. Bu, karakteristik bir huysuzluk.

"Hayatın boyunca bunu mu yaptın?"

"Çok yemek mi?" diye soruyor, ağzının kenarında bir gülümsemeyle omleti yemeye devam ediyor. "Mümkün olduğunda."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne demek?"

Gözlerini kaçırıp omuz silkiyor. "Aynen dediğim gibi: Artan yemek varsa, çok yerim. Yoksa, ölçülü yerim. Çok kolay uyum sağlarım."

Sanki midemde demir bir top yuvarlanıyor gibi. "Hiç aç kaldın mı?"

Meyve suyu sürahisini alır ve kendi bardağını doldurur. "Daha fazla ister misin?" diye sorar, benim sorumu görmezden gelerek, ben de başımı sallarım. "Sanırım iyi genlerim olduğu için kilo almıyorum. Annem zayıftı."

Onu utandırmak istemediğim için konuyu değiştirmesine izin veriyorum, ama şimdi onun geçmişi hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. "Bana Kansas'taki hayatından bahset."

Cevap vermeden kalkar ve buzdolabına gider, çırpılmış krema ile geri döner. "Zaten çok konuştuk. Bir fantezimi

gerçekleştirmek istiyorum," diyor, masanın üzerine, sandalyemin önüne oturuyor, ama bacaklarını açmıyor.

Ne yaptığını biliyorum: durumu sekse yönlendiriyor, çünkü Cecily geçmiş hakkında konuşmak istemiyor. Ona hayır demek için içimdeki iradeyi umutsuzca arıyorum, ama nafile.

Sinirlenerek homurdanıyorum ve bacaklarını ayırıyorum. Amcığı heyecandan parlıyor.

Ayağa kalkıyorum ve gömleğinin kenarlarını tutup vücudundan yırtıyorum, onu bir paçavraya dönüştürüp yere atıyorum. Düğmeler mutfak zemini üzerinde dağınık.

Onu masaya itip ayaklarını masanın üzerine koyuyorum. Hiçbir şey söylemeden, soğuk krem tüpünü açıp göğüslerine ve amına sürüyorum.

"Kıpırdama yoksa dururum." Onun cinsel organındaki kremi yalıyorum ve tatlı karışım onun tadı ile birlikte beni mest ediyor.

Dilimin her dokunuşunda dalgalanıyor, yumuşak bir şekilde inliyor, ama onu boşaltana kadar durmuyorum. O doruğa ulaştığında, bacaklarını bana doğru çekiyorum ve kendimi onun ipeksi mağarasına derinlemesine sokuyorum.

Zihnim öfke ve şehvetle karışık, çünkü manipüle edilmeyi sevmiyorum ve ilk kez, onun neden bu kadar ürkek olduğunu merak ediyorum.

Evet, ilişkimizin riskli olduğunu biliyorum, ama seks yaptıktan sonra beni saran bu çılgınlığın tek taraflı olmadığına eminim. Yine de bizim için olanlara sırtını dönmesi ona kolay geliyor gibi görünüyor.

Benden ne saklıyor? Çünkü benden kaçması gerektiğini ona bu kadar kesin kılan bir şey olmalı.

Yoğunluğum onu korkutuyor mu?

"İstedğin bu muydu? Sevişmek mi?" diye soruyorum.

"Evet."

"Hayır, yalan söylüyorsun. Konuşmadan kaçmak istedin."

"Seni her zaman istiyorum. Yalan söylemedim."

"Evet, beni istediğini biliyorum. Şu anda amın benim sıkımı sıkıyor, ama benden de saklandığını biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Seni çözüp ortaya çıkaracağım," diye uyarıyorum ve hiç durmadan ona girip çıkıyorum.

Elimi kıcının kıvrımlarına kaydırıyorum, başparmağımla meme ucunu okşuyorum ve boynunu ısırıyorum.

Gerginlik ve aciliyet, öfkeyle birlikte yavaş yavaş yerini zevke bırakır.

Bu öfkeli bir sevişme, ama o da benim hissettiğim kadar muhtaç görünüyor. O ritmi takip ederek hareket ediyor ve ben uzun süre durmadan onu yutuyorum.

Boynunu tutup hafifçe bastırıyorum, bu onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor, çünkü o da boğuk bir ses çıkararak orgazm oluyor.

İçimde bir sıcaklık ve şehvet patlaması yaşıyorum ve ben de onu takip ederek kendimi tamamen ona bırakıyorum.

Onun ıslak duvarlarının verdiği his çok lezzetli ve saniyeler sonra nedenini anlıyorum: korunmadan seviştik.

"Prezervatif kullanmadım." Hala masanın üzerinde, onun vücudunun üzerinde yatıyorum, ama bunu söyledikten sonra beni itiyor.

"Aman Tanrım!" Cecily uzaklaşır, ama kızgın değil, sadece çaresiz görünüyor.

"Sakin ol, benimle olan dışında hiç korunmasız seks yapmadım..."

"Biliyorum. Sana bunu söylediğinde dinledim, ama ben de sana hap kullanmadığımı söylediğimde dinlemeliydin."

"Dinledim, ama az önce kendimi kaybettim. Senin içine girmek istedim ve bizi korumayı unuttum. Ancak, pervasızlığımın sorumluluğunu üstleneceğim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, hamileysen seninle evleneceğim demek. Başka bir çıkış yolu yok."

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun. Dikkatsizliğim için özür dilerim, ama çocuğum senin karnında ise, başka bir çözüm yok."

Bana solgun bir yüzle bakıyor, ama söylediklerime cevap vermiyor.

Başka bir çocuk planlarım arasında yoktu, ama eğer olursa, onların benden uzakta büyümelerine izin vermem.

Mutfaktan çıkmaya başlar. "Kaçma."

"Kaçmıyorum."

"Evet, kaçıyorsun. Buraya gel."

Yavaşça, beceriksizce yürüyor, ama kollarımı açtığımda, sığınağımı kabul ediyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. "Çok korkuyorum."

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"Eğer benim varisimi taşıyorsan, yanında olacağım."

"Zorunluluktan."

"*Sorumluluktan.*"

"Aynı şey. Ben geçici bir şey istedim ve şimdi..."

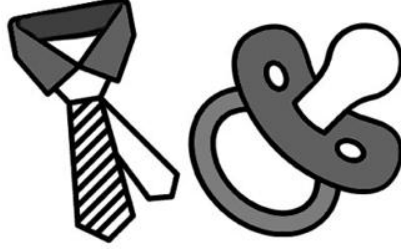
"Şimdi, belki yaptıklarımızın sonuçları olacak, ama olanları geri alamayız. Bitti. Senin gitmene izin vermeyeceğim. Senin sözlerine göre, senin yanında bir günüm daha var," diyorum, sanki gerçekten buna sadık kalacakmışım gibi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Ben... olsam bile hala benimle seks yapmak mı istiyorsun?"

"Evet. Sana bu yirmi dört saat içinde seni alt üst edeceğimi söylemiştim, Cecily. İnan bana, daha yeni başladık."

Cecily

OTUZ ALTI. BÖLÜM

"Seni New York'a getiren kişiye ne söz verdin?"

Bu soru beni şaşırttı çünkü onun uyuduğunu sanıyordum. Yine gece oldu ve iki saatten az bir zamanımız kaldı.

Yakında, Cinderella hayallerimi, seksi Yunanlı'nın kız arkadaşı hayallerimi bir kenara bırakıp, yine sıradan bir sokak kedisi olacağım.

Hayır, bir ses uyarıyor. Belki de bu son değildir ve bu yasak karşılaşmanın sonuçları olacaktır.

Tanrım, ya gerçekten hamileysen?

Kendimi sahtekar gibi hissediyorum çünkü bu, Joseph'le sonsuza kadar birlikte kalmamı ve şu anda aşık olduğumu bildiğim adamla birlikte olmamı sağlayacak.

Ama o bunu istemiyor. Ben hamile kalırsam ne yapacağını tanımlamak için "*sorumluluk*" kelimesini kullandı. Zaten bir oğlu var ve onu tanıdığım kadarıyla yeni bir eş aramıyor.

Tanrım, ne karmaşa!

Az önce sorduğu soruyu düşünüyorum, aslında mutfakta kaçtığım konuşmanın devamı. Tekrar aynı taktiği deneyebilirim, ama o aptal değil. Daha da şüphelenir.

Ayrıca, vücudum yorgun, diye düşünüyorum, gülümsemeyi saklayarak.

Dionysus, evin neredeyse her odasında sevişmek ya da en azından ön sevişme yapmak için verdiği sözü tuttu. Her şeyi eşit ölçüde verdi ve talep etti, ve maraton gibi geçen seksten sonra, ağrılı ve yorgunum ama aynı zamanda doymuş ve mutluyum.

Birkaç şekerleme dışında, ağzı, elleri ve cinsel organı vücudumu keşfetti, beni zevkten çılgılık attırdı ve daha fazlasını istemeye zorladı.

Bütün bu süre boyunca beni görebilmek için ışık istedi ve ilk başta utanmıştım. Biriyle sevişmenin büyük bir samimiyet gerektirdiğini biliyordum, ama bu çok daha fazlasıydı.

Teslimiyet mutlak, özellikle orgazm anında. Bana verdiği onca şeyden sonra, eminim tüm zayıflıklarımın farkındadır.

İnsanların nasıl her hafta partner değiştirerek rastgele seks yapabildiklerini anlamıyorum. Ben öyle yapsam, kendimi boş hissederdim.

Çekici bulduğum birine sahip olmanın ve onun tarafından sahip olunmanın zevki çok güzel, ama ya sonrası? Çünkü onunla birlikteyken, ilişkimizin bir son tarihi olduğunu ne kadar iyi bilsem de, kendimi özel hissediyorum.

Boşalmadan birkaç saniye önce gergin ifadesini ve zevkimize teslim olurken yakışıklı, erkeksi yüzünün gevşemesini, yorgunluktan neredeyse bayılmak üzereyken bile durmadan ağzımı arayışını asla unutmayacağım.

Dayanıklılık konusunda ise, beni fena halde geride bıraktığını söylemeliyim. Dionysus on iki yaş büyük olmasına rağmen, tükenmez bir enerjiye sahip.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanın amacının bana seksin zevklerini öğretmek olduğunu sanıyordum." Şaka yapıyormuş gibi davranıyorum, ama aslında Keith'in adını anmak istemediğim için. En azından şimdilik.

"Söylesene Cecily. Kansalı bir kızı Manhattan gibi bir ormana gelip kendini tehlikeye atmaya iten ne oldu?"

"Aşk." Onun üstüne uzanmış durumdayım ve bunu söyledikten sonra, vücudunun gerginlikten kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Bir erkek için mi geldin?" "Evet."

"Bana bak."

Korkmama rağmen itaat ediyorum, çünkü ince bir buz üzerinde yürüdüğümüzü biliyorum. "Birine verdiğim söz ve ona olan sevgim için geldim, ama romantik bir sevgi değil."

"Arkadaşlık mı?"

"Evet. Beni üvey annem büyüttü. O iyi bir insan değil. Zaten bir kızı vardı ve babam öldüğünde, beni onun bakımına bıraktı." Utançla başka yere bakıyorum.

"Neden konuşmayı kestin?"

"Bana acımamanı istiyorum. Acıma ihtiyacım yok."

"Neden acıyayım ki?"

"Çünkü hayat hikayem bir kabus. Aç kaldım, dayak yedim. Hiç doktora gitmedim ve dışarıda oynayamadım."

"*Külkedisi*," diyor, ama yüzü gerginlikten buruşmuş. "Ne?"

"Senin kaza geçirdiğinde kuzenimden seni araştırmasını istedim," diyor ve ben bunu biraz bekliyordum. "Odin seni Cinderella'ya benzetti. Üvey annen ve üvey kız kardeşin hakkında bilgi edindi. Bana anlattı ve senin hikayenin masal prensesininkine benzediğini söyledi. Ancak bu kadar kötü olacağını hiç tahmin etmemiştik. Bu kaltak nerede?"

"Kansas'ın başkentinde yaşıyor. On sekiz yaşına girdiğimde evden ayrıldım. Babamın bana bıraktığı her şeyi bıraktım. Sadece onlardan uzaklaşmak istedim."

O, hiç görmediğim kadar ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bu yüzden eyaletine geri dönmek istemedin."

"Hayır, bunun nedeni verdiğim sözdü."

"Bu kadar sevdiğin arkadaşın bu hikayede nerede yer alıyor?"

Kalbim hızla atıyor. Bir gün ona Keith'ten bahsetmeyi planlıyorum, ama parçaları dikkatlice yerleştirmem gerekiyor. "Komşumuzun torunuydu. Sadece tatillerde, yılda bir kez ziyarete gelirdi, ama yine de her geldiğinde, sanki Noel gelmiş gibi olurdu. Günler daha parlak ve eğlenceli hale gelirdi. Bana tüm ilgisini ve sevgisini verirdi. Bana bakardı. Büyüdükten sonra bile, hala yılda iki kez gelirdi."

"Neden seni o cehennemden kurtarmadı?"

"Yapamadı. Ben reşit değildim. O benden dört yaş büyüktü, ama hiçbir yargıç genç bir yetişkinin bir gencin sorumluluğunu üstlenmesine izin vermezdi. Üvey annem Jodelle de buna izin vermezdi. Reşit olana kadar bana ihtiyacı vardı, çünkü babamın evinden vazgeçtiğimi belirten bir belge imzalamam gerekiyordu."

"Neden yaptın? O ev senin hakkındı."

"Sanırım sen sevgi dolu bir ailede büyüdün, Dionysus. Bu yüzden anlamıyorsun. Nefret ettiğin biriyle yaşamayı telafi edecek kadar para yoktur. Ve ben ikisini de nefret ediyordum."

"Hiç kaçmaya çalıştın mı?"

"Evet, denedim ve o kadar kötü dövüldüm ki neredeyse ölüyordum. Bu arkadaşım... her şeyi bırakıp büyükannesinin evinde bana baktı. Olayı ihbar etmeye çalıştılar. Kimse inanmadı çünkü

şerif Jodelle'in kuzeniydi. On yedi yaşındaydım, bu yüzden arkadaşım reşit olur olmaz gitmem için bana para verdi."

"O seni seviyordu."

"Evet, eminim, ama senin düşündüğün şekilde değil. Sanırım bir zamanlar ikimiz de bir çift olarak birlikte olacağımıza inanıyorduk, birbirimizden hoşlandığımız için değil, duygularımızın sağlamlığı nedeniyle."

"Neden olmadı?"

"Başka biriyle tanıştı ve zaman geçtikçe, hissettiğimiz şeyin kardeş sevgisi olduğunu anladım. Kansas'tan ayrıldığımda onunla buluşmamız konusunda anlaştık, ama evlendiği kadın benim etrafında olmamı istemiyordu. Onu beni unutması için ikna etti."

"Kimse bir başkasını böyle bir şeye ikna edemez."

"O aşıktı. Ben kızmadım. İletişimimizi sürdürdük. Bana gelecekle ilgili birkaç şey için söz verdirdi," diyorum belirsiz bir şekilde, "ve bunlardan biri, bir daha asla kimsenin bana hak ettiğimden daha azını kabul ettirmesine izin vermememdi."

"Şimdi nerede?"

"Öldü."

"Başka kimse yok mu?"

Nefes almak için mesafeye ihtiyacım var, ayağa kalkıyorum. Dionysos'tan istediğim şey bu değil, sevgi ve dostluk. Gece bittiğinde ayrılmam gerekiyor.

Profesyonel ilişkimizi geri istiyorum çünkü başka türlü kafam karışır.

"Ben kendim ve Tanrı var." Gülümser gibi yapıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

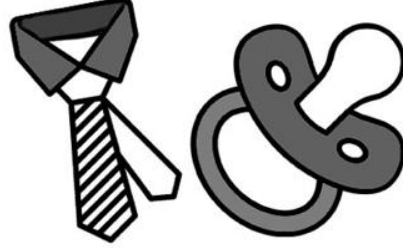
"Duş almaya. Birlikte geçirdiğimiz zaman sona eriyor." "Böyle bitmesi gerekmez."

"Bana bir şans daha vermeyeceğini söylemiştin." "Bir şans daha mı istiyorsun?"

"Hayır. Bugünlük yeter," diye yalan söyleyip banyoya koşuyorum.

Cecily

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

O BENİ TAKİP EDİYOR ve ben neden uzaklaştığımı bile bilmiyorum.

Kalan az zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Belki de bu kadar samimi bir anda geçmişle ilgili bu konuşmayı beklemediğim içindir. "Benden kaçıyorsun," diyor, benimle birlikte duşa girip ve arkamdan sarılır. "Hayır."

"Yalancı."

Kollarında dönüp duruyorum. "*Kendimden* kaçıyorum. Pes etmek istiyorum. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum, ama bunu yapmayacağım çünkü incineceğim. Şu anda hala bütünüm. Artık durma zamanı."

"Belki de yine de birlikte kalmak zorunda kalacağız."

"Bu olmayacak çünkü Tanrı ikimizin de sevgisiz bir evliliğe mahkum olmayı hak etmediğini biliyor."

Yüzü sertleşir, sanki söylediklerim hoşuna gitmemiş gibi. Beni kucağına alır.

Onu itmeliyim, ama onu istemekten vazgeçemiyorum ve bacaklarımı beline doluyorum.

"Sence şimdi bitti mi? Senden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu anı kastettiğini sanmıyorum, daha çok bugünden sonra ilişkimizi sürdürmeyi kastettiğini düşünüyorum, ama kendimi aptal durumuna düşürüyorum. "Yorgun değil misin?"

Kurnaz sorum onu daha da kızdırmış gibi görünüyor. "Hayır. Açım," diyor ve açık eliyle bana dokunuyor. "Kızgın mısın?"

"Yanıyor, zonkluyor, ama daha fazlasını istiyorum."

Beni öper, aynı anda ağzıma ve cinsel organıma girer. Kendimi dolu, tatmin olmuş ve o kadar tamamlanmış hissediyorum ki, aptal kalbimi korumayı unutarak onun adını inleyerek söylüyorum.

Düşünmek istemiyorum, bu yüzden ruhumla öpücüğe karşılık veriyorum, bana daha fazlasını vermesini yalvarıyorum. "Çok seksisin Dionysus. Her yerin çok lezzetli bir şekilde sıcak ve sert."

Elini popoma sıkıştırırken çılgın bir inilti çıkarır. "Teklifini yap, Cecily. Benimle pazarlık et. Hamilelik riskine rağmen daha fazlasını istiyorum."

"Hayır."

Beni duş duvarına doğru bastırır ve içime girerkenki gücü göğsümü ağrıtıyor, bana acı verdiği için değil, bunu, bizi sonsuza kadar özleyeceğimi bildiğim için.

O haklıydı. Ben de daha fazlasını istiyorum.

Bu kesinlik beni bir yumruk gibi vurunca gözlerimi kaçırıyorum, ama eli boynuma geliyor ve beni ona bakmaya zorluyor, vücudu hiç durmadan benimkine karşı hareket ediyor.

"Benimle pazarlık et. Seni istiyorum."

Yapamam. Beni asla göndermeyeceğini, Joseph'le sonsuza kadar kalmama izin vereceğini talep edersem, şüphelenir, her şeyi öğrenir ve ben oğluma veda etmeye henüz hazır değilim. Onu bulduğum için şimdi değil.

"Hayır. Git başkasını bul. Ben de öyle yapacağım. Bu sadece seks."

Nefesimi kesiyor, ağzını ağzıma eritiyor, inlemelerimi yutuyor, bedenimi ele geçiriyor ve iznim olmadan kalbimi ele geçiriyor.

Dionysus o kadar güçlü ki, beni tutmak için tek elini kullanıyor, kolunu sırtıma doluyor, durmadan ve benden gözlerimi ayırmama izin vermeden içime giriyor.

Başını eğip meme ucumu emiyor, beni çıldırtmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Daha sert."

"Sana acı vereceğim."

"Sana çaresizce ihtiyacım var. Bana her şeyi ver." "Bana tutun."

Her şekilde sevişmiş olsak da, şimdi bir barbar gibi görünüyor, sanki beni işaretlemek, bana ait olduğumu kanıtlamak istiyormuş gibi.

Uyluklarımı onun etrafında daha da sıkı sıkıştırıyorum, sırtının arkasında çaprazlıyorum ve bu, onun şiddetle pompalamaya başlamadan önce yaptığım tek hazırlık.

Kalçalarını kesintisiz bir ritimle hareket ettiriyor ve her içime girdiğinde, kılları klitorisime sürtünüyor ve uyarılmayı daha da yoğunlaştırıyor.

"Oh..."

"Her şeyi istemiyor muydun, Cecily?"

"Seninle her şeyi istiyorum çünkü sen benimsin, Dionysus. Benimsin."

Aynı anda birkaç duyguya kapıldığım için kollarında titriyorum: arzu, tatmin ve en kötüsü, bir daha buna benzer bir şey yaşayamayacağımdan emin olmam.

Beni hayvani bir hızla alır ve ben daha fazlasını isterim. Bir kez, iki kez orgazma ulaşırım ve o yorulmadan durmaz. Batar ve çekilir. İçeri girer, dışarı çıkar, ta ki vücudum bu mükemmel danstan başka bir şey bilmez hale gelene kadar.

Yüzünü tutuyorum, saklanmaktan vazgeçiyorum. Sadece bugünlük, kendime aptalca davranmama izin vereceğim.

Artık bu seks değil, sevgi. Arzu değil, tutku.

Ağzını yavaşça öpüyorum, o içimde şişerken yeni bir doruğun yaklaştığını hissediyorum. "Seni içmek istiyorum."

"Siktir, Cecily."

"Lütfen."

Vücudunu eğip sertçe vuruyor, ben çığlık atıp yeni bir orgazma teslim olana kadar durmuyor.

Sonra alnımı öper, beni yavaşça yere yatırır ve omuzlarımı aşağı doğru iter, beni diz çöktürür. "Ağzını aç."

Onu zaten aldım, ama uzun ve yavaş bir dersle. Şu anda kontrolümü kaybettim. Onu benim uçurumuma çekmek istiyorum. Onu bütün olarak yutmak istiyorum. Onu yutmak istiyorum.

Siki sert, şişmiş, yüzümün önünde ve dünya dönmeyi bırakıyor.

Sadece o var. İkimiz, gizli evrenimizde kaybolmuşuz. O

benim erkeğim, ama aynı zamanda bir günah.

O benim sığınağım ama aynı zamanda yasak olan.

Dudaklarım onun kalın penisini sarıyor ve arzu, utanç duygusunu bastırıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve ona bakarak şişmiş başını yalıyorum.

Dionysus yüzümü tutuyor. "Ağzını aç ve em. Sana öğrettiğim gibi her şeyi al. Dudaklarından damlayan spermimi görmek istiyorum."

Sert sözleri, çenemi okşadığı hassasiyetle çelişiyor ve ben onu tatmin etmek için can atıyorum, böylece içimde uyandırdığı çılgınlığı en azından biraz olsun hissedebilsin.

Ağzımı seks organım gibi kullanmasına izin verirken titriyorum, özen yerini açlığa bırakıyor. Beni ele geçiriyor, kalçalarını hareket ettiriyor, incelik göstermeden içime giriyor. Çenem ağrısada, elimden geldiğince emiyor ve alıyorum, ama o bana zevk verene kadar durmayacağım.

Tırnaklarımı kıkına ve uyluklarına geçiriyorum, o da uluyor, titriyor ve sonra "Boşalacağım. İç onu" diyor.

Başka bir uyarı almadan saniyeler sonra, sıcak fişkırımlarla içime boşalmaya başlıyor ve ben de yutuyorum çünkü onun zevki benim de zevkim.

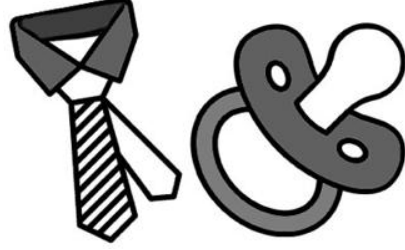
Eğilip beni kaldırır, yüzümü avuçlar. Gözlerimi, alnımı, yanağımı ve ağzımı öper. "Anlaşmamız artık geçerli değil."

"Evet, geçerli."

"Hayır. Yeniden pazarlık etmek istiyorum. Seni yakın zamanda bırakmayacağım."

Dionysus

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YATAK ODASINA GERİ DÖNÜP DÖNMEDİĞİMİZ HALDE, sabit telefon çalmaya başlar.

Bu numaradan neredeyse hiç arama almam ve saatin saatine bakılırsa, bu arama sadece cep telefonumdan bana ulaşmaya çalışan birinden gelmiş olabilir.

Kalçalarına bir havlu sararak Cecily odadan çıkmaya başlar, belki de bana mahremiyet sağlamak için.

"Gitme. Kal." "Biz..."

"En azından telefonu açmamı bekle."

Ona bornozumu giydirdim ve ona birkaç beden büyük gelen bu kıyafetle daha da kırılğan görünüyor.

Muhtemelen kaçış planlarını mahvettiğim için ayaklarını sürüyerek yatağın kenarına oturur.

Telefonu kaldırıyorum.

"Dionysus?" Diğer tarafta Elina'nın sesini duydum ve kalbim hemen bir an durdu.

"Ne oldu?"

"Panik yapma, ama görünüşe göre hizmetçilerimden biri Joseph'in alerjisi unutmış ve ona fıstık ezmesi kurabiye vermiş."

"O iyi mi?"

"Odin çocukların doktorunu aradı, ama doktor gelmeden önce, doktorun tavsiyesi üzerine EPIPEN'i uyguladık. Böyle acil durumlar için ilacı göndermen iyi oldu. Sonra muayene edildi ve durumu iyi, ama tüm bu heyecan onu endişelendirdi."

"Yola çıkıyorum."

"Evet, gel. Seni ve Cici'yi çağırıyor." "En fazla yarım saatte orada olurum."

"Ne oldu?" Cecily, telefonu kapatır kapatmaz sordu.

"Hizmetçilerden biri Joseph'e fıstık içeren bir kurabiye verdi. Bildiğin gibi, o fıstığa alerjisi var."

"Aman Tanrım!" Yüzü soluyor. "O nasıl?"

"Elina iyi olduğunu söylüyor ama gidip onu alacağım. İlaç verildikten sonra bile endişeli olduğunu ve ikimizi de aradığını söyledi."

"Ben de gelebilir miyim?" Cecily benim kadar gergin görünüyor, bu da onun oğlumu gerçekten önemseydiğinden emin olmamı sağlıyor. Onun için Joseph sadece geçim kaynağı değil.

"Evet, tabii."

"Bir dahaki sefere gittiğinde, onunla kalmama izin ver Dionysus. Joseph'in benimle güvende olacağına söz veriyorum. Elina'yı suçlamıyorum. Olanlar bir kazaydı, ama sen yokken ona yüzde yüz ilgimi vereceğim."

"Tamam."

"Ciddi misin?"

"Evet. Ülkeyi terk etmek zorunda kaldığımda, Joseph senin bakımında olacak." "Bana güvendiğin için mi, yoksa aramızda olanlar yüzünden mi?"

Gözlerimi yoldan ayırıp ona baktım. "Seni yatağa atarsam oğlumu sana emanet edeceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun Cecily. Joseph'i sana emanet edeceğim çünkü sana güveniyorum. Ayrıca, onunla evde yalnız kalmama kuralı hala geçerli."

"Onun iyi olduğundan emin olabildiğim sürece sorun değil."

Kızgın görünüyor ve başka biri olsaydı, bu konuyu kapatırdım, çünkü ben hassas biri değilim ve başkalarının duygularına çok önem veren biri de değilim

ama kendimi şöyle açıklarken buluyorum: "Sue'nun ölümünden sonra tanıdığım hiçbir kadının ona yaklaşmasına izin vermedim."

"O kadar çok mu vardı?"

"Ben sağlıklı, otuz iki yaşında bir erkeğim, Cecily. Aktif bir cinsel hayatım var."

"Sormamalıydım. Bu beni ilgilendirmez, Bay Kostanidis. Anlaşmamız zaten bitti."

"Yarım saat önce, duşumda seninle sevişiyordum. Ağzına boşaldım, sen içtin ve daha fazlasını istedin, o yüzden bana Bay Kostanidis muamelesi yapma, Cecily."

"Anlaşma bittiğinde bizi unutmam gerektiğini söyleyen sendin."

"O, senin amında olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden önceydi. Romantik bir adam değilim, ama birlikte kalırsak aramızda neler olabileceğini görmek istiyorum."

"Bu fiziksel bir çekim. Hangi dünyada bir dadı ve Yunan milyarder bir araya gelir? Benim dünyamda değil, kesin."

"Eğer benim çocuğuma hamileysen, bunun olacağını göreceksin, çünkü parmağına ay platformundan görülebilecek kadar büyük bir yüzük takacağım."

"Beni tanımıyorsun. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Benimle evlenmeyi nasıl düşünebilirsin ki?"

"Eğer bir çocuğum olursa, onu büyütmek istiyorum."

"Bunun için evlenmemize gerek yok."

"Neden olmasın? Joseph'i seviyorsun. Aramızdaki cinsel çekim yadsınamaz. Bu iyi bir düzenleme."

Koltuğunda dönüp bana baktığını fark ettim. "Seninle Sue arasında olan da bu muydu?"

"Rahmetli karım hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

"Hayır demeliyim, ama senin bebeğini bekliyor olabileceğimi öne süren sendin, bu yüzden evet, ilişkinizi bilmek istiyorum."

Birkaç saniye sessizce önüne baktım. "Joseph benim biyolojik oğlum değil."

"Biliyorum. Elina söyledi. Bana daha fazla bilgi verebilir misin?" "Anesiyle, o henüz hamileyken tanıştım."

"Joseph'in babası nerede?"

"O orospu çocuğu öldü."

Benim saldırganlığımdan korkmuş olacak ki, nefesini tuttu. "Ne hata yaptın?" "İçki içiyordu, uyuşturucu kullanıyordu ve annesini dövüyordu, hatta annesinin

hamile olduğunu öğrendikten sonra bile."

Işıklarda durdum ve dikiz aynasında bizi takip eden korumaları gördüm. Yan tarafa baktığımda, Cecily koltuğunda kaskatı kesilmiş, yüzü pencereye dönük duruyordu.

"Nasıl öldü?" diye sorar, bana bakmadan.

"Ne önemi var? Ölmeyi hak etti. Hâlâ aramızda olsaydı, onu kendi ellerimle öldürürdüm."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

"Diğer tarafımdan mı korkuyorsun, Cecily? Ben buyum. Bir Kostanidis. Düşmanlarımı affetmem ve onlara acımam."

"O değil." "O zaman sorun ne?"

"Hiçbir şey. Hikayenin geri kalanını dinlemek istiyorum."

"Onunla tanıştığımda Sue yardıma muhtaçtı. Onu sokakta buldum, aslında bizim başımıza gelenlere çok benziyordu. Bebek arabasıyla kaldırıma tırmanmaya çalışıyordu. Yalnızdı, açtı ve doğmak üzere olan çocuğuna nasıl bakacağını bilmiyordu. Ona yardım ettim. Sonunda aramızda bir bağ oluştu. Joseph doğduğunda ona aşık oldum ve onu kendime istedim."

"Sonra onunla evlendin."

"Evet."

"Onu sevdin mi?"

"Tutkulu bir şekilde değil. Bir anne ve hayat arkadaşım olarak ona sevgi duyuyordum. Hiçbir zaman kıvılcımlar ya da..."

"Ya da ne?" diye sordu, koltuğunda dönerek bana baktı.

"Açlık, kızıl saçlı. Onun için hiç senin için olduğu kadar aç olmadım."

Dionysus

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"*SHISHI, BABAS**," Joseph, Odin'in evinin oturma odasına girer girmez bize doğru koşarak geliyor.

Onu kucağıma almak için eğildim ve onu kucağıma aldığımda göğsüme bastırdım. Halka açık yerlerde duygularımı gösteren biri değilim, ama oğluma bir şey olabileceği düşüncesi, kendimi tutmamı imkansız hale getiriyor.

"Endişeliydi. Bunun için üzgünüm kuzen," diyor Elina, bana bir öpücük verdikten sonra utanarak.

"Bu bir kazaydı. Sana güveniyorum, yoksa Joseph'i burada bırakmazdım. Hızlı davrandığın için teşekkür ederim."

"Her şeyi düşünen Odin'di," diyor, kocasının yaklaştığını fark edince arkasına bakarak. "Aslında çaresizdim. Çocuklarımın alerjileriyle hiç uğraşmamıştım."

Joseph kollarımda, ama küçük elini Cecily'ye uzatıyor, Cecily de elini kabul edip durmadan öpüyor.

"Seni çok özledim, aşkım," diyor ve oğlum eriyor.

"Bugün mü geldin?" diye soruyor Odin, ama cevabı zaten bildiğinden eminim.

"Dün."

Elina, benden Cecily'ye bakarken bunu saklamıyor. Kızıl saçlı kızımın kızardığını görüyorum. "Geceyi evde mi geçirdiniz?" diye soruyor.

"Evet, geçirdik."

Cecily bana ölümcül bir bakış atıyor ve neden kızgın olduğunu kısmen anlıyorum. Anlaşmamız berbat durumda.

Ona bir son tarih içeren bir anlaşma önerdim, ama ona bir kez dokunmam yetti, bana önerdiği sürenin başlangıç için bile yetmeyeceğini anlamam için. Ve şimdi, hamilelik ihtimali gerçek olduğundan, belki de sonsuza kadar birbirimize bağlı kalacağız.

"Yarın kütüphaneye gidecek misin?" diye sorar Elina.

Cecily, sanki konuşmamı beklermiş gibi bana bakar ve buraya geldiğimde bana sorduğu sorudan sonra nedenini anlarım: Bayan Nuttle'ın vardiyası olmasına rağmen Joseph'le kalmak istiyor.

Sınırlar birbirine karışıyor. Cecily'nin hayatımdaki yeri artık tanımlanamıyor. Artık sadece gece vardiyasında çalışan dadı değil. Belki de oğlumun üvey annesi olacak.

İlk kez, yarattığım lanet olası karmaşayı anlıyorum. Ancak, kim olduğumu düşünürsek, en absürt olan şey, onun hayatımda sonsuza kadar kalma olasılığından endişe duymamam.

"İstedğini yap," diyorum ona.

"O zaman Joseph'le kalmayı tercih ederim," diyor ve kollarını ona açıyor. Sürpriz bir şekilde, Joseph kendini onun kucağına atıyor.

O beni asla başkası için terk etmez.

"O zaman yarın seninle öğle yemeği yiyeceğim," diye ısrar ediyor Elina ve Cecily başını sallayarak kabul ediyor.

Odin gözleriyle beni çağırıyor ve ben ne istediğini görmek için uzaklaşıyorum.

Kütüphanesine girer girmez, önsöz yapmadan, "Birlikte misiniz?" diye sorar.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Hızla önerdiğim anlaşmadan bahsediyorum ve Cecily'nin bana verdiği yirmi dört saatlik süre içinde fikrimi değiştirdiğini söylüyorum. Sonra ona Cecily'nin hamile kalmış olabileceğini ve bu durumda evleneceğimizi söylüyorum.

Odin gözünü bile kırpmıyor. Şaşırmış gibi görünmüyor. O da benim gibi Yunan. Aile bizim için her şey demektir. Bir çocuğun uzakta büyümesine asla izin vermeyiz. "İstedğin bu mu?"

"Evlenmek mi? Hayır. Onunla kalmak mı? Evet, şu anda istediğim bu."

"Cecily hakkında pek bir şey bilmiyorsun."

"Senin keşfettiğin şeyleri biliyorum. Ama araştırmanı istediğim başka bir şey daha var: Cecily'nin üvey annesi ve üvey kız kardeşi hakkında bilgi istiyorum."

"İkisi de değersiz insanlar. Üvey annesi yeniden evlendi; kızı Peyton ise, ona cinsel hizmetler karşılığında mücevherlerle ödeme yapan zengin yaşlı adamları dolandırarak geçimini sağlıyor."

"Benim istediğim, onların geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmek, özellikle de Cecily'nin bu iki talihsizle birlikte yaşadığı dönem hakkında."

"Belirli bir zaman dilimi var mı?"

"Ergenlik dönemi. Cecily'nin ona yardım eden bir arkadaşı da vardı. O artık öldü, ama Cecily için önemli biriydi. Kim olduğunu bul."

"Bu sadece hamilelik olasılığıyla ilgili değil. Onu hayatında istiyorsun."

"Onu daha iyi tanımak istiyorum, evet, ama her şeyi mahvedeceğimden korkuyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, kadınlar konusunda tek sabit olan Sue'ydü. Hiç kimseyle uzun süreli bir ilişkim olmadı."

"Joseph olmasaydı, rahmetli karınla bile birlikte olmazdın."

Gülümsayarak başımı sallıyorum, çünkü akrabalarımın hiçbiri nezaketin anlamını bilmiyor. "Ailemiz şüpheli piçlerden oluşuyor," diyorum, ama aslında kızgın değilim. "Kardeşlerim, sen ve Christos onu sevmediğinizi hiç saklamadınız."

"Azizleri sevmem. Sue gerçek olamayacak kadar iyiydi." "Sana göre Cecily de öyle."

"Cecily'nin hayatıyla ilgili her şeyi öğrendim. Geçmişinde kötü bir yanı olsaydı, çoktan keşfetmiş olurdum."

"Sue'nun gerçek sorunu neydi, Odin? Zeus da ondan nefret ediyordu."

Omuz silkiyor. "İnsanlar hata yapar. Aptalca şeyler yaparlar. Kusursuz değildirler. Kötü günlerinde uyanırlar ve sonunda herkese siktirip gitmelerini söylemek isterler. Eski karın her zaman mutluydu. Travmatik geçmişiyle ilgili görünürde duygusal bir yara izi yoktu."

"O zaman bu mu? Depresif görünmediği için ondan hoşlanmadın mı?"

"Hayır. Hikayenin bazı parçaları birbirine uymadığı için uyuşmuyordu."

"Örneğin ne gibi?"

"Üniversiteye gitti, üniversite diploması vardı, ama eski kocasının okuduğu kampüste kahve servisi yapıyordu. Ondan daha yaşlıydı, ama bana anlattığına göre onu kontrolcü ve zorba olmakla suçluyordu. Ancak araştırdığım her şeyden, Keith Bates'in kayıtlarında bunu kanıtlayacak hiçbir şey yok."

"Ne gibi?"

"Onunla etkileşime giren herkes onun sessiz, *inek* bir adam olduğunu, ama asla şiddet eğilimli olmadığını söyledi. İnsanların çoğu zaman gerçek yüzlerini göstermediklerini kabul ediyorum, ama onun ölümünden önce kadınlara karşı şiddet olayları ya da bar kavgaları gibi bir kaydı yoktu. Sue'nun herhangi bir karakolda, kendisine şiddet uygulandığını belirten bir ifadesi bile yoktu."

"Dövülen ve bunu bildirmeyen birçok kadın var."

"Evet, var, ve onun durumunda da öyle olmuş olabilir, ama bilmiyorum... Bir şeyler tutarsız. Bu bir kesinlik değil, daha çok hikayenin sana onun görmek istediği renklerle boyanmış olduğu hissi."

"Başka ne var?"

"Keith'e geri dönelim. Onun suçladığı gibi, alkolik veya uyuşturucu bağımlısı olan biri, er ya da geç kanunla başı derde girer: alkollü araç kullanırken yakalanır, kavgalara karışır, işinde veya okulunda sorumsuz davranır. Keith, onunla evlenmeden önce evden bile çıkmamıştı, Dionysus. Adam çalışmak ve okumak için yaşıyordu."

"Neden bunu bana şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü yas tutuyordun. Hem eski karın hem de sözde ölen şiddet uygulayan kocası ölmüştü. Bunu gündeme getirmenin bir anlamı yoktu."

"Peki neden şimdi?"

"Görünüşe göre yeni bir ilişkin var. Evliliğin kısa sürdü ve onu tanıma fırsatın bile olmadı, ama benim fikrim şu: Sue bir azize değildi. Evliliğin kısa sürdü ve ona evlenme teklif etmeden önce onu tanıma fırsatın bile olmadı. Ben karışmadım. Sen bir yetişkindin ve ne yaptığını bilmeliydin, ama belki de geçmişi kapatmanın zamanı gelmiştir."

"Sue'yu sevdiğim için onun ölümünden sonra kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadım, ama bunu hiç istemedim."

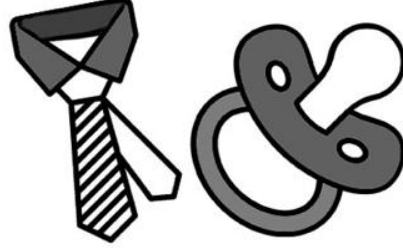
"Peki şimdi?"

"İki elimi de yüzüme götürdüm. "Şu anda cevaplardan çok sorularım var kuzen, bu yüzden günü gününe yaşamayı seçeceğim."

* Yunanca'da "baba" anlamına gelir.

Cecily

KONUŞMA

Joseph'e olanların bir kaza olduğunu BİLİYORUM, ama yine de kendimi suçlu hissediyorum.

Sanki Tanrı, kendime belirlediğim yoldan tamamen saptığım için beni cezalandırıyor gibi.

New York'a eğlenmek için ya da Keith'in oğlunun üvey babasına aşık olmak için gelmedim, onun annesi gibi bir canavar olmaması için oğlumuza iyi bakılmasını sağlamak için geldim.

Öyle de oluyor. Artık bundan hiç şüphem yok, bu yüzden görevimin yarısı tamamlandı, çünkü Keith'i bir kardeş gibi sevmeye devam etsem de, bir konuda onu hayal kırıklığına uğratacağım.

Dionysus'a karşı oğlunun velayeti için mahkemeye gidemem. Onlarla kısa bir etkileşimim, bu durumda kan bağının hiçbir anlamı olmadığını anlamam için yeterliydi. Joseph ve Dionysus birbirlerine aittirler.

Yunanlı, oğlumun güneşi ve ben asla bir yargıcın önünde Joseph için savaşıyor, onu babasından uzaklaştırmaya çalışacak ya da arkadaşımından aldığı ve onun vasiyeti olarak geçerli olan mektubu destek alarak velayetini talep edecek cesarete sahip olamam.

Yıllardır aile sevgisinden yoksunum, bu yüzden bunun tam tersini, yani adanmış, sadık ve mutlak sevgiyi tanıyabiliyorum. Dionysus da varisiyle böyle davranıyor.

Joseph'i kendi çocuğu gibi tüm kalbiyle seviyor ve onu yetiştirecek daha iyi bir baba düşünemiyorum.

Şimdi geri dönüp gitmem gereken an bu. Burada yapacak başka bir şey kalmadı, ama Joseph'e hayal ettiğimden çok daha fazla bağlandığımın yanı sıra, kendimi o kadar büyük bir ihmaller ağına dolanmış buluyorum ki, bundan nasıl kurtulacağımı bilemiyorum.

Elina ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. O gün, patronumun yanında kalma ihtimalim çok düşüktü, hatta hiç yoktu. Şimdi her şey değişti.

Belki tam anlamıyla bir çift değiliz, ama patron ve hizmetçi de değiliz.

Yalanlardan her zaman nefret etmiş olan ben, aşık olduğum adamı aldatıyorum.

Ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve uyuyan çocuğun saçlarını okşuyorum. O kadar saf, masum ki, anne babasının ilişkilerinin bir kabus olduğunu ya da onu dünyaya getiren alçak insanın varlığından haberi bile yok.

Dionysus, oğlu uykuya dalana kadar bizimle kaldı, ama iş için aşağıya inip birkaç telefon görüşmesi yapması gerekti ve ben de küçük çocukla kalmak için izin istedim.

Tabii ki saklanıyorum. Korkmuş ve çok utanmış durumdayım.

Sue'dan duyduğu yalanları anlatırken sessizce dinledim, Keith'in imajını ve itibarını yok ediyordu.

Ne yapabilirdim ki? Kim olduğumu mu söyleyecektim?

Beni nefret edecekti, çünkü onunla tanışmak, işi almak ve evine girmek için yaptığım her şeyin bir tuzak olduğunu anlayacaktı.

En iyi niyetle, sadece Joseph'in iyiliğini düşünerek ve hiçbir kişisel çıkar gütmenden, ama yine de bir tuzak.

Bugün erken saatlerdeki konuşmayı ve hamile kalırsam benimle evleneceğini söylerken ne kadar ciddi olduğunu düşünüyorum. Eğer bu doğrulanırsa ve kim olduğumu öğrenirse, bebeğin velayetini benden alacak mı?

Onun gücü ve parasıyla bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok. Tanrım, ne yapacağım?

Gerçeği söyle, bir ses uyarıyor. Bu karışıklık daha da büyümeden ona kim olduğunu söyle.

Cesaretim yok. Henüz yok. Bunu mümkün olduğunca az zarar verecek şekilde yapmak için daha fazla zamana ihtiyacım var.

İlişkimizi yeniden görüşmek istediğini söyledi.

Ona *tüm* gerçeği söylersem birlikte kalmayı kabul eder mi?

Kabul etmezse, aramızda hiçbir şey kalmasa bile, en azından Joseph'i görmeme, onun büyümesini izlememe izin verir mi?

Yoksa tam tersine, benden nefret eder mi?

Bu kadar büyük bir risk almam için çok fazla şüphem var.

Önce hamileliğimden emin olmalıyım. Gerçekten bir Kostanidis'e hamileysem, oğlumun babası benden nefret etmeye başlarsa kaybedecek çok daha fazla şeyim olur.

Kapı açılır ve onu görürüm, arkadan aydınlatılmış, iri, güçlü, ama aynı zamanda bir aile babası.

Sue hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Joseph'i nasıl sevdiğini ve koruduğunu, bebeği yanında tutmak için annesi olan hain yılanla nasıl mücadele ettiğini.

Keith'in eski karısına karşı cömert davrandı, ama onun gerçekte kim olduğunu öğrenseydi onu mahvedeceği konusunda hiç şüphem yok. Sorun şu ki, elimde kanıt yok. Benim sözüm, teknik olarak bir yabancının sözü, ölen eski karısının sözüne karşı.

Dionysus'un özünde iyi biri olduğunu biliyorum, ama onda acımasız bir yan da var. Ve ben bundan korkuyorum. Onun öfkesinin ve intikamının hedefi olmaktan korkuyorum.

Çocuğumuzu benden alır mı? Onlarla iletişim kurmamı engeller mi?

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve ikisini yalnız bırakmak için bir bahane uydurarak kalkıp kapıya doğru yürüyorum.

Hareket etmiyor ama başını sallıyor, sanki gitmememi söylüyor gibi. Yatağa gidip oğlunu beşiğe yatırıyor.

Bu sahneyi izlerken, onları terk etmek istemediğim için göğsüm sıkışıyor. İkisini de istiyorum, çünkü içimdeki pervasız ses, Dionysus'un benim olduğunu, ikisinin *de* benim olduğunu haykırıyor ve susmak bilmiyor.

Bebek monitörünü açtığını ve sonra bana doğru geldiğini görüyorum.

Elimi tutar ve çıktıktan sonra yatak odasının kapısını kapatır. Ben orada durmaya devam eder, ona bakarım. Yapacağım şey yüzünden kalbim göğsümde çarpmaktadır, ama başka bir çıkış yolu göremiyorum.

"Ben de daha fazlasını istiyorum. Son tarih umurumda değil. Mümkün olduğunca daha fazlasını istiyorum."

Dionysus

KONUŞMA

"NE DEĞİŞTİ?" diye soruyorum, yüzünü dikkatle inceleyerek. "Anladığımı sanmıyorum."

"Joseph'i almaya gitmeden önce, artık benimle olmak istemediğini söyledin. Aslında, kararından hiç vazgeçmedin."

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, kararlarımdan asla dönmem. Seni istiyorum."

"Bunu nasıl başaracağımızı bilmiyorum."

"Nasıl yürüteceğimizi bilmiyor musun, Cecily? Biz özgürüz."

O hiçbir şey söylemiyor. Tekrar elini tutup merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum.

Hava çok soğuk, soğuk terler döküyorum. Bebek monitörünü mutfak masasına yerleştirdikten sonra, onu tezgahın üzerine oturtup bacaklarının arasına oturuyorum.

Cecily sessizce odanın etrafına bakıyor, sonra bana bakıyor. İkimiz de burada olanları unutamayacağımızı biliyorum. Umutsuz bir arzu, tutku, belki de ikimiz arasında sonsuz bir bağ yaratan bir eylem.

"Ne üzerinde çalışmamız gerekecek?" Soruyu tekrar ediyorum. "Birlikte olmak."

"Hamile kalmaktan korkuyor musun?"

"Evet, korkuyorum, ama daha fazlasını istememin nedeni bu değil. Sen. Bizim birlikte olmamız. Ancak, bu çok karmaşık olacak. Gündüzleri senin bebek bakıcın, geceleri ise kız arkadaşın olacağım."

"Neden *tam zamanlı kız arkadaşım* olmuyorsun?"

"O zaman tekrar kendi daireme taşınmam gerekir. Joseph için başka bir bakıcıya ihtiyacın olur. Onu bırakmak istemiyorum."

"Neden ondan ayrılman gereksin ki? Aklındakileri söyle, Cecily. Şifreli konuşuyorsun. Bu benim için işe yaramaz. Her şeyin açık olmasını severim." Zorlukla yutkunur. "Gizli bir ilişki öneriyorum."

"Ne? Ben kendimi hiç saklamadım. Kimseye açıklama yapmak zorunda değilim." "Hiç saklanmadın çünkü evine kadınları getirmene gerek olmadı, ama onları kabul de etmedin. Benimle birlikteyken bunu sadece burada olmam gerektiği için yapacaksın. Durumumuzun berbat olduğunu anlamıyor musun?"

Onu kendime çekip yüzünü avuçlarımla kavrarım. "Evet, berbat durumdayız. Berbat durumları sevmem, ama seni seviyorum."

"Beni istiyorsun demek istiyorsun."

"Delicesine. Şu anda, külotunu kenara çekip seni sertçe sikmek istiyorum, ama planlamamış olsam da seni seviyorum."

"Bu tür şeyleri *planlayabilir* misin? Eğer öyleyse, lütfen bana nasıl olduğunu söyle."

"Neden? Şu anda benimlesin. Yakın zamanda başka erkekleri sevmek için plan yapmana gerek yok. Belki de hiç gerek kalmaz."

"Öyle şeyler söyleme."

"Neden olmasın? Bu, düşünmemiz gereken bir şey."

"Korkuyorum. Gerçekleşene kadar bebek olasılığını düşünmek istemiyorum."

"İki hafta." "Ne?"

"Benim çocuğumu beklediğini öğrenmen için gereken süre bu."

"Sen korkmuş görünüyorsun."

"Ben erkekim, çocuk değilim Cecily. Çocuklar beni korkutmuyor. Ve çocuklar tek bir kişi tarafından yapılmıyor. Benim aktif katılımım gerekiyordu. Sorumluluklarımdan asla kaçmam."

"Öyle olacağını ima etmedim, ama düşündüğüm şey, çocuk ve evlilikten bahsederken, anneyi bedavaya alacağını düşündüğün. Sue'ya aşık değildin. Bana da aşık değilsin, çünkü birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Nasıl hayatınızı sonsuza kadar benimkine bağlamayı düşünebilirsiniz?"

"Kadere inanırım. Eğer olması gerekiyorsa, böyle olacağı yazılmıştır. En azından, tanışmamız alışılmadık bir şekilde oldu."

"Tıpkı ilk karın gibi."

Hiç aklıma gelmemiş bir şeyi düşünerek kaşlarımı çattım.

Sue bankanın yakınında ne yapıyordu? O zaman, bilinci yerine geldiğinde, o gün taşıdığı ikinci el bebek arabasını satın aldığını söylemişti, ama o bölgede mağaza ya da ikinci el dükkanı yok. Sadece ticari binalar var.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Belki de Odin ile olan konuşmam güvensizliğimi tetiklemişti.

"Hayır, Sue'ya olanlar gibi değil. Ona karşı koruyucu hissediyordum çünkü hamileydi. Seni kendin için istiyorum."

"Arzu," diye tekrarlıyor.

"Evet. Bunun nesi yanlış? Sen de hissetmediğini söyleyebilir misin?" "İnkâr etmiyorum."

"Gitmeni istemiyorum. Oğlum için başka bir gece bakıcısı istemiyorum. Şartlarını yeniden görüşelim."

"Hamilelik testi yapana kadar her şeyi gizli tutacağız. Belki sonuç negatif çıkar ve belki o zamana kadar aramızdaki her şeyin güçlü bir çekimden ibaret olduğunu anlarız ve o zaman bir araya gelmeden önceki halimize dönebiliriz."

Bu teklif beni rahatlatmalı. Cecily bana iki hafta boyunca hiçbir bağlayıcılığı olmayan seks teklif ediyor ve hamile kalmazsa tekrar özgür olacağımı söylüyor.

Rahatlamış değilim, daha çok sinirliyim. "Neden bu kadar ilgisizsin?" "Ne?"

"Nasıl böyle olabilirsin? Pislik olmaya çalışmıyorum, ama kadınların genelde daha bağlanmaya meyilli olduğunu biliyorum ve sen deneyimsizsin, Cecily. Ama sanki aramızda olanlar her gün yaşadığın bir şeymiş gibi davranıyorsun."

Yüzü düşer ve tezgahdan atlar. "Karşılaştığın her durumda kaçmaya çalışmayı bırak."

"Kaçmıyorum, ama söylediklerin beni üzdü. Bildiğin gibi, birlikte yaptığımız şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Ben bakireydim. Sen benim tek sevgilimdin. Her şeyimde ilk sen vardın."

Sözler aramızda ağır bir şekilde asılı kalır. Güçleri bizi aynı anda vurur.

Ona doğru yürüdüm, onu kaldırdım ve duvara yasladım. "Tekrar söyle."

"Sen benim tekimsin. Her şeyimin ilki."

Külotunu yana çekip fermuarımı indiriyorum ve tamamen içine giriyorum.

"Böyle yapamayız."

"İçine boşalmayacağım, ama beni ıslattığını hissetmek istiyorum.

Benim olduğunu tekrar

söyle." "Ben

seninim."

Acımasızca sertçe sikiyorum. "Eğer benimsin, o zaman neden bu mesafe?"

Omuzlarımı tutar ve gömleğimi açmaya başlar, göğsümü öper, ısırır. "Çünkü hiç bir şeyim olmadı. Ne hayallerim ne de umutlarım. Onları beslemekten, kendimi onlara boşaltmaktan korkuyorum, ta ki benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar."

Dionysus

KONUŞMA

On gün sonra

“EVLİLİK?” Hades, haftalık video görüşmemizde kardeşlerime ve Lykaioslara Cecily'nin hamile olma ihtimalini söylediğimde bunu tekrarlar.

Gerginlikten çenemi sıkarak başımı sallarım. Onlar benim kanımdan canımdan, her şeyden çok seviyorum ama kararlarımı sorgulamalarına izin veremem. "Evet, evlilik. Birkaç gün içinde kesinleşecek. Ama birlikteyiz."

"Öyle mi?" diye sorar Hades.

"Şimdilik gizli. Cecily kimsenin bilmesini istemiyor."

"Neden?"

"Bu bir sorgu mu, Hades? Lanet olsun, onu rahat bırak," diye homurdanır Ares. "Eğer öyleyse, onun senden olduğundan emin misin?" diye sorar ağabeyim Zeus.

"Evet. Cecily bakireydi. Madison'ın hamile olduğunu öğrendiğimizde senin babalığını sorguladığımı hatırlamıyorum."

"Senin sorgulamadığın için ben de sorgulamıyorum. Karım da bakireydi." İki elini yüzüne götürür. "Üzgünüm, Cecily'ye karşı bir şeyim yok, iyi bir kıza benziyor. Belki de rahmetli karına olan nefretimin bir kalıntısıdır."

"Sue ve Cecily su ve yağ gibidir," diye araya giren Hades beni şaşırttı. "Kendi gölgemden bile şüphelenen ben bile, onların tamamen zıt karakterler olduklarından eminim."

"Sue yalan söyledi." Christos ilk kez konuşur.

Büyük kuzenimiz emin olmadan hiçbir şey söylemez ve şimdi ona tüm dikkatimi veriyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyorum.

"Konuşurken insanların gözlerine hiç bakmazdı. Başkalarının ihtiyaçlarını önceden tahmin eder, onları memnun etmeye çalışırdı. Karını hiç sevmedim ve güvenilir bulmadım."

"Ve onun nefret ettiğini söylemek için benim dul kalmamı mı bekledin?"

"Sue ile çok hızlı evlendin. Joseph'imizi istiyordun. Bunu anlıyoruz, ama onu gözlemliyorduk."

"Tanrım, konuşma şeklinle sanki bir tür mafya gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil miyiz?" Odin alaycı bir şekilde sorar. "Tek fark, bizim işimizin yasal olması, ama..."

Kuzenim gerisini söylemez, çünkü şirketi tarafından tasarlanan güvenli telefonlarla bile, konuşmamamız gereken şeyler vardır, örneğin Zeus'un düşmanını, aslında hepimizin düşmanını, intihar etmeye zorladığımızı.

Christos omuz silkiyor. "Ailem söz konusu olduğunda sınırları aştığımı inkar edemem."

"Aileden bahsetmişken..." Zeus ikinci telefonunu gösterir. "Telaş içinde Brooklyn'in komadan uyandığını söylemeyi unuttum."

"Athanasios'un bunu başarabileceğini biliyordum," diyor Hades.

Bir süre daha konuşuruz ve çevrimiçi görüşme sonunda bittiğinde, Odin'i tekrar ararım.

"Cecily'nin ailesi hakkında bir şey öğrendin mi?"

"Birkaç şey. Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

"İntikam almayı. Belki kız arkadaşım çektiği acıları unutacak kadar iyi biridir, ama ben değilim. O dövüldü, aç bırakıldı."

"Siktir!"

"Özellikle üvey annesinin elinde savunmasızdı ve yıllarca cehennemde yaşadı. Bu öylece kalmayacak."

"Sana her ikisiyle ilgili bir rapor göndereceğim. Üvey annesi konusunda işler daha kolay olacak. Şu anki kocası yasadışı işler ağının içinde."

"Bana gönderin, ne yapacağıma karar vereceğim. Kız kardeşi hakkında da. İkisi de bedelini ödeyecek."

"Cecily bunu biliyor mu?"

"Hayır. Bilmesine de gerek yok. Onların ona zarar verdikleri için sonsuza kadar pişman olacaklarından emin olmam gerekiyor."

"Sen dünyadaki en zeki çocuksun! Seninle gurur duyuyorum, canım."

Cecily onu övdükten sonra oğlumun güldüğünü duyuyorum ve kalbimin içinde bir şey sıkışıyor. Kısa sürede Joseph'i doğduğundan beri hiç olmadığı kadar güldürmeyi başardı.

Sue trafik kazasında ölmeden önce oğluyla sadece birkaç ay geçirebilmişti ve bazen, çocukça zihninde onu bir daha asla göremeyeceğini bildiğini ve bunun onu üzdüğünü merak ediyorum.

Şimdi, Cecily ile birlikte, çiçek açıyor. Belki de ailesi dışında, onu gerçekten seven tek kişi o olduğu içindir.

Oğlumun oyun odasına girmeden önce her zamanki gibi ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Onların görüş alanına girdiğimde ikisi de gülümsüyor. Bu ilk kez olan bir şey değil. Bu küçük aile toplantısına katılmak için eve erken gelmeye çalışıyorum ve her seferinde daha önce hiç yaşamadığım bir huzur hissediyorum.

Tamamlanmışlık.

Evet, işte bu, kendimi tamamlanmış hissediyorum. "Baba!"

Joseph beni sevinçle selamladığında hissettiğim gururu saklayamadan "Benim" diyorum.

"Oynayalım!"

"Evet. Bu yüzden eve erken geldim, oynamak için." Cecily ile konuşmak için eğilip dudaklarından öpüyorum.

Bunu ilk yaptığımda, Joseph'in bizi bir çift olarak görebileceğini söyleyerek yüzünü çevirmişti. Onun benim kız arkadaşım olduğunu anlıyor mu bilmiyorum, ama oğlumu bir balonun içinde yetiştirmeye niyetim yok.

Cecily benim.

Bütün dünyaya rol yapmak ve kendi krallığımda saklanmak yetmez mi? Hayır, yetmez.

Öpücükten sonra "Sen inatçısın" diye fısıldıyor, ama gülümsüyor.

"Ağzına açım. Şimdi bana bugünkü oyunun ne olduğunu açıkla.
Başlamayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Cecily

KONUŞMA

Günler Sonra

BUGÜN, Madison arayıp birkaç gün önce komadan çıkan kız kardeşi Brooklyn'in beklenenden çok daha hızlı iyileştiğini söyledi.

Hayatın bir mucizesi, Tanrı ona ikinci bir şans verdi.

Benim de bir mucizeye ihtiyacım var. Ve ikinci bir şansa, ama her şeyden önce, çocuğumun babasına kim olduğumu söyleme cesaretine ihtiyacım var.

Evet, doğru. Artık Dionysus'tan, yani patronumdan, erkek arkadaşımın ve sevgilimden kimliğimi gizleyemem. O tüm bunlar, ama her şeyden önce, beklediğim bebeğin babası.

Hamileyim.

Madison'a bakan doktorla kan testi yaptırmam konusunda anlaşmıştık, ama bekleyemedim. Endişe beni öldürüyordu, bu yüzden bu sabah tek başıma bir kliniğe gidip testi yaptırdım.

"Shishiii... Uice." "Biraz

daha meyve suyu ister

misin?"

"Evet."

"Küçük olmak ve bu kadar sevilme güzel, değil mi Joseph? Şüphe duymamak, yalnız kalmaktan korkmamak, suçluluk duygusunun ne olduğunu henüz bilmemek... Çünkü bugün ben böyleyim. Üzgün ve kendimle hiç gurur duymuyorum."

Akan gözyaşlarımı siliyorum. Duygusal olduğumu düşünmüyorum, yeni öğrendiğim hamileliğimden dolayı değil, hayatım boyunca ağlamayı kendime engellediğim için.

"İyi misiniz, Bayan Bradley?" diye sorar Barbara.

Bayan Bradley, Cecily değil. Dionysus ve benim sandığımız kadar ihtiyatlı olmadığımızın kanıtı. Çalışanlar bizim birlikte olduğumuzu çoktan fark etmişler.

"Hayır. Sadece biraz duygusalım."

"Yorgun görünüyorsunuz. Lisa'nın size bu kadar yük olması adil değil. Zaten eskiden de çok sık devamsızlık yapıyordu, ama şimdi burada yaşadığınızı öğrendiği için daha da sorumsuz hale gelmiş gibi görünüyor."

"Onu izlemek gerçekten sorun değil, Barbara." "Biliyorum. Herkes senin o çocuğu sevdiğini anlayabilir."

Sadece başımı sallıyorum, çünkü iyi anlaşıyor olsak da konuşmak istemiyorum ve sanırım o da bunu fark ediyor, çünkü kısa bir süre sonra ayrılıyor.

Telefonum çalıyor ve arayanın Dionysus olduğunu görüyorum. Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum, çünkü yalan söylemekten, saklanmaktan ya da yaptığım her neyse onu yapmaktan çok yoruldum.

Dionysus: Telefonu aç.

Emirleri veya ultimatoları pek sevmem, ama ekranı okurken tüylerim diken diken oldu. İyi olamamalıyım.

"Cevap verecektim."

"Cevap vermeyecektin. Düşünüyordun. Kararını veriyordun. Neden seni hep kovalamak zorundayım, Cecily? Neden benden kaçmayı seviyor gibisin?"

Seni kovalayan bendim, sanırım. Ve nedenini öğrendiğinde benden nefret edeceksin diye korkuyorum. "Senin tarafından avlanma fikri hoşuma gidiyor."

"Bununla bir sorunum yok. Seni kovalamak beni heyecanlandırıyor. Ayrıca, gecenin senin amında sona ereceğini biliyoruz."

"Aman Tanrım!"

"Gel beni gör. Seni masamda sikmek istiyorum."

Bugün televizyon kanalında olduğunu biliyorum. Oraya hiç gitmedim ve merak ediyorum. Belki günümü biraz daha iyi hale getirir. "Yapamam. Lisa yine gelmedi."

"Siktir! Üç gündür iki vardiya çalışıyorsun. Yorgun düşmüş olmalısın."

"Anneler çocuklarını tek başına büyütürken olduğu kadar yorgunum. İyiyim ama bugün gelemem. Yarın tekrar davet et."

"Ares'ten bu gece Joseph'le kalmasını isteyeceğim, sonra seni yemeğe çıkaracağım."

"Henüz hazır değilim."

O, bizim halka açık yerlerde görünmemizi ısrarla istiyor ve kardeşleri ile kuzenlerinin bizim hakkımızda bildiklerini biliyorum çünkü onlarla konuştuğunu söyledi. Elina da öyle, yani en yakın akrabalarımızdan sadece Madison eksik.

"Ne zaman?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Neden bu kadar önemli?"

"Saklanmaktan hoşlanmıyorum, ama bugün mesele bu değil. Seninle yalnız kalmak istiyorum. Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"Bana yalan söyleme Cecily. Aslında, saklama bile. Her türlü ihanete iyi tepki veremem. Doktora gittin. Aile doktorumuzda test yaptırmayı konuştuktan sonra bile, tek başına gittin. Neden?"

"Çünkü hayatımın kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissediyorum. En azından biraz özerkliğimi korumak istedim."

"Hamile olup olmadığını benden saklayarak mı?"

"Hayır. Asla böyle bir şey yapmam. Bence birbirimiz için uygun değiliz, ama senden gerçeği saklamam."

"Akşam yemeğine çıkmak istemiyor musun? Sorun değil, ama bu geceyi yine de ikimiz geçireceğiz. Ares oğlumla kalacak. Saat sekizde seni alırım."

"Başka seçeneğim yok mu?"

"Bu sefer yok. Hazır ol. Akşam yemeği yiyelim, sonra test sonuçlarını bana söyle."

Kalbim hızla çarparak telefonu kapatıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm ağrıyor. Ona her şeyi anlatmaktan korkuyorum, ama o bunu bilmeye hakkı var.

“Neden bayılacakmış gibi görünüyorsun?” Ares, malikanenin koridorunda karşılaştığımızda soruyor ve ben korkuyorum.

Adını bilmediğim adamla akşam yemeği yemeye hazırdım ve Joseph'in odasına veda etmeye gidiyordum ki, oradan çıkan ikinci en büyük Kostanidis ile karşılaştım.

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum kaşlarımı çatarak, çünkü Dionysus'un akrabaları, Dionysus'un kendisi gibi korkutucu olsalar da ve bugün duygusal olarak çok yorgun olsam da, beni yolumdan saptırmak için huysuz bir Yunan milyarderden çok daha fazlası gerekir.

"Bir şey mi saklıyorsun?" diye sordu, şaka yapıyormuş gibi, ama ciddi olduğunu biliyordum.

Her Kostanidis'in kendine özgü özellikleri olduğunu fark ettim.

Zeus ciddi biridir ve sizi ruhunuzu görebiliyormuş gibi bakan bir bakışı vardır. ruhunu görüyor gibi.

Dionysus, pürüzsüz, çekici ve kadınları eritebilen birine benziyor, ama o da ailenin diğer üyeleri kadar şüpheli ve soğuktur.

Ares ilk bakışta kötü bir çocuktur, asi ve insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamaz, ama diğerleri gibi o da alaycı ve gözlemcidir ve sadece hafiflik konusunda yanlış bir izlenim verir.

Son olarak, en korkutucu olan Hades var. İnsanlara sanki onlardan nefret ediyormuş gibi bakar, ya da en azından tüm dünyayı hor görür. Bana nadiren seslenir ve bir keresinde seslendiğinde kaçmak istedim.

New York'a gelen Cecily, Ares'in sorusundan sonra kaçmış olabilirdi. Bugünün kızı kendi gücünü öğrenmiştir.

"Öyle olsaydım, Bay Kostanidis," diyorum pervasızca, "bunu size söylemezdim."

Tepkisi ne olacak bilmiyorum, ama ağzının bir köşesinin gülümseme gölgesinde kalkmasını görünce sinirleniyorum. "*Bay Kostanidis*," diye tekrarlıyor.

"Bu sizin adınız değil mi?"

"*Cici*, belki de karnında benim yeğenimi taşıyorsun," diyor, kasıtlı olarak takma adımı vurgulayarak. "Doğum sancıları başladığında bana öyle mi sesleneceksin?"

"Bu komik değil."

“Komik olmaya çalışmıyordum. Sadece dürüst davranıyorum. Eğer kardeşimin çocuğunu bekliyorsan, o bizim çocuğumuz olacak. Ailenin bir parçası. O yüzden belki de bana adıyla hitap etmeye alışmaya başlamalısın, *moro moo**.

* "Bebek."

Dionysus

KONUŞMA

"BU BİR KAÇIRMA MI?" diye şaka yapmaya çalışıyor, ama çok gergin olduğunu biliyorum.

"Öyle olsa ne olur? Benden korkmak için biraz geç kalmadın mı?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diyor, pencereden dışarı bakarken Anderson arabayı sürerken.

Şu anda ne kadar şeffaf ve endişeli olduğunu fark etmediğini düşünüyorum. Onu bu kadar gergin görmek, onu korumak istememe neden oluyor çünkü nedenini biliyorum.

Gizemleri seven biri değilim. Sırlar genellikle beni rahatsız eder, ama onunla ilgili olarak, şu anki durumumuzu, gençliğini ve en önemlisi deneyimsizliğini göz önünde bulundurarak bir taviz veriyorum.

Cecily, Kansas'taki basit bir yaşamdan yüksek sosyeteye geçti ve henüz bir çift olarak halka açık yerlere çıkmamış olsak da, bu yine de büyük bir yaşam tarzı değişikliği.

Onun güçlü olduğuna şüphem yok. Çocukluğu ve gençliği boyunca cehennem gibi günler geçirdi; dayak, açlık ve yalnızlık... Yine de gülümsemeyi ve içinde sevgiyi korumayı başardı.

Ancak, onda çok fazla kırılganlık da var. "Konuşmak istediğini söylemiştin," diyor.

"Konuşacağız, ama şimdi değil."

"Anlamıyorum. O zaman neden ayrıldık?"

Elimi başının arkasına koyup onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarını yavaşça öpüyorum. Normalde, basit bir dokunuş bile birbirimiz için yanıp tutuşmamıza yeter, ama bugün onu sikmekten daha fazlasını istiyorum. Onun samimiyetini ve güvenini istiyorum.

İlk başta gergindir, ama kısa sürede gevşer, beni rahatlatmak için vücudunu biraz çevirir, göğsünü benimkine dayar, neredeyse kucağıma oturur.

Nefes almak için ayrıldığımızda, yüzünü avuçlarım. "Henüz halka açık yerlerde görünmemizi istemiyorsun, ama yine de seni bir randevuya çıkaracağım. Sen benim kız arkadaşımsın. Biz restorana gitmezsek, restoran bize gelir."

Bütün gece boyunca ilk kez gülümsüyor. "Sürpriz mi?" Yüzü rahatlamış, tamamen savunmasız.

"Hoşuna gider mi?"

"Güzel sürprizleri severim, evet." Başını elime yaslayarak daha fazla sevgi gösterilmesini bekliyor. "Peki ya konuşmamız?"

"Sonra. Zamanımız olacak."

Başka bir şey söylemiyor. Başını omzuma yaslarken, eli bacağıma uzanmış, hayali çizimler yapıyor.

Dakikalar sonra, hala sessizlik devam ediyor ve bu sessizliğin nedenini anlayamıyorum. Cecily neşeli ve mutlu biridir. Bugün doğal davranmıyor.

"Neden bu kadar

sessizsin?"

"Düşünüyorum."

"Konuş benimle."

"Neden benimle olmak istiyorsun? İstedğin herhangi bir kadını elde edebilirsin. Neden bu karmaşık duruma giriyorsun?"

"Sırf karmaşık diye istediğim şeyden vazgeçmem." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Anderson, Central Park'ın karşısındaki şehirdeki penthouse dairelerimden birinin önüne park ediyor. Burası Zeus'un Madison ile evlenmeden önce yaşadığı eski evine yakın. Daire mobilyalı ve ben onu yatırım amaçlı satın almıştım. Satmayı düşünüyordum ama Cecily halka açık yerlere çıkmayı reddettikten sonra, onun için buraya bütün bir restoran getireceğime karar verdim.

"Evet, anlıyorum," diyorum. "Anlayamadığım şey, neden neredeyse benden vazgeçmemi istiyormuşsun gibi davranıyorsun. Bunun beni daha da peşine düşmeme neden olacağını bilmiyor musun?"

"Bir meydan okuma olarak mı?" diye soruyor, sesi kızgın. Aslında, kavga etmek için bir neden arzuladığını hissediyorum.

"İstedğim kadın olarak." Arabadan inerken, biraz sinirlenmiş hissediyorum.

Karışık sinyaller gönderiyor. Cinsel olarak tamamen ilgileniyor gibi görünüyor ama diğer her şeyden uzak duruyor.

Anderson'dan önce onun kapısını açmak için arabayı dolaşıyorum ve ona yardım ediyorum. Elini tutup asansöre doğru yürüyorum.

"Burası bir konut binası değil mi?"

Konuşmadan başımı sallıyorum. Asansörün içinde, onun beni izlediğini biliyorum, ama sakinleşmeye çalışarak arkama bakmıyorum.

Çok öfkeli biriyim ve pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum.

Onu kovalamak beni rahatsız etmiyor. Onun bizi sabote etmeye çalışmasını görmek ise başka bir hikaye.

Cecily bana yaklaşır ve ellerini göğsüme koyar. "Sen bir rüyasın. Bu yüzden çok korkuyorum."

"Ne?"

"Seninle olmak bir rüya gibi. Hiç başıma gelmeyeceğini düşündüğüm bir tür peri masalı. Hayır, aslında benim gibi kızların başına gelmeyecek bir masal."

"Zengin olduğum için mi?"

"Hayır. Çünkü biz farklı evrenlere aitiz. Senin dünyanda kadınlar ve ilişkiler tek kullanımlıktır. Ben bir köy kızıyım. Elina'nın bana verdiği yeni saç kesimi ve kıyafetler ne olursa olsun, ben hala Kansas'lı bir köy kızıyım, Dionysus."

"Nereden geldiğin, banka hesabında ne kadar paran olduğu, deneyimli olup olmadığın umurumda değil. Senin içindeyken hissettiklerim umurumda. Sana ilk girdiğimde hissettiklerim. Benim dünyamda ilişkilerin tek kullanımlık olduğunu söylerken haklısın, ama öyle olsaydı, şu anda burada olmazdık."

"Peki burada ne yapıyoruz?"

Asansör durur ve ben sessizce onu yönlendiririm.

Anderson onlara geleceğimizi haber verdiği için, penthouse kapısı açılır. Bir garson bizi karşılar ve hoş geldiniz der.

Cecily durur ve yüzünde bir soru işareti ile bana bakar.

Hiçbir şey söylemeden, elimi beline koyup onu daireye yönlendiriyorum.

Uslu bir kız gibi, onu uzun, dikdörtgen masadaki yerine götürmeme izin verir. Masa, gül yaprakları ve ortasında yanan mumların bulunduğu iki şamdanla kaplıdır. Ben rahatlayana kadar, sert bir şekilde, sessizce oturur ve bekler. "Anlamıyorum. Neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

"Neden olmasın? Hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Ağzını açıp tekrar kapattı, ama ben gerçeği biliyorum. Cecily, yıllarca aşâğılık muamelesi görmesinin sonucu olarak özgüven eksikliği çekiyor. Kabul görmek ve sevmek insanların ona yaptığı bir iyilikmiş gibi, her şey için minnettar olması gerektiğini düşünüyor.

Garson menüyü anlatmak için gelir ve bana, üç yıldızlı Michelin restoranına layık tüm seçenekleri sunar, ki ben de bunu istemiştim.

Onun seçim yapmasını bekliyorum. Yemek ya da içeceklerle ilgilenmiyorum, sadece onunla ilgileniyorum. Cecily'nin benim ulaşabileceğim bir kadınmış gibi davrandığımı fark ettim, onunla sadece seks yapıyordum ve her şey öyle başlamış olsa da, oğlumun dadısına karşı her zaman hissettiğim çılgın tutku nedeniyle, ona olan arzum azalmadı, ki normalde çoktan azalmış olmalıydı.

Nedenini anlamak istiyorum, ama daha da önemlisi, birlikte ne kadar ileri gidebileceğimizi öğrenmek istiyorum.

"Öyle değil," diye cevapladı sonunda.

"Aynen öyle. Başarısız olacağımızı, her an seni göndereceğimi düşünüyorsun."

Yüzü öfkeye dönüşüyor. Kızgın. "Senin sicilin pek iyi değil."

Birkaç dakika sonra, garson geri döndüğünde, bana hiç aldırış etmiyor gibi görünüyor.

Garsonun önerdiği şarabı kabul etmek yerine portakal suyu istediğini fark ettim. Garson içecekleri ve başlangıç yemeğini servis ederken o gerginliğini koruyor, bardaklara ve tabaklara çok odaklanmış durumda, ben ise takıntılı biri gibi onu çözmeye çalışıyorum.

"Aç mısın, Cecily?"

"Evet."

"O zaman sorun ne?"

"Söylediğimden başka bir şey yok. Kadınlar konusunda geçmişin pek iyi değil. Bir gecede radikal bir değişim olacağına inanmıyorum."

"Gidebilirsiniz," diyorum restoran çalışanlarına. "Bize kendim servis yapacağım." Bana şaşkınlıkla bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Onların şaşkınlıkla ayrılmasını izledim ve yalnız kaldığımızdan emin olduktan sonra tekrar konuşmaya başladım. "Geçmiş hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum alaycı bir tonla. "Senin hakkında, bana anlattıkların dışında ne biliyorum ki? Hayatını değiştiren en yakın arkadaşının adını bile söylemedin. Neden bu kadar gizemlisin, Cecily?"

Yüzü boş bir kağıt kadar solgunlaşır. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kadınlarla olan geçmişimin boktan olduğunu söyledin. Haklısın. Asla beyaz atlı prens olarak görülemeyeceğim, ama her zaman yüzde yüz dürüst oldum ve sana da dürüst davranıyorum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Hayır. Sana güvenmesem, oğlumla, ailemle bu kadar yakın olmazdın."

"Peki, bu neyle ilgili?"

"Senin yüzüme, benim sadece seni becermek istediğimi söylemenle ilgili. Ama ben bunun sadece o kadar olmadığını göstermeye çalıştığımda, sen bizi sabote ediyorsun. Çocukça davranışlara tahammülüm yok. Sen yetişkin bir kadınsın. Ne istediğine karar ver."

"Yoksa ne? Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben tehdit etmem. Harekete geçerim. Tehditler zayıf insanlar tarafından yapılır." "Ya istediğim şeyin sen olmadığını söylersen?"

"Yalan söylediğinden emin olsam da seni tutuklatmayacağım. Beni istiyorsun. Aslında, çok fazla istiyorsun, ama korkaksın. Yaralanmaktan korkuyorsun. Her zaman seni terk ettikleri arka planda yaşamayı tercih ediyorsun."

"Tercih etmiyorum, ben..."

"Kimsenin seni görmemesine alıştın. Ben buradayım. Seni görüyorum, seni istiyorum, ama sen bununla başa çıkamayacak kadar güvensizsin."

"Çünkü beni istediğine inanmıyorum. Hamile olduğumu düşünüyorsun. Bu yüzden buraya geldik. Hemen bana gerçeği söyle."

"Gerçeği kaldırabilir misin? Pekala, işte geliyor: Eğer hamileysen, evleneceğiz. Aksi takdirde, mahkemede çocuğun tam velayetini almak için mücadele edeceğim."

"Oğlumu görmemi engelleyecek kadar küstah mısın?"

"Dramatik olma. Benimle yeterince uzun süredir birliktesin, Kostanidou'ların aileye değer verdiğini biliyorsun. Sana söylediğim şey şu: Eğer çocuklarımdan birini alıp Kansas'a ya da başka bir yere gideceğini, onları sadece belirlenen ziyaretlerde görmeme izin vereceğini düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

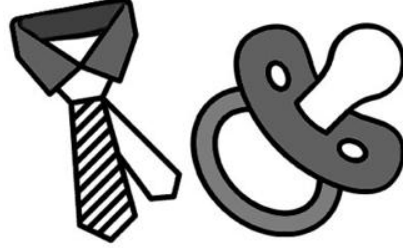
"Eğer hamile kalırsam, başka seçeneğim olmayacak diyorsun. Benden nefret etmeye başlasan bile birlikte kalacağız. Başından beri beni istememiş olsan da, beni hor görsen de."

Gözlerimi kapatıyorum, benden bir şeylerin saklandığına dair kesinliğim artıyor. "Neden senden nefret edeyim ki?"

Masadan kalkar. "Önemli değil. Bu konuşma anlamsız. Hamile değilim."

Cecily

KONUŞMA

Söylediğim şeyden pişman olmam sadece iki saniye sürer ve Dionysus da sandalyesinden kalkınca daha da korkarım. Korkum, bana zarar verebileceğini düşündüğümünden değil, yüzünde tanıdığım adamdan geriye hiçbir şey kalmadığından kaynaklanıyor.

Soğuk, mesafeli ve duygusal olarak ulaşılmaz görünüyor. New York'a geldiğimde hayal ettiğim tam da böyle bir insandı.

Ancak şimdi neye bulaştığımı anlıyorum.

Sorun şu ki, kaçmayacağımı biliyorum, çünkü artık mesele sadece Joseph ya da Keith'e verdiğim söz değil. Aldattığım adamın oğlunu taşıyorum içimde — ki onu yine sırf korkak olduğum için aldattım — ve ne kadar zamandır birlikte olduğumuzu düşünürsek, Dionysus'un oyun oynanacak bir tip olmadığını biliyorum.

"Değil misin?" diye tekrarlıyor.

"Hayır. Artık eskisi gibi olabiliyoruz. Artık benim için endişeleniyormuş gibi davranmana gerek yok. Bütün bu tantana hiç gerek yoktu."

"Sadece kavga mı etmek istiyorsun, Cecily? Yoksa ayrılmak mı istiyorsun?"

Hala vaktim varken kaçmam için bana bir şans veriyor. Hala bebekten haberi yokken.

Joseph iyi, güvende. Öyleyse neden uzaklaşamıyorum?

Bundan yararlanmalıyım, ama yapamıyorum. Ondan sonsuza kadar uzaklaşmak düşüncesi bile kalbimi parçalıyor.

"Hayır, ayrılmak istemiyorum. Nasıl isteyebilirim ki? Seni seviyorum."

"Seviyor musun?" diye tekrarlıyor, avını takip eden bir aslanın zarafet ve ölümcül gücüyle yaklaşıyor.

Korku ve heyecan kanımı kaynatırken, olduğum yerde donup kalıyorum. Kabul ederek başımı sallıyorum.

Hızlıca harekete geçer. Bir anda bana doğru gelir. Bir sonraki anda, sabırsızlık ve zar zor bastırdığı öfkeyle kolunu masanın üzerine vurur ve bardakları, tabakları ve çatal bıçakları yere düşürür.

Beni kaldırıp masanın üzerine oturtur, bacaklarımın arasına yerleşir. "Aşık birine benzemiyorsun."

"Aşık biri nasıl görünür, Dionysus?" diye soruyorum, çoktan ona kapılmış, takım elbisesini çıkarıyor, gömleğini aceleyle açıyor, ulaşabildiğim her yerini ısıtıyor ve yalıyorum.

Nefesi bir kükreme gibi. Benim gibi, o da aç ve vahşi hissediyor galiba.

Cevap vermiyor. Benim onun tenini tenime dokundurmak için hissettiğim aynı öfkeli arzuya giysilerimi yırtıyor. Elbisem başımdan çıkarılıyor ve dikkatsizce yere atılıyor; sonra külotumu parçalıyor.

"Topuklu ayakkabılarını çıkarma. Seni böyle sikmek istiyorum." Konuşma şeklinin sertliği, kaslı ve çıplak gövdesi, "*Bu gece uyuyamayacaksın*" diyen bakışı... Her şey, buraya neden geldiğimizi ve az önce yaşadığımız kavgayı unutturuyor.

Bir kez daha yalanlar ağı ördüğüm gerçeğini zihnimin çok gizli bir köşesine itiyorum.

Beni masanın üzerine çevirip dört ayak üstüne koyduğunda irkiliyorum. Açık, çıplak, sadece yüksek topuklu sandaletler giyiyorum.

O benim kalçalarımın birini ısırdığında çığlık atıyorum ve sonra onları ayırıp aralarında beni öptüğünde yüksek sesle inliyorum.

Eğilip dilini cinsel organıma soktu, ama başparmağı arkadan içime girdi ve aynı anda yaşadığım onca duygu yüzünden başım döndü.

Dionysus beni teslim olmaya zorlamaya kararlı görünüyor, çünkü ikimiz de biliyoruz ki ona onu sevdiğimi söylemiş olsam da, aramızda hala engeller var.

Bunu düşündüğümde içime sızan hüznü uzaklaştırıp sadece şu ana odaklanıyorum.

Duygusal saldırı acımasız ve şiddetli, ve daha fazlasını istemek için hiç zaman kaybetmiyorum, kendimi geriye doğru iterek ona her şeyi sunuyorum, orgazmımla inliyorum.

"Sen çok hassassın, Cecily'm."

Vücudum orgazmın hızıyla ilerliyor, ama zihnim onun sözlerinde: *benim Cecily'im*.

Bana toparlanmam için zaman tanımıyor, beni aşağı çekiyor, masanın üzerine eğiyor ve tek bir sert itişle içime giriyor. Beni istediği pozisyonda tutmak için bir kolunu karnımın altına koyarken, aynı zamanda tüm cinsel organımı açıyor.

Adam çok yönlü birisi, sanki aynı anda içimde birkaç yerdeymiş gibi hissettiriyor, beni lezzetli vücudunun kalesinde hapsetmiş durumda.

Beni sertçe beceriyor, nefesimi kesecek bir hızla derine giriyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kadınına deli olan bir erkek tarafından dikkatsizce alınmanın zevkini yaşıyorum. Biz sadece erkek ve kadınız, kurallar, geçmiş ya da suçluluk duygusu yok.

Beni vahşice beceriyor, adını o kadar çok kez haykırmamı sağlıyor ki çığlıklar birbirine karışıyor.

"Beni ne kadar sevdiğini göster," diyor, beni açgözlülükle içine girerken, sanki beni ele geçirmek bir sonraki nefesini almak kadar hayatiymiş gibi vücuduma pompalamaya devam ediyor.

"Seni seviyorum. Ben seninim, Dionysus. Hala bilmiyor musun?" Geriye yaslanıp kulağımı ısırtıyor. "*Benim*," diye bağırtıyor.

"Evet."

Tekrar yükselir, parmağı benim dokunulmamış yerime girerken aynı anda kendini içime iter.

Utanmış ama aynı zamanda memnun bir şekilde inliyorum. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Evet... Oh!"

"Sen benim kadını, Cecily. *Kız arkadaşım*, sadece bir *ilişki* değil. Seni yanımda, içimde istiyorum ve benim çocuğuma hamile olmanı diliyorum."

Sanırım ne dediğinin farkında değil. Bence bu, kavgamızın öfkesi ile benim öncekiler gibi teslim olmamamın yarattığı hayal kırıklığının bir karışımı.

"Öyle değil. Sen sadece beni istiyorsun. Her şeyi karmaşıklaştırmayalım. Seni seviyorum ve bir taahhüt istemiyorum."

Beni kaldırıyor, ama aramızdaki boy farkı büyük olduğu için ellerimi masaya dayayıp yaslanmam gerekiyor.

"Ne istediğimi bilmiyorsun, Cecily," diyor gizemli bir şekilde.

Beni şu anda tutuş şekli neredeyse acımasız, ama daha fazlasını istiyorum.

Bedenen ve zihnen hassasım. Onun bağını ve tutkusunu istiyorum. Onun isteğini ve arzusunu istiyorum. Onun açlığını ve hatta kontrolsüzlüğünü.

Nefesinden, neredeyse doruğa ulaştığını anlıyorum, ama o cömert bir sevgili ve beni de kendisiyle birlikte doruğa ulaştırmaya kararlı.

Klitorisime dokunduğunda titriyorum, tamamen ellerinin merhametine kalmış durumdayım.

Kendi orgazmına çok yakın olduğunu bilsem de, zevkime odaklanarak beni yavaşça okşuyor. İtmeleri şiddetli ama şimdi daha yavaş, Yunanca mırıldanıyor, anlamasam da sevgi dolu sözler olduğunu varsayıyorum.

Bu kombinasyon, orgazmımın onun beni götürdüğü yönün tersine, yani çılgınca ve ihtiyaç duyulan bir şekilde oluşmasına neden oluyor.

"Benim için boşal, *yineka*
*mou**." "Dionysus..."

"Kendini bırak, Cecily."

Onun sözleri beni kendimden kurtarıyor, mutlak teslimiyetten başka bir şeyin imkansız hale getiriyor.

Yüksek bir inilti ve "Seni seviyorum" diyerek bebeğimin babasına teslim oluyorum. Beni kucaklıyor, bana her şeyi veriyor, benim zevkime odaklanıyor ve titremelerim dinince içimden çıkıyor, masaya yaslanıyor

ve kalçalarım ve sırtıma boşalır. "Teslim ol," diye tekrarlar, vücudumun üzerine uzanarak. "Sana daha fazlasını nasıl verebilirim?"

"Sadece seks istemiyorum. Güvenini istiyorum. Bana her şeyi ver."

* "Kadınım."

Cecily

KONUŞMA

"Hazır olduğunda bana söyler misin?" Elina, Dernek'teki masasında otururken sorar.

Son zamanlarda normal davranmadığımı söylediği için beni görmeye çağırdı.

Bunu inkar etmeye bile çalışmıyorum, çünkü artık Dionysus ile aramızdaki ilişkiyi bildiğinden eminim, ancak belki de bir süre önce geçmişim hakkında yaptığımız konuşmadan bahsediyor olabilir.

"Söyleyeceğim, evet. Her şeyi, söz veriyorum."

"Seni yargılamayacağım, Cici. Ne olursa olsun, seni dinleyeceğim çünkü seni arkadaşım olarak görüyorum. Benim için kutsal olan aileme zarar verecek bir şey yapmadığın sürece, senin yanında olacağım."

"Teşekkürler. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama deniyorum." "*O kadar mı kötü?* Yani, geçmişinle ilgili gerçekler."

"Bu, beni senden sonsuza kadar uzaklaştırabilecek bir şey."

"Dionysus'a, Joseph'e veya akrabalarımın zarar vermeyecek bir şey olduğuna dair bana tekrar söz ver."

"Yemin ederim, Elina. Bu hikayede zarar görecekt tek kişi ben olacağım."

Telefonum çalıyor ve çantamdan çıkarıyorum. Cevaplamak için kalkıyorum,

bu zorlu konuşmadan kaçmak için her fırsatı değerlendiriyorum.

Bilinmeyen numara.

"Alo?"

"Harper?"

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi? O ismi ne kadar sevmediğimi biliyorsun, Peyton."

"Kasten yapmıyorum. Sen paranoyaksın."

Elina'ya bir işaret yaparak, yan odaya gideceğimi söylüyorum, çünkü babamın eski karısının kızından gelecek hiçbir şeyin iyi olamayacağını biliyorum. "Paranoidmiş, hadi oradan. Jodelle kendi annesinden nefret ediyordu. Neden bana onun adını verdi? Bu, sadece bana da nefret etmesini sürekli hatırlatmak için bir yol olabilir."

"Harper, Harper, psikiyatrik yardım almayı hiç düşündün mü? Bu zulüm kompleksi ciddi zihinsel sorunların göstergesi olabilir."

Telefonumu duvara fırlatmak istercesine iç çekiyorum. "Ne istiyorsun, Peyton? Son konuşmamızda, senin ve annenin benim hakkımda ne düşündüğünüzün umurumda olmadığını açıkça belirtmemiş miydin? Neden benim varlığımı unutamıyorsun?"

"New York'tayım. Hadi öğle yemeği yiyelim."

"Öğle yemekleri, aslında her türlü buluşma, arkadaşlar veya akrabalar içindir. Biz ikisi de değiliz."

"Kostanidis ailesi için çalıştığını öğrendim. Bunu nasıl başardın?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü senin aksine, benim zavallı, saf, neredeyse kardeşim sayılabilecek kız kardeşim, ben büyük hayaller kuruyorum. O ailede hâlâ üç bekar Yunan var. Ben güzelim ve fırsatım olursa, birini kendime kazanabileceğime eminim. Hayal edebiliyor musun? Bir iş adamının karısı? Evet. Kulağa hoş geliyor. Ben kraliçe olmak için doğdum, Harper."

"Bana kalırsa, benden uzak durduğun sürece ne olursan ol, sirk maymunu bile olabilirsin. İçinde bir ruh ve kalp varmış gibi davranacak kadar akıllı olsan bile sana yaklaşmana izin vermem, Peyton. Niyetini bilerek beni seni görmeye ikna edebileceğini düşünüyorsan, sandığımdan daha da aptalsın."

"Senin değersiz olduğunu biliyordum, Harper. O iyi kız imajı tamamen bir maskeydi. Eminim oradasın çünkü onlardan birini kendine istiyorsun. Muhtemelen o iş almak için entrika çevirdin. Aksi takdirde, Kansas'ın ücra köşelerinden gelen biri nasıl iş dünyasının kraliyet ailesinin arasına girebilir ki?"

Başım dönüyor çünkü söyledikleri saçma olsa da tamamen yalan da değil. New York'a Dionysus'a yaklaşmak için geldim.

"Sessiz kalanların rıza gösterdiğini hiç duymadın mı, küçük kardeşim?"

"Hayır, bazen insanlar aptallarla tartışmaktan hoşlanmadıkları için sessiz kalırlar, Peyton. Cehenneme git."

Telefonu kapatıyorum ve o kadar titriyorum ki, bayılmamak için duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Kapının açıldığını ve Dionysus'un içeri girdiğini, erkek arkadaşımın koruyucu kolları beni sardığında fark ediyorum.

"Ne oldu?" diye sorar endişeyle.

Ona can simidi gibi sarılıyorum. "Hiçbir şey, sadece biraz oturmam biraz oturmam

lazım." Beni kaldırıp kanepeye yatırıyor, sonra yanıma oturuyor.

Gözlerimi açıyorum ve yüzünün gergin olduğunu görüyorum. "Beni nasıl buldun? Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Elina nerede olduğunu söyledi. Sana sürpriz yapmak için geldim, ama sonunda, seni duvara yaslanmış, bayılmak üzereyken bulduğumda sürprizi yapan ben oldum. Ne oldu?"

"Peyton beni aradı. New York'ta ve beni görmek istedi." "Üvey kız kardeşin."

Kafamı sallayarak onaylıyorum.

"Sadece o değil. Başka ne yaptı?"

Bunu söylemekten utanmama rağmen, onu korumak için bir neden yok. "Onu öğle yemeğine davet etmemi istedi. Senin için çalıştığımı öğrendi ve görünüşe göre, senin deyimimle 'üç bekar Yunanlı'dan birini' kazanma şansı olduğunu düşünüyor. O deli."

"Kıskandın mı?" Yüzündeki ifade ilk kez açılır.

"Hayır. Aksi söylenene kadar sen benimsin," derim ve o homurdanarak başını eğip boynumun kıvrımını öper.

Benim sahiplenici tavrımdan çok memnun görünüyor.

"O insanla, eğer ona insan denilebilirse, ne kadar uzak olursa olsun, herhangi bir ilişkim olduğu için kızgındım."

"Kimse sana yaklaşmaya çalışırsa diye, seni korumak için korumalar atayacağım."

"Gerek yok. İkimizden kimse haberdar değil. Kaçırılma ya da benzeri bir tehlike altında değilim. Ben bir hiçim, Dionysus."

"Bu tür saçmalıklar söyleme, Cecily."

"Bu gerçek. Gazetelere gidip senin kız arkadaşın olduğumu söylersem, gülerler diye düşünüyorum."

"Sen hazır olana kadar sana saygı duyduğum için ilişkimiz hakkında henüz hiçbir şey açıklamadım, ama sabrım tükeniyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Er ya da geç, ailemize birlikte olduğumuzu söyleyeceğiz. Sonsuza kadar gizli bir ilişki yaşayacağımızı sanma. İkimiz de artık geç değiliz. zgrz. Önümüzde hiçbir engel yok."

Sakladığım gerçeklerden başlayarak birçok engel var.

"Kızgın mısın? Son kez barışma seksini sevmiştim. Burada olmamız ve senin ofisinde olmamamız çok yazık."

"Beni kızdırma Cecily. Seni saniyeler içinde çıplak bırakıp, yakalanırsak yakalanırsınız diye umursamadan içine girebilirim."

Nabzımın hızlandığını hissediyorum. "O zaman beni eve götür. Ya da daha doğrusu, penthouse'a geri dönelim. Böylece, beni aldığında yüksek sesle inleyebileceğim."

Bir anda ayağa kalkıp beni kollarına alıyor. "Bana ne yaptığın farkında değilsin, değil mi? Senin için ne kadar deli olduğumu bilmiyorsun."

"Göster bana. Ben seninim."

Cecily

KONUŞMA

Haftalar sonra

MİDE BULANTIM YOK.

Bir kez bile kusmadım. Test sonuçlarının yanı sıra, hamile olduğumdan emin olmamı sağlayan tek şey, aşırı derecede ağrıyan göğüslerim.

O akşam yemeğinden sonra aramızda bir şeyler değişti. Ona aşkımlı itiraf ettiğim için mi bilmiyorum, ama artık şehvetin yanı sıra, hayatında geçici bir faktör olan bir kadına karşı hissetmeyeceği bir sevgi beslediğini hissediyorum.

Hâlâ gizli bir ilişki yaşıyoruz ve Dionysus'un sabırsızlığının patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi arttığını hissediyorum, ama bugün bankadaki ofisine bu yüzden gelmedim. Gerçeğin bir kısmını söylemeye hazırım. Ona hamile olduğumu söyleyeceğim.

Renkli araba camından, birkaç ay önce Dionysus'a asla ulaşamayacağımı söyleyerek beni içeri almayan aynı güvenlik görevlisini görüyorum. Anderson'ın şu anda benim bulunduğum arabayı sürdüğünü ve birkaç dakika içinde, her şey yolunda giderse, onun bana Tanrı'dan bile daha zor konuşulan biri olduğunu söylediği ulaşılmaz Yunanlıya, onun oğlunu beklediğimi söyleyeceğimi bilse ne düşünürdü?

Evet, yalan söylemeyi, saklanmayı bırakmanın zamanı geldi. Gelecekte, hayatına hesaplı bir tuzakla girdiğimi öğrendiğinde benden ne kadar nefret ederse etsin, baba olacağını bilmeye hakkı var.

"Özel asansörün yanına park edeceğim, Cici." Anderson, tüm çalışanlar arasında, patronumla benim birlikte olduğumuzdan emin ve ilk başta bana

Bana yine Bayan Bradley diye seslenmeye çalıştı ama ben buna izin vermedim. Ona korku yaşattığım için hala suçluluk duyuyorum ve onu bir arkadaş olarak görüyorum.

"Dionysus'la birlikte daha önce çıktığım asansör, değil mi?"

"Evet. Onikinci kata bas, doğrudan Bay Kostanidis'in ofisine çıkarsın."

"Teşekkürler, Anderson."

"Rozetin var mı?"

"Evet, var." Dionysus'un benim için yaptığı, doğrudan onun ofisine giden asansöre özel erişim sağlayan özel kimliği çıkarıyorum.

Arabadan iner ve kapımı açar. Kalkarken, endişeliymiş gibi kaşlarını çatar. "Her şey yolunda mı, Cici?"

Cevap vermek yerine, başka bir soru ile yanıt verdim. "Mucizelere inanır mısın, Anderson?"

O başını sallar. "Her gün uyandığımızda küçük bir mucize olur, Cici. Bizler sadece büyük oyuncu olan Tanrı'nın hayat tahtasında dizdiği piyonlarız. O bizi istediği gibi hareket ettirebilir ve bizler ölümsüz olduğumuzu, sonsuza kadar yaşayacağımızı düşünsek bile, bu doğru değildir. Evet, mucizelere inanırım. Yeni bir günün doğuşunda aldığımız her nefes bir mucizedir."

"Hayatın mucizesi. Evet, haklısın. Birisi bana bir keresinde kedim olduğunu, dokuz canım olduğunu söylemişti, ama ben iki canımı çoktan kullandım. Yedi canım kaldı. Artık o kadar çok cana ihtiyacım yok. Şu anki hayatıma devam etmek istiyorum. Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"O zaman kalmak için savaş."

Bir an için, her şeyi bildiğini ya da en azından benim sahte olduğumdan şüphelendiğini düşünüyorum.

Hayır, bu imkansız. Geçmişim silindi. Keith ve büyükannesine yakın olduğumu bilenler Jodelle ve Peyton'dı, ama onlar bile arkadaşımın beni ne kadar koruduğunun farkında değildi, çünkü o sadece ara sıra şehrimize geliyordu.

Hoşça kal derim ve asansöre girerim. Bir dakikadan az bir süre sonra kapı açılmaya başlar ve Dionysus'un huysuz sekreteriyle yüzleşmeye hazırlanırım. Buraya ilk geldiğimde, kadın beni bir böcekmişim gibi baştan aşağı süzdü, oysa ben oldukça şık giyinmişim.

Ancak, kapı tamamen açıldığında karşımda Cage'i görünce şaşırdım.

"Cecily, buradasın!" Beni gördüğüne gerçekten şaşırmış gibi görünüyor, ama çabucak toparlanıyor.

"Merhaba, uzun zaman oldu."

"Benim tercihim değildi," diyor, yaklaşıp yanağıma bir öpücük konduruyor.

Bu tür bir samimiyet bana tuhaf geliyor, çünkü birkaç kez mesajlaşıp telefonlaşmış olsak da ve Madison'ın düğününe beni o götürmüş olsa da, el sıkışmaktan öteye hiç geçmedik. "Dionysus'u görmeye geldim."

Patronumuzun adını ilk ismiyle anmamdan şaşırmış olsa da, bunu belli etmiyor. Sanırım bunun nedeni Joseph, çünkü herkes için ben hala o küçük çocuğun gece bakıcısıyım.

"Bizi tanıştıran kader olmalı. Birkaç hafta sonra şirket partisine katılacağım. Aslında seni arayacaktım. Benimle gelmeni istiyorum."

"Cage, ben..."

"Bekle, henüz cevap verme. Teklifimin tamamını dinlemedin. Parti cuma günü olacak, bu yüzden Hamptons'da bir hafta sonu planlamayı düşündüm. Ne dersin? Orada arkadaşlarım var. Kansas'ta bu kadar lüks bir yer olmadığına eminim. Ve sadece dadı olduğun için endişelenme. Seni yargılamayacaklar."

Beni daha çok neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum: onun, benim bu davetten çok etkileneceğimi varsayması mı, çünkü onun sözleriyle, *"Kansas'ta bu kadar lüks bir yer olmadığına eminim"*, yoksa *"sadece bir dadı olduğum"* için utanacağımı düşünmesi mi?

Sessizliğimi yanlış yorumlayarak, teklifi kabul etmeyi düşündüğümü sandığını düşünüyorum, çünkü şöyle devam ediyor: "Sana baskı yapmıyorum, ama bilmeni isterim ki ben bir keşiş değilim, Cecily. Şimdiye kadar senin alçakgönüllülüğünü tolere ettim, çünkü dürüst olmak gerekirse, senin taşralı tavırlarını çekici buluyorum, ama davetimi kabul edersen, aynı odada yatacağız."

Onu öldürmek istememe neden olanın hamilelik hormonları mı olduğunu bilmiyorum, ama boynuna atlayıp yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek istiyorum. Gözümün ucuyla yaklaşan insanları, muhtemelen sekreter ve başka bir çalışanı gördüğüm halde umurumda bile değil. Onu yerine oturtmaya kararlıyım.

Ancak, bir şey söyleyemeden kapı açılır ve Dionysus ortaya çıkar.
"Girin," diyor bana, başka kimseye bakmadan

Zaten kızgın Cage Cage'e ben hissediyorum öfkemi öfkemin
çıkmaya "İyi
Kostanidis."

Evet, onu kışkırtmamam gerektiğini biliyorum. Yüzündeki ifadeden, Cage'in söylediklerini duyduğundan eminim, ama beni sanki kendi malıymışım gibi davranmasından gerçekten rahatsızım.

O yaklaşıyor ve ben titriyorum, ama korkudan değil. Çünkü o etrafımdayken vücudumun çılgın tepkilerini kontrol edemiyorum.

"Utanmana gerek yok, *gape mou*."

Kocaman eli başımın arkasına geldiğinde gözlerim fal taşı gibi açılır, çünkü ne yapacağını biliyorum ve burada bizimle birlikte olan diğer insanların da bu sahneye dikkatlerini verdiklerini biliyorum.

Beni kendine doğru çekip herkesin önünde dudaklarımdan öptüğünde onu durdurmak için vaktim var, ama bunu yapmıyorum çünkü ona asla karşı koyamam. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, etrafımızdaki dünyayı unutuyorum ve kalbimle karşılık veriyorum.

Onun kollarında, onun merhametine ve aşkına teslim olarak yumuşadığımda, saatler gibi gelen saniyelerden sonra, benden uzaklaşır, ama beni bırakmaz.

"Dionysus... şey... Bay Kostanidis, sizin ve Cecily'nin, yani Bayan Bradley'nin... birlikte olduğunuzu bilmiyordum."

Beni partiye ve hafta sonu gezisine davet ettiği için minnettar olmam gerektiğini düşünerek bana aptalca ve aşağılayıcı davranmasaydı, ona acıyabilirdim, ama öpücüğün etkisi geçmesine rağmen, Dionysus'a da kızgın olsam da, onun utançtan kıvrınmasını izlemekten zevk alıyorum.

"Henüz duyurmadık, ama bundan sonra seni uyarıyorum. Bana engel olma, Cage. İkinci bir şansın olmayacak."

Dionysus

KONUŞMA

Kapıyı kapatıyorum ve bana kızgın olduğundan emin olmak için ona bir kez bakmam yeterli.

Eh, o zaman ikimiz de öfkeliyiz.

Bugün, ilişkimizin geleceğini kesin olarak kararlaştıracacağız. "Bunu bilerek yaptın."

"Hangi kısmı kastettiğini bilmiyorum: dilimi ağzına soktuğum kısmı mı, yoksa o pisliğe senin benim kadını olduğunu söylediğim kısmı mı, ama her iki durumda da cevap evet."

"Anlaştığımız şey bu değildi."

"Hiçbir anlaşma yoktu, sadece insanların senin benim olduğumu öğrenmesinden ne kadar korktuğuna saygı duyuyordum. Haberin olsun Cecily: bu gizli buluşmalar hikayesi bitti. Hayatı gazetelerde hiç yer almamış biri için benim dünyamın çekici olmadığını anlıyorum. Onların seni zulmetmesi fikrini de sevmiyorum, ama en azından aile ve en yakın akrabalarla dürüst olacağız."

"Yani her şeyi kendin mi karar verdin?"

"Bu fikre alışman için sana her fırsatı verdim. Ya da *olgunlaşman* için mi demeliyim?"

"Bu ne demek?" Ellerini beline koyarak bana dönüyor ve ne kadar çılgınca olsa da, öfkesi beni heyecanlandırıyor.

Uzak durmam gerekirdi, ama yapamadım, bu yüzden yanına gittim ve onu duvara dayadım. "Kendini kadın sanıyorsun, ama sen sadece korkmuş küçük bir kızsın."

"Sen beni hiç tanı mıyorsun."

"Bilmediğim şey, neden saklandığın, ama ben seni görüyorum."

"Hiçbir şey görmüyorsun. Sadece, durumu tersine çeviren ve insanlara bizden bahsetmek istemeyen kişinin ben olduğumu kabul edemediğin için kızgınsın."

Bu kadar sinirli olmasaydım gülerdim, çünkü kısmen haklı. Ancak mesele sadece bu değil. İlk kez fark ediyorum ki, kendi seçimimle kalıcı bir partnerim var ve vücudumdaki her damla kanla Cecily'nin de bunu istediğinden emin olsam da, onun bunu kabul etmesini engelleyen bir şey var.

Aniden her şey çok ağır geliyor.

Aşk hakkında çok az şey biliyorum, çünkü babamın anneme karşı hissettiği şeyin aşk mı yoksa takıntı mı olduğunu bile bilmiyorum, ama bildiğim kadarıyla, bu tek başına yapılabilecek bir dans değil.

İki kişi gerekir.

"Haftalardır doğamla savaşıyor ve senin tarafını anlamaya çalışıyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum."

Yüzü soluyor ve içimdeki her şey onu korumamı söylüyor, ama kıpırdamıyorum.

Cecily istediği şey için mücadele etmek zorunda. "Anlamıyorum..."

Korkusunu, nefesinin sıcaklığını hissediyorum. Kahretsin, neredeyse kalp atışlarını duyabiliyorum.

Yoksa benim mi?

"Beni sevdiğini söylüyorsun, ama sevginin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Senin ilk erkek arkadaşın, her şeyin ilk olduğumu biliyorum, ama ne yazık ki senin için, ben bir erkek değilim. Tutumlarım yetişkin bir erkeğinkidir ve senin için bile saklamayacağım. İsteddiğini kabul edemiyorsan, burada dururuz."

O benim ceketimin yakasını tutarken, ben bir adım geri çekiliyorum. Onu bırakmasını sağlayabilirim, ama bekliyorum.

"Durmak istemiyorum."

"Ne istediğini bilmiyorsun," diye suçluyorum. "Evet, biliyorum. Buraya geldim."

Cage'in ona çıkma teklif ettiğini görünce o kadar sinirlendim ki, henüz hiçbir konuda anlaşmadığımızı unuttum. "Neden geldin?"

"Çünkü seni seviyorum."

Sinirlenerek arkamı dönüyorum, çünkü "seni seviyorum" bir cevap değil.

Yine yanıma yaklaşıyor. "Seni sevdiğim için geldim ve ayrıca hamile olduğumu söylemek için. O gün sana söylemeye korkmuştum. Çok kızgın görünüyordun. Birlikte kalmazsak bebeğin velayetini isteyeceğini söylemiştin

ve o zaman çok korkmuştum. Artık korkmuyorum. En azından o kadar korkmuyorum."

"Gerçekten hamile misin?"

Yalan söyledi ve neden birkaç hafta boyunca hamileliğini benden sakladığı için ondan nefret edemediğimi anlamıyorum. Bunun yerine, kalbim göğsüm onu sığdıramayacakmış gibi atıyor.

"Bir şey söyle," diye yalvarıyor.

"Yalan söyledin. Yüzüme karşı çocuğumun olmadığını söyledin. Senden nefret etmeliyim."

"Ama benden nefret etmiyorsun?"

Hâlâ solgun olan yüzüne bakıyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar beni her zaman büyülemiştir. Açık teninde çiller.

"Hayır. Bana ne tür bir büyü yaptığını bilmiyorum, çünkü Tanrı biliyor ki başka birinden böyle bir şeyi asla affetmezdim, ama senden nefret etmiyorum Cecily, artık sonsuza kadar benim olacaksın."

Onu kapıya doğru kaldırıyorum ve sonra olanlar, birbirimize karşı hissettiğimiz deliliğe varan arzunun sonucu.

Bir saniyenin bile altında, ona dönüp bakıyorum ve bir saniye sonra, tamamen onun içindeyim.

Fermuarımı kim indirdi, külotunu kim çıkardı bilmiyorum.

Sonunda cennetimdeysem ne önemi var ki? En çok arzuladığım kadın kollarımda, bana benim bebeğime hamile olduğunu söylüyorsa?

"Çocuğumuzun velayetini sana vermek istemiyorum çünkü birlikte olmamızı istiyorum. Ben seninim. Sen benimsin. Joseph bizim, tıpkı yakında doğacak bu bebek gibi. Hiçbirimiz hiçbir yere gitmiyoruz."

Ağlıyor ve ben onu sikerken gözyaşlarını yalıyorum. Uyluklarını vücuduma sıkıca sarıyorum ve konuşmamız gerektiğini bilsem de, şu anda bağlantı kurmak istiyorum.

Tırnakları boynumu çiziyor, kazıyor, ikimizin de arzu ve umutsuzluk arasında ne kadar ince bir çizgide durduğumuzu gösteriyor.

"Seninle birlikte olduğum her an kendimi evimde hissediyorum. Sanki senin vücudun benim evim gibi, Cecily."

"Seni seviyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin. Artık benimsin. İkiniz de benimsiniz." "Sorumlulukların?"

"Kadınım ve çocuğum. Benim."

Dinlenmeden, açgözlü ve hırsla, her inlemesini yutarak, içinde girip çıkıyorum. Çok yakında boşalacağını ve benim de dayanamayacağımı biliyorum.

Saniyeler sonra, ritmik spazmlarla etrafımda kasılır. Neredeyse tamamen çekilirim ve tekrar girerim.

"İçine gireceğim. Seni tamamen dolduracağım." Bu bir söz, bir tehdit, bir meydan okumadır.

Bu bir iz ve bir yemin, böylece o bana ait olduğunu asla unutmayacak

bana ait

olduğunu asla "Yap. İçime gir."

unutmasın. Kalçalarımı onun küçük vücuduna doğru sallıyorum, sertçe itiyorum ve o yüksek sesle inliyor

. Bir, iki, üç kez itiyorum ve sonra tohumumu kadınının içine döküyorum.

Cecily bana yapışıyor, fiziksel ve duygusal olarak yorgun, ve şu anda aramızda hissettiğim bağa rağmen, bir şeylerin eksik olduğunu da hissediyorum.

Onay olarak, "Beni asla nefret etmeyeceğine yemin et" diyor. "Neden bunun yerine beni sevmeni istemiyorsun?"

"Çünkü aşk talep edilemez. Öte yandan nefret, bir seçim olduğu için pazarlık edilebilir. Benden nefret etme Dionysus. Bu kalbimi kırar."

Cecily

KONUŞMA

Neredeyse bir ay sonra

“NEDEN KİMSE ÇIĞLIK ATMIYOR? Onların birlikte olduğunu bilmeyen tek kişi ben miyim?” Bir hafta önce anne olan Madison, kendine özgü doğrudan tavrıyla sorar ve herkes gülümser.

Kostanidou'ların evinde öğle yemeği yiyoruz, herkes masanın etrafında toplanmış, Madison'ın komadan uyandıran doktorla çıkan kardeşi Brooklyn hariç.

Elina ve Zoe gibi, Zeus'un karısını da çok seviyorum. O, ne düşündüğünü tahmin etmenizi gerektirmeyen türden bir insan. Sizi sevip sevmediğini yüzünden anlayabilirsiniz.

Gelecekteki kocamın akrabalarının üç eşinin desteğini aldığımı bilsem de, erkek aile üyelerinin tepkisinin ne olacağını bilmiyorum.

"Eğer teselli olacaksa, Cici'nin hamile olduğunu değil, onların çıktığını biliyorduk," diyor Elina.

Kocasının kuzeniyle olan ilişkiyi sakladığım için kızgın olmadığını biliyorum. Çünkü az önce söylediği gibi, Zeus'un karısı dışında herkes zaten biliyordu.

"Bebeğe gelince, bu baba için bile sürpriz oldu," diyor Hades ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

Umursamıyormuş gibi davranıyorum, kucağımda uyuyan Joseph'in saçlarını okşuyorum, ama aslında utançtan ölüyorum.

Dionysus yakında ilişkimizi ve hamileliğimi dünyaya duyurmayı planlıyor ve ben de, herkes bizim hakkımızda öğrendikten sonra Joseph hakkındaki gerçeği açıklamak için

Joseph hakkındaki gerçeği açıklamak için çok fazla zaman geçmesine izin vermeyeceğime dair bir söz verdim.

Onun karısı, çocuğunun annesi olacağım, geçici bir kaçamak değil. Beni dinleyecek. Nedenlerimi anlayacak ve Keith'ten aldığım mektubu okuduğunda, Sue'nun kim olduğunu bir kez ve sonsuza kadar anlayacak.

Peki ya geri kalanı, Cici? Ona her şeyi anlatacak cesaretin olacak mı?

Her şeyi sırayla halledelim. Aramızdaki tüm sırları düşünmeye başlarsam, çıldırırım.

"Karışma," diye Dionysus, hiç sarsılmamış gibi görünen ama bana şüpheyle bakan küçük kardeşine homurdanır.

"Demek yakında düğünümüz olacak," diyor Zoe gülümseyerek.

"Arkadaşım, sen sadece kaderin bir hatası yüzünden Yunanlı değilsin," diye şaka yapar Elina. "Seni hiç bu kadar eğlenirken görmemiştim."

"Partileri severim, özellikle düğünleri. Ebeveynler zaten bir bebek bekliyorsa, daha da iyi."

"Belki de ikizler," der Ares alaycı bir şekilde, Madison ikizler doğurduğu için baldızına başını sallar.

Doğum yaptığı gün çılgınca geçti. Joseph ve Brooklyn ikizleriyle kalmak zorunda kaldım çünkü hepsi aynı anda hastaneye gittiler.

O ana kadar kimse bizim hakkımızda bir şey bilmiyordu ve Dionysus ile ben, ilişkimizi açıkça ilan etme konusunda bir kez daha tartıştık. Her ikimiz de, şirketinin genel merkezinde halka açık bir şekilde sevgisini göstermiş olmasına rağmen, kendimizin haklı olduğunu düşünüyorduk.

Çıkmaza girdiğimi biliyordum, ama o anda, basının onun oğlunun dadısıyla evlendiğini öğrenince skandal çıkaracağından endişelenmenin yanı sıra, Jodelle ve Peyton bunu öğrendiğinde, sahte insanlar olarak bize yaklaşmaya çalışacaklarından da endişeleniyordum.

Hastaneden döndükten sonra barıştık ve bugün aileyle konuşacağımıza söz verdim.

"Sadece bir tane," diyor nişanlım.

Evet, *nişanlım*. Dün parmağıma kocaman bir elmas yüzük taktı ve o, Joseph ve ben evde kutlama yaptık.

Oğlumuz elbette hiçbir şey anlamadı, ama akşam yemeğinde ellerini çırpı ve mutlu görünüyordu.

"O zaman doktora gittin mi?" Zoe şaşkın bir şekilde sorar.

"Evet. Bir haftadan biraz az bir süre önce ultrason çektiydim. Neredeyse dört aylık hamileyim."

Herkes sessiz kalır ve ben utançtan ölüyorum.

Bunu onlardan, ama özellikle babamdan saklamak çocukça bir davranıştı. "Tarihin önemi yok, önemli olan bir başka Yunanlığımızın "Dikkatli olun, Ares ve Hades. Geriye sadece siz kaldınız."

"Eğer lanet okuyacaksan, Athanasios'un ortakları William ve LJ'ye oku. Ben yokum," diye şaka yapar Ares.

Konuşmaya devam ederler ve ailedeki kadınların bazı sorularını yanıtladıktan sonra, kuzenler ve kardeşler sohbet ederken sessiz kalan Dionysus'a bakarım.

Onun beni izlediğini fark edince utanırım, hatta kimse duymayacak kadar alçak sesle konuştuğunda daha da utanırım.

"Neden korkuyorsun, Cecily?" "Ne?"

"Hâlâ bir şeyden korkuyorsun. Ne?"

"Her şeyden korkuyorum, ama öyle büyüdüğüm için buna alıştım. Çoğu insanda olduğu gibi, korku beni felç etmiyor. Beni gerçekten korkutan tek bir şey var."

"Nedir o?"

"Senin güvenini ve saygını kaybetmekten." "Peki bu neden olsun ki?"

"Elbisenin krem mi beyaz mı olacağına karar verdin mi?" Zoe masadan kalkarak sorar.

Joseph'i uyandırmamak için yüksek sesle konuşmamak bahanesiyle ben de kalkarım. "Hemen dönerim," derim, ama Dionysus hiçbir şey söylemez. Sadece bana bakmaya devam eder.

Uzakta, Christos'un karısıyla konuşurken, Odin'in Dionysus'a kağıtlar uzattığını görüyorum ve o klasörü alıp benim yönüme baktığında kanımın donduğunu hissediyorum.

Tanrım, bu ne olabilir?

Madison, ikiz kızlarının odasını dekore etmek için tuttukları dekoratörü anlatmaya başlayınca ve beni odayı görmeye davet edince, başlayan endişe krizini derinlemesine düşünmeye vaktim kalmaz.

Neredeyse bir ay sonra

"Neden kimse bağırmıyor? Onların birlikte olduğunu bilmeyen tek kişi ben miyim?" Bir hafta önce anne olan Madison, kendine özgü doğrudan tavrıyla sorar ve herkes gülümser.

Kostanidou'ların evinde öğle yemeği yiyoruz, herkes masanın etrafında toplanmış, Madison'ın komadan uyandıran doktorla çıkan kardeşi Brooklyn hariç.

Elina ve Zoe gibi, Zeus'un karısını da çok seviyorum. O, ne düşündüğünü tahmin ettirmeyecek türden bir insan. Senden hoşlanıp hoşlanmadığını yüzünden anlayabilirsin.

Gelecekteki kocamın akrabalarının üç eşinin desteğini aldığımı bilsem de, erkek aile üyelerinin tepkisinin ne olacağını bilmiyorum.

"Eğer teselli olacaksa, Cici'nin hamile olduğunu değil, onların çıktığını biliyorduk," diyor Elina.

Kocasının kuzeniyle olan ilişkimi sakladığım için kızgın olmadığını biliyorum. Çünkü az önce söylediği gibi, Zeus'un karısı dışında herkes zaten biliyordu.

"Bebeğe gelince, bu baba için bile sürpriz oldu," diyor Hades ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

Umursamıyormuş gibi davranıyorum, kucağımda uyuyan Joseph'in saçlarını okşuyorum, ama aslında utançtan ölüyorum.

Dionysus yakında ilişkimizi ve hamileliğimi dünyaya duyurmayı planlıyor ve ben de, herkes bizim hakkımızda öğrendikten sonra Joseph hakkındaki gerçeği açıklamak için çok fazla zaman geçmesine izin vermeyeceğime dair bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım.

Onun karısı, çocuğunun annesi olacağım, geçici bir kaçamak değil. Beni dinleyecek. Nedenlerimi anlayacak ve Keith'ten aldığım mektubu okuduğunda Sue'nun kim olduğunu kesin olarak anlayacak.

Peki ya geri kalanı, Cici? Ona her şeyi anlatacak cesaretin olacak mı?

Her şeyi sırayla halledelim. Aramızdaki tüm sırları düşünmeye başlarsam, çıldırırım.

"Karışma," diye Dionysus, hiç sarsılmamış gibi görünen ama bana şüpheyile bakan küçük kardeşine homurdanır.

"Demek yakında düğünümüz olacak," diyor Zoe gülümseyerek.

"Arkadaşım, sen sadece kaderin bir hatası yüzünden Yunanlı değilsin," diye şaka yapar Elina. "Seni hiç bu kadar eğlenirken görmemiştim."

"Partileri severim, özellikle düğünleri. Ebeveynler zaten bir bebek bekliyorsa, daha da iyi."

"Belki de ikizler," der Ares alaycı bir şekilde, Madison ikizler doğurduğu için baldızına başını sallar.

Doğum sancıları başladığı gün, ortalık çılgına dönmüştü. Joseph ve Brooklyn ikizleriyle kalmak zorunda kaldım çünkü hepsi aynı anda hastaneye gitmişti.

O ana kadar kimse bizim hakkımızda bir şey bilmiyordu ve Dionysus ile ben, ilişkilerimizi açıkça ilan etme konusunda bir kez daha tartıştık. Her ikimiz de, şirketinin genel merkezinde halka açık bir şekilde sevgisini göstermiş olmasına rağmen, kendimizin haklı olduğunu düşünüyorduk.

Çıkmaza girdiğimi biliyordum, ama o anda, basın onun oğlunun dadısıyla evlendiğini öğrenince skandal çıkaracağından endişelenmenin yanı sıra, Jodelle ve Peyton bunu öğrendiğinde, sahte kişilikleriyle bize yaklaştırmaya çalışacaklarından da endişeleniyordum.

Hastaneden döndükten sonra barıştık ve bugün aileyle konuşacağımıza söz verdim.

"Sadece bir tane," diyor nişanlım.

Evet, *nişanlım*. Dün parmağıma kocaman bir elmas yüzük taktı ve o, Joseph ve ben evde kutlama yaptık.

Oğlumuz elbette hiçbir şey anlamadı, ama akşam yemeğinde ellerini çırpı ve mutlu görünüyordu.

"O zaman doktora gittin mi?" diye soruyor Zoe, kafası karışmış bir şekilde.

"Evet. Bir haftadan biraz az bir süre önce ultrason yaptırdım. Neredeyse dört aylık hamileyim."

Herkes sessiz kalıyor ve ben utançtan ölmek üzereyim.

Bunu onlardan, ama özellikle babasından saklamak çocukçaydı. "Tarihin önemi yok, önemli olan bir Yunanlımızın daha

"Vuruldu," diyor Madison. "Dikkatli olun, Ares ve Hades. Sadece siz

kaldınız."

"Eğer lanet okuyacaksan, Athanasios'un ortakları William ve LJ'ye oku. Ben yokum," diyor Ares şakayla.

Konuşmaya devam ederler ve ailedeki kadınların bazı sorularını yanıtladıktan sonra, kuzenler ve kardeşler sohbet ederken sessiz kalan Dionysus'a bakarım.

Beni izlediğini fark edince utanırım, hatta kimse duymayacak kadar alçak sesle konuştuğunda daha da utanırım.

"Neden korkuyorsun, Cecily?" "Ne?"

"Hâlâ bir şeyden korkuyorsun. Ne?"

"Her şeyden korkuyorum, ama öyle büyüdüğüm için buna alıştım. Çoğu insanda olduğu gibi, korku beni felç etmiyor. Beni gerçekten korkutan tek bir şey var."

"Nedir o?"

"Senin güvenini ve saygını kaybetmekten." "Peki bu neden olsun ki?"

"Elbisenin krem mi beyaz mı olacağına karar verdin mi?" Zoe masadan kalkarak sorar.

Joseph'i uyandırmamak için yüksek sesle konuşmamak bahanesiyle ben de kalkarım. "Hemen dönerim," derim, ama Dionysus hiçbir şey söylemez. Sadece bana bakmaya devam eder.

Uzakta, Christos'un karısıyla konuşurken, Odin'in Dionysus'a kağıtlar uzattığını görüyorum ve o klasörü alıp benim yönüme baktığında kanımın donduğunu hissediyorum.

Tanrım, bu ne olabilir?

Madison, ikiz kızlarının odasını dekore etmek için tuttukları dekoratörü anlatmaya başlayınca ve beni odayı görmeye davet edince, başlayan endişe krizini derinlemesine düşünmeye vaktim kalmaz.

Günler sonra

"O zaman, Bay Kostanidis, yeni seçtiğiniz kişi o mu?"

"Yakında düğün mü yapacaksınız? Eski eşinizden başka bir kadınla birden fazla kez kamuya açık bir yerde görünmediniz, ama bu birlikte katıldığınız üçüncü etkinlik."

"Bayan Bradley, kalbinizin sahibi olarak tanınılanıyor. Bu ifade doğru mu?"

"Bayan Bradley, gerçek hayatta bir masal yaşamak nasıl bir şey, biraz anlatabilir misiniz?"

Sorular bitmek bilmiyor ve tekrarlanıyor.

Bir etkinlikte paparazzi tüneline geçmek zorunda kaldığımız ilk sefer değil ve bunların hepsi Kostanidis basın danışmanlarının hazırladığı bir tanıtım planının parçası, böylece gazeteciler ilişkimize alışsınlar ve her akşam yemeğine çıktığımızda peşimizden koşmasınlar.

Neredeyse ikimizin birlikte görüşüşleriyle onları doyurup, sonunda ilgilerini kaybetmelerini sağlamak gibi bir şey.

Dionysus'un kategorik olarak reddettiği tek durum, danışmanlardan biri Joseph'le birlikte fotoğrafımızı çekmek istediğinde oldu. Ben de çocukları medyaya maruz bırakmaya karşıyım elbette, ama ona neden gazetede oğlunun fotoğrafının hiç çıkmadığını sordum.

O zaman bana, Keith'in akrabası olmadığını düşünmesine rağmen, biyolojik babasına benzediğini fark eden ve velayetini isteyen birinin ortaya çıkma riskini almak istemediğini söyledi.

Tuvalete gidip ağladım, hayatın saatinin işlediğini, gerçeği söylemek için zamanımın gittikçe azaldığını biliyordum.

Yaşamımıza gösterilen aşırı ilgiden bunalmış hissederek yüzümü göğsüne sakladım.

"Bugün son gün, *gape mou*. Yakında nişanla ilgili bir basın açıklaması yapacağız ve sonra artık kamuoyuna çıkmamıza gerek kalmayacak." "Neden hayatımıza bu kadar ilgi duyuyorlar bilmiyorum," dedim, içeri girdikten sonra. içeri girdikten sonra. "Onları ne ilgilendirir ki?"

Sonunda parti odasındaki masaya oturduk. Bir hayır etkinliğine gelmiştik ve Madison'ın düğününden bu yana ilk kez uzun bir elbise giymiştim. Oscar gecesindeki bir Hollywood aktrisi gibi hissediyordum. Hem resepsiyonun lüksü hem de aslında bir rol oynadığım için.

Gerçeği açıklamayı ertelemek tüm gücümü tüketiyor.

"Ben de anlamıyorum, ama çocukluğumdan beri böyleyim. Buna alıştım. Ancak, seni ve Joseph'i mümkün olduğunca koruyacağım."

Sue'nun öldüğü sırada gazetelerin, onun ilk evliliğindeki trajediyi ve Keith ile olan "istismarcı ilişkisini" ortaya çıkardığını hatırlıyorum. O, ikinci bir mutluluk şansı yakaladıktan sonra trajik bir şekilde hayatını kaybeden, acı çeken genç bir kadın olarak gösterildi.

Tanrım, o kadının içindeki kötülüğün farkında değiller.

Soğuk terler döküyorum ve ilk kez mide bulantısı hissediyorum, ama bunun hamilelikten değil, gerginlikten kaynaklandığını düşünüyorum.

Etrafımızdaki insanlara gülümsedikten sonra ona "Tuvalete gidiyorum" diyorum.

"Ben de seninle
geliyorum." "Gerek
yok."

"Ben hiçbir şeyi mecbur *olduğum* için değil, *istediğim* için yaparım, Cecily. Seni oraya götüreceğim, *anghele mœu **"

* "Benim meleğim."

Cecily

ELLİ.

BANYOYA GİRDİĞİMDE, boş.

Daha sık idrara çıkmaya başlamış olsam da, pek kullanmak istemiyorum. Bunun hamileliğin belirtilerinden biri olduğunu okumuştum.

Ancak ben saklanmak için geldim. Kendimi sakinleştirmek için.

Makyajımı bozacağı için yüzüme su bile sıçratamıyorum, bu yüzden sadece derin nefesler alıp, boy aynasının yanındaki koltukta oturuyorum.

Biri banyo kapısını açıyor ve ben çıkmaya hazırlanıyorum. Nişanlımı koridorda bırakıp burada boş boş bakarak durduğumu kimsenin görmesini istemiyorum.

Bu etkinliğe gelmek bile istemiyordum. Dionysus ve Joseph ile evde kalmayı tercih ederdim.

Başımı eğik tutarak içeri giren kişinin yanından geçiyorum, dostça davranmak istemiyorum, ama kolumu tuttuğunda irkiliyorum.

"Vay vay, kader buraya getirmiş. Artık dadılara galalara gitme izni mi veriyorlar?"

"Peyton?" diye soruyorum, önümdeki kadına bakarak. Sesinden onun olduğunu biliyorum, ama görünüşü tanıdığım kişiden tamamen farklı. Tanınmaz halde.

Ağzı dudak dolgusu ile dolu ve nedenini merak ediyorum, çünkü benden sadece birkaç yaş büyük. Silikon implant yaptırdığına da eminim, çünkü kırmızı ipek elbisesinin yakasından göğüsleri çok büyük görünüyor. Son olarak, saç rengini de değiştirmiş. Benimki gibi kırmızı, ama çok güzel olmasına rağmen boyalı olduğu belli.

O güzel, her zaman öyleydi. Dış ve iç güzelliğin birbiriyle uyumlu olması gerekmediğinin en büyük kanıtı.

"Ama dur, sen artık dadı değilsin. Zengin Yunanlı'nın kız arkadaşısın! Kuzu kılığına girmiş kurt sonunda hayatında değerli bir şey başardı."

Korkudan çabucak kurtuluyorum. Banyoya girerken hissettiğim tüm kırılmalılık öfkeye dönüşüyor. "Başkalarını kendinle kıyaslama, Peyton. Daha geçen gün, sana Kostanidou'lardan birini tanıştırmamı istiyordun. Sanki senin gibi biriyle ilişki kuracaklarmış gibi..."

"Güzel demek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır. *Kaba*. Para peşinde koşan. İç güzelliği dış güzelliği telafi edemeyecek kadar çirkin."

Gülüyor. "Erkeklerin iç güzelliğe ilgi duyduğunu mu sanıyorsun, küçük kardeşim? Ne kadar aptalca. Yunanlı'nın bu kadar değersiz birine neden ilgi duyduğunu bilmiyorum, ama beni dinle: Bana adamınla beş dakika yalnız kalma fırsatı ver, o zaman adını bile unuttur, Harper."

Beni kızdırdığını biliyorum ve boş vermem gerektiğini biliyorum, ama çok uzun zamandır onun tarafından aşığılanıyorum ve artık sabrım taşıtı.

"Sen bir sürtüksün, Peyton. Her erkeği fethedebileceğini mi söylüyorsun? Hayır, onlara zevk verebilirsin, ama duygusuz seks kimseyi tutmaz. Senin gibi binlerce kadın var. Şimdi söyle bana, genç ve güzel olmadığın zaman ne olacağını düşünüyorsun? Seni destekleyen erkeklerin seni görmek için para ödemeye devam edeceklerini mi sanıyorsun?"

Dionysus, Peyton'ın lüks bir eskort olarak çalıştığını keşfettiğini bana anlattı.

"Seni kaltak!" O bana doğru ilerliyor, ama bana ulaşmadan kapıya koşuyorum. Kapı kolunu tutuyorum, ama dışarı çıkamıyorum çünkü saçımdan çekip yüzümü duvara çarpıyor.

Çığlık atıyorum ve bir anda Dionysus yanımda beliriyor.

"Onu bırak, alçak!" Onun itaat etmesini beklemeden beni onun pençelerinden kurtarır ve vücudunun arkasına saklar.

"Ah, zengin erkek arkadaş... Tam da senden bahsediyorduk."

Onu görmezden gelir ve telefonuna bakar. "Onun erkek arkadaşı değilim. Nişanlıyız. Kadın olduğun için şanslısın, aptal, yoksa şimdiye kadar ölmüş olurdun. Bir hata yaptın. Gelecekteki karıma dokundun. Umarım bugün giydiğin kıyafeti beğenmişsindir. Hapishanede fotoğrafın çekildiğinde ünlü olacaksın."

"Ne? Hayır! Bu bir yanlış anlaşılma! Söyle ona, Cici."

"Cici mi? Artık Cici miyim?" diye soruyorum, ağzımda kanın tadını hissederek. "Hamile olmasaydım, sana şaplak atardım Peyton, ama senin gibi bir kaltak için bebeğimin sağlığını riske atmayacağım."

"*Hamile mi?* Bu nasıl mümkün olabilir? Bu adil değil! Ben daha güzelim. Daha akıllıyım... Ben..."

Güvenlik görevlileri tuvalete girip onu dışarı çıkarırlar. Dionysus, benim binanın arkasından gizlice çıkabilmem için korumalarımıza herkesi tuvalet girişinden uzaklaştırmalarını emrederken, o çılgınca bağırmaya devam eder.

"Hadi eve gidelim," der. "Bir doktor

çağırayım." "Ben iyiyim."

"Ağzını kesmişsin."

"Onun tutuklandığını görmekten duyduğum memnuniyetle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey."

Yüzü biraz gevşer. "İntikamcı mı oluyorsun, güzelim? Ailemden mi öğreniyorsun?"

Onun sözleri beni ürpertir, ama gülümser gibi yaparım. "Belki. Ona ne olacak?"

"Şimdilik pek bir şey olmayacak. Saldırı suçlamasıyla yargılanacak, ama bu buzdağının sadece görünen kısmı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bir suçu asla affetmeyeceğim anlamına gelir."

Dionysus

BÖLÜM ELLİ BİR

"Bununla bir ilgin var mı?" Cecily, karakoldaki ofisime girerek sorar.

Joseph'in elini tutmuş ve bir telefon uzatıyor.

"*Babas!*" diyor oğlum, onu bırakıp koşarak bana sarılmak için geliyor.

Oğlumu öptükten ve boş kolumla karımı kendime çektiğimden sonra bana gösterdiği ekrana bakıyorum. "Evet, bendim. Onun işinin peşine düştüm. Neredeyse bir bebekten şekerini almak gibi. Yıllardır vergi kaçırıyordu," diyorum, Cecily'nin üvey annesi Jodelle ve kocasının gelir vergilerini dolandırmaktan tutuklandıkları haberine pek aldırmış etmeden.

Cecily bana bakmak için biraz geri çekildi. "Benim yüzümden mi?"

"Aslında benim yüzümden. Sen benim kadınımsın. Sana yapılan bir hakaret bana da yapılmış demektir."

"Ama o zamanlar beni tanı mıydun bile!" "Neden umursuyorsun, Cecily? Topluma bir iyilik yaptım."

"Umurumda değil, ama bana zarar veren herkesten intikam almak isteyip istemediğini merak ettim."

Joseph'in oyuncaklarını sakladığım dolaba gidip bir kutu araba çıkarırım. Tüm ofislerimde oyunlar ve oyuncaklar bulundururum. Oğlumu yere oturtduktan sonra, Cecily'nin yanına giderim. "Bu konuşmanın asıl konusu nedir?"

"Sadece bilmek istedim."

"Üvey annen ve o aptal Peyton dışında kimse sana zarar verdi mi?"

"Boş ver. Saçmalık. Sanırım haklısın. Yunan karakterini fazla özömsüyorum ve acımasızlaşıyorum."

Cecily'den daha şefkatli bir insan tanımadığım için gülömsüyorum. Babasının eski karısı için endişelendiğini anlayabiliyordum. Bana gelince, bu yüzden uykularım kaçmayacak. Dolandırıcılık suçundan sadece hapis cezası alması çok yazık.

Telefonu çalıyor ve ekrana baktığında üzgün görünüyor. Sonra telefonu bana gösterir.

"Cevap verme."

"Sorunlarımdan kaçamam Dionysus. Ne yapabilir ki? Sadece bir telefon görüşmesi."

"Üzölmemelisin."

"Hamileyim, nişanlım, hasta değölim."

Cevap vermek için biraz uzaklaşır. Joseph'in nerede olduğunu kontrol ederim ve onu bıraktığım yerde, arabalarla çevrili olduğunu görürüm.

Cecily'ye doğru yürüyorum, konuşmayı dinlediğömi gizlemiyorum.

Konuşma uzun sürmüyor ve cevaplarından, Peyton'ın annesinin tutuklanmasıyla ilgili olduğu anlaşılıyor.

Cecily telefonu kapatır, dudakları ince bir çizgiye dönuşür. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Sence ne olabilir? Senin müdahale edip Jodelle'e yardım etmeni istedi."

"Bunu yapmaya karar versem bile, ki niyetim yok, İyi bir avukatın bile yapabileceğı bir şey yok. Üvey annen adaletten kaçamaz. Kocasö Sean Carlson, on yıldan fazla bir süredir gelir vergilerini kaçırıyor. Jodelle, benim anladığım kadarıyla, ona para aklamada yardım etti, sadece bir tür aracı olarak değöl, aktif olarak da. İkisi de mahkum edilecek, buna hiç şüphem yok.

"Senden müdahale etmeni isteyecektim. Eğer söylediğön gibi davranmışlarsa, borçlarını ödeyene kadar tutuklanmayı hak ediyorlar. Bu tür cezaların nasıl işlediğini bilmiyorum, ama bir keresinde beyaz yakalı suçlar hakkında bir rapor okumuştum. İnsanlar bu tür suçların – kamu fonlarının zimmete geçirilmesi, vergi kaçakçılığı – cinayet ve saldırı kadar kötü olmadığını düşünme eğilimindedir. Raporda röportaj yapılan siyaset bilimci bunun nedenini açıklamıştı."

"Evet. Hayata karşı işlenen suçlarda kurban tek bir kişiyken, örneğön kamu fonlarının zimmete geçirilmesi durumunda binlerce kişi

ölümle sonuçlanabilir, çünkü hastaneler inşa edilemez ve genel nüfusa yönelik diğer faydalar kaybedilir. Sonuçta, bu suçlar sıradan suçlardan daha ölümcüldür.

"Peki ya Peyton, ona ne olacak?" "O da cezalandırılacak."

"Senin bir şey yapmana gerek yok, Dionysus. Eminim ki sonunda kendi kendini mahkum edecektir."

"Ben senin gibi çalışmıyorum, Cecily. Düşmanlarıma ikinci bir şans vermem."

Cecily "Cici,

neredesin?" Elina telefonda sorar.

"Evdeyim. Neden?"

"Bugün sokağa çıkma."

"Bankaya gitmek için hazırlanıyordum."

"Tatlım, gazete okumuyorsun, değil mi? Odin, Dionysus'a ulaşamadığı için sana haber vermemi istedi. Aile bankasında toplantıda."

"Ne oldu? Beni korkutmaya başladın!" "Sakin ol.

O kadar ciddi bir şey değil."

Oturuyorum, bacaklarım güçsüz hissediyorum. Aklımdan binlerce farklı senaryo geçiyor.

İki gün önce, basın görevlileri nişanımızla ilgili haberleri, benim, Dionysus ve Joseph'in resmi fotoğraflarıyla birlikte yayınladılar.

Bugün, ona geçmişle ilgili tüm gerçeği anlatmaya kararlıyım. Artık daha fazla erteleyemem. Korkak olmayı bırakmalıyım.

"Lütfen söyle bana."

"Bankaya gideceğini mi söyledin? Belki de gitmelisin. Üvey kız kardeşin, Dionysus'u bir bebek sahibi olmak için kandırdığın da dahil olmak üzere, seninle ilgili bir sürü saçmalık içeren bir rapor sattı.

Dionysus'u kandırıp ondan çocuk yaptığını iddia eden bir rapor sattı. Kansas'tan, ne olursa olsun zengin bir koca bulmaya kararlı olarak ayrıldığını söyledi."

"Aman Tanrım!"

"Sakin ol. Dionysus böyle bir şeye asla inanmaz. Odin Zeus'la iletişime geçti ve makaleyi etkisiz hale getirmek ve hasarı sınırlamak için önlemler alıyor. Dionysus'la bankada buluşacaksan, korumaları olmadan gitme."

"Bana haber verdiğin için teşekkürler Elina. Şimdi evden çıkıyorum." "İçim rahat olsun diye telefonunu açık tut Cici."

"Tamam. Oraya varır varmaz sana haber veririm. Dionysus'un ona inanmayacağını biliyorum, ama onunla yüz yüze konuşmam gerekiyor."

Dionysos

BÖLÜM ELLİ İKİ

"Ne tür bir toplantıdaydın?" Zeus telefonda sorar. "Sana telefonla ulaşamadım ve sekreterin seni rahatsız etmemesi için talimat aldığını söyledi."

"Çok büyük bir sorunla uğraşmak zorunda kaldım. Sabahı avukatlarla toplantıda geçirdim. Grup yöneticilerimizden biri sekreteri tarafından cinsel tacizle suçlanıyor."

"Kahretsin! Kim?"

"Bunu yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Şimdi beni acilen aramanın sebebini söyle."

"Benim de sana iyi haberlerim yok."

"Sanırım öyle. Telefonu açtığımda altı arama vardı: ikisi Odin'den, seninkiler ve birer tane de Christos, Hades ve Ares'ten. Ne oldu? Üçüncü Dünya Savaşı mı çıktı?"

"Hamile bir gelinle iletişim kurmadan kalamazsın, Dionysus."

"Cecily'nin iyi olduğunu biliyorum, Joseph da öyle, aksi takdirde korumalar benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulurlardı."

"Sana söylemem gereken şey nişanlıyla ilgili. Üvey kız kardeşi bir röportajda bir sürü saçmalık söyledi, Cecily'nin zengin bir koca aramak için New York'a geldiğini de dahil."

"Ne?"

"İkisi arasındaki konuşmaların ayrıntılarını anlattı. Muhtemelen yardım etkinliğinde olanlardan sonra kıskançlık ve öfke duyuyor. Cecily'ye saldırdığı için tutuklandı, bu da işleri için hiç iyi olmamıştır," dedi alaycı bir tonla.

Call girls dikkat çekemezler. Özellikle Peyton gibi lüks olanlar. Onlarla çıkmak için para ödeyen erkekler her şeyden önce gizlilik isterler. "Eve gidiyorum. Cecily bunu önemli bulmamış olmalı, yoksa beni arardı. Ondan gelen cevapsız arama yok." "Değiştin."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kısa bir süre önce, nişanlından şüphelenirdin."

"Cecily'ye güveniyorum. Peyton aşağılık bir insan. Ona güvenilmez. Ama bu sefer bedelini ödeyecek."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Kötülüğe kötülükle karşılık vereceğim. Affeden Tanrı'dır. Ben hesaplaşırm. Bana bir iyilik yap: avukatlarımızı ara ve harekete geçmelerini iste. Cecily ile ilgili tüm haberlerin örtbas edilmesini istiyorum."

"Zaten yaptım. Odin de daha fazla araştırma yapıyor ve biliyoruz ki, işini bitirdiğinde hiçbir taş yerli yerinde kalmayacak."

Kardeşıme veda ettikten sonra Cecily'yi aramayı düşünüyorum, ama eve gidip onunla yüz yüze konuşmaya karar veriyorum. Üzgün olmalı.

Anderson'ı onun emrine bıraktım, bu yüzden korumalara mesaj atıp beni eve götürmelerini istedim. Beni bankanın önünden almalarını ayarladım.

Zemin kata iner inmez ana kapıya doğru yürüyorum, ama oraya varmadan önce güvenlik görevlilerinden biri beni durduruyor.

"Bay Dionysus, sizinle konuşabilir miyim?"

Adını hatırlamaya çalışıyorum, ama hatırlayamıyorum.

Rozetine bakıyorum. Allen.

"Günaydın, Allen. Aslında acelem var. Kısa sürecek mi?"

"Evet, kısa sürer ve sizin de ilginizi çekecek bir konu." Etrafına bakınıyor, sanki biri bizi duyacakmış gibi tedirgin görünüyor.

Sinirlenmeme rağmen ifademi nötr tutarak, lobinin kimsenin olmadığı bir köşesine başımla işaret ettim. "Uzun sürmez. Acil bir randevum var."

"Nişanlınızla ilgili."

"Ne?"

"Yemin ederim ki dedikodu yapmaya çalışmıyorum, ama bugün erken saatlerde gelen raporun ardından..."

Sinirim yükseldiğini hissediyorum. Cecily'ye olan sadakatim onu savunmamı sağlıyor. "Söylediklerine dikkat et. İşini kaybetmene mal olabilir."

"Yirmi yıldır burada çalışıyorum, efendim. Büyükbabanız ve babanız hayattayken bile. Ben sadık bir çalışanım, dedikoducu değilim ve vicdanımın sesini dinleyeceğim. Tüm dünya gibi ben de Bayan Bradley ile nişanlandığınızı duyduğumda gördüm ve gazete fotoğraflarında daha şık giyinmiş olsa da onu hemen tanıdım."

"Onu tanıdınız mı?"

Adam başını sallar. "Bunu garip buldum çünkü onu bankada hiç görmemiştim, o halde nasıl nişanlanabilirdiniz? Sonra onun Anderson'la birlikte geldiğini, doğrudan garaja girip özel asansöre bindiğini anladım."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Gazetede yayınlanan, onun araba kazası geçirdiği romantik tanışma hikayesi belki de o kadar da tesadüf değildir. O öğleden sonra, kaza olmadan önce, Bayan Bradley bankaya girmeye çalıştı. Buraya *özellikle* seni aramaya gelmişti."

Kanımın donduğunu hissettim, güvensizlik zehir gibi kanımda yayılıyordu. "Devam et."

"Sizin nişanlı olduğunuzu görünce şüphelendim. Tesadüflere inanmam, efendim. O gün onunla yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. Seni aramaya çalışmamasını tavsiye ettim. Geldiği küçük kasabaya geri dönmesini söyledim. Bana teşekkür edip gitti. Onun için üzuldüm. O gece, kırmızı saçlı kızın valizini çekişini düşünerek uyuyamadım, çünkü ona yardım etmem gerektiğini düşündüm. Yalnız görünüyordu."

"Özetle, Allen."

"O günden beri bu adaletsizlik hissini içimde taşıyorum, ama..." Kafasını kaşıyor, açıkça rahatsız. "Bugün üvey kız kardeşinin, Bayan Bradley'nin zengin bir koca bulmak için Kansas'tan geldiğini söylediği bir haber vardı. İsterseniz beni kovabilirsiniz, Bay Kostanidis, ama bir tuzağa düşebileceğinizi size uyarmam gerekiyordu."

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki, dişlerim birbirine sürtünüyor. "Teşekkürler."

Çevremdeki insanları görmeden ve duymadan arabama doğru yürüyorum, ama araca vardığımda, binmeden önce baş korumam şöyle diyor: "Anderson, Bayan Bradley ile birlikte az önce geldi. Garajdan girdiler. Hanımefendi ofisinizde sizi bekliyor, efendim. Hala sizi eve götürmemizi istiyor musunuz?"

"Hayır. Onu bulacağım."

Ofisim on ikinci katta. Özel asansörü kullanabilirdim, ama bu sefer merdivenleri kullanmayı tercih ettim.

Sakinleşmem gerekiyor. Ne yapmış olursa olsun, Cecily benim çocuğuma hamile olduğunu unutmamalıyım.

Yavaşça merdivenleri çıkarken, Anderson'ın onu ezdiği günden beri yaşadıklarımızı zihnimde gözden geçiriyorum.

Ondan sonra Joseph'in dadısı olmayı teklif etti. Bu, benim evime girmenin bir yoluydu.

Konuşmalarımızı hatırlıyorum ve benden onu nefret etmememi istediği günü hatırlıyorum.

"Benden asla nefret
etmeyeceğine yemin et."

"Neden beni sevmeni
istemiyorsun?"

"Çünkü sevgi talep edilemez. Nefret ise bir seçim olduğu için pazarlık edilebilir. Benden nefret etme Dionysus. Bu kalbimi kırar."

İhanete uğramış hissetmek, özellikle de tamamen aşık olduğum kadından, benim için katlanabileceğim bir şey değil. Hayat arkadaşım olarak seçtiğim, bir aile kurmak ve yanımda yaşlanmak istediğim kadın.

Hedefime vardım ve bir an için zamanda geriye gitmek istedim. Allen'ın söylediklerini dinlememek.

Ve onun seni sonsuza kadar aldatmasına izin vermeye devam etmek mi?

Böyle bir olasılığı düşündüğüm için kendimden tiksiniyorum. Allen'ın söylediği doğruysa, Cecily başından beri yalan söylemiş demektir.

Resepsiyona açılan kapıyı açıp sekreteri gönderirim. Yüzümdeki ifade berbat olmalı ki, o da itiraz etmez. Cecily'yi içeri aldığını söylemek için ağzını açmaz. Sadece çantasını alır ve çıkar.

Kapı kolunu sıkıca tutuyorum, içim kan ağlıyor. Yüz yüze geldiğimiz anda tüm geleceğimin değişeceği kesin.

Sırtı bana dönük, pencereden dışarı bakıyor, ama içeri girdiğimi duyunca dönüyor.

Yüzü solgun ve bana zayıf, emin olmayan bir gülümseme atıyor.

Onu uzaktan izliyorum ve hissettiğim aşk o kadar büyük ki, bir tür fiziksel acı hissediyorum ve ona gitmemi engelliyor.

"Dionysus..."

"Sen kimsin, Harper Cecily Bradley?"

Dengesini kaybedecekmiş gibi bacakları üzerinde sallanıyor, ama sonra tekrar dikleşiyor. "Kim olduğumu biliyorsun. Peyton'ın yalanlarına inanmış olamazsın."

"Peki ya senin yalanlarına? Onlara inanmalı mıyım?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup, sakinmişim gibi davranıyorum, hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi. "Sana sadece bir kez soracağım, bu yüzden cevabına dikkat et: Anderson tarafından ezildiğinde... bu bir tesadüf müydü?"

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum ve sanki biri göğsüme bıçak saplamış gibi hissediyorum. O ağzını açmadan önce, cevabımı çoktan biliyorum.

Yine de, "Hayır, tesadüf değildi" demesini bekledim.

Cecily

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Bu gün için aylarca hazırlandım. Tüm gerçeğin ortaya çıkacağı an için.

Dua ettim ve cesaret toplamaya çalıştım, çünkü yüzleşmemizin hoş bir manzara olmayacağını biliyordum.

Ancak, sonunda gerçeği öğrendiğinde yüzündeki ifadeye kendimi asla hazırlayamazdım.

İlk başta acı görüyorum ve bu beni neredeyse ikiye bölüyor, ama sonra onun zaten bildiğinden emin olduğum şeyi doğruladığımda bu acı yerini hor görmeye bırakıyor.

Sevdiğim adamdan nefret görmek beni neredeyse öldürüyor.

Kendimi tutmaya çalışıyorum, ama içim binlerce parçaya ayrılıyor. "Sana her şeyi anlatacaktım."

"Ne? Peyton'ın gazetelere açıkladığı hikayenin yeni bir versiyonunu mu anlatmaya geldin? Farklı bir son, mesela: Bir darbe vurmaya geldim, ama aşık oldum?"

İronisi bıçak gibi keskin, ama bunu ona belli etmiyorum.

"Buna inanamazsın. Paran umurumda olmadığını biliyorsun. Ben sadece sen ve Joseph ile ilgileniyorum."

"Oğlumu bu işe karıştırma, Cecily."

"Onun için geldiğim halde neden onu dışarıda bırakayım ki?"

"Ne?"

"Peyton'ın iddia ettiği gibi benim bir altın avcısı olduğuma inanmak istiyorsan, seni aksine ikna edemem, ama sana söz veriyorum, New York'a senin için gelmedim. Joseph için geldim."

Yüzündeki ifadenin daha iyiye doğru değişmesini bekliyorsam, hayal kırıklığına uğradım. Daha da kızgın görünüyor. "O orospu çocuğuyla akraba mısın?"

orospunun oğluyla akraba mısın?"

"Keith hakkında böyle konuşma! Hayır, o benim akrabam değildi, en iyi arkadaşımdı."

"Arkadaş mı? Kadınlara şiddet uygulayan bir adam mı? Hamile karısını döven bir piç mi?" "Öyle olmadı Dionysus. Tanrı aşkına, beni dinlemelisin"

beni dinlemelisin."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok. Senin hiçbir hakkın yok, Cecily. Sen hayatımıza gizlice giren bir yalancısın. Benim güvenimi, oğlumun ve ailemin sevgisini kazandın."

Kendi sevgisinden bahsetmemesi benim dikkatimden kaçmadı ve bunun nedeni elbette beni hiç sevmemiş olması. Bana açıklama şansı bile vermiyor.

"Şu anda seninle mantıklı bir şekilde konuşamam. Çok üzgünsün." "Üzgün mü? Ne hissettiğimi bilmiyorsun."

"Öfke, biliyorum, ve seni incittiğim için üzgünüm. Çok üzgünüm, Dionysus."

Affedilmek için her şeyi yapmaya hazır olarak bir adım yaklaştırmaya çalışıyorum, ama o elini sallayarak beni durduruyor.

"Hayır. Bana dokunmanı istemiyorum. Seninle aynı havayı solumak istemiyorum. Ne yazık ki, bunu yapmak zorunda olduğumuzu biliyoruz, çünkü benim çocuğumu taşıyorsun, ama bir daha bana asla dokunmayacaksın, Cecily."

Kostanidis ailesinin gururunu bildiğim için onun ne kadar incindiğini anlamaya çalışıyorum, ama yine de sözlerinin bana verdiği acıyı kontrol edemiyorum. "Keith, Sue'nun söylediği gibi biri değildi, Dionysus. Sue, kendi çıkarları için onunla evlendi. Keith, şirketin satışından elde ettiği parayı isimsiz olarak hayır kurumuna bağışladığında Sue çok sinirlendi. Başarısız olan bir darbe planlamıştı. Naif bir çocuğun kraliçesi olmak istiyordu, ama tek başarabildiği şey üst orta sınıf bir yaşam tarzı elde etmektir. Bu, geçmişte sahip olduğundan çok daha iyiydi, ama bu kadar hırslı biri için yeterli değildi."

"Peki sana neden inanayım?"

"Çünkü seni ve Joseph'i seviyorum. Bunu daha önce açıklamadığım için üzgünüm. Ayrılmak, onun senin oğlun olarak hayatını yaşamasına izin vermek niyetindeydim, çünkü senin yanında güvende olduğunu biliyordum."

"Ya güvende olmasaydı?"

"Mahkemede onun velayetini almak için mücadele edecektim. Keith'e söz vermiştim. Sue ile mücadele etmem gerekeceğini düşünüyordum, ama o öldü. Zengin bir Yunanlıyla evlendiğini bilmiyordum."

gazetelerden ve dergilerden öğrendim ve seni bulmaya çalışmamın tek nedeni buydu."

"Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum."

"Ancak," diye devam ettim, onun sözlerinin beni incitmediğini göstermeye çalışarak, "Keith'in oğlunun iyi bakıldığını görmek sadece bir hafta sürdü. Birbirinizi ne kadar sevdiğinizi gördüm ve o zaman gitmeliydim, ama sana aşık oldum."

"*Aşık mı oldun?* Yoksa Sue'nun başaramadığını başarmaya mı çalıştın?"

Çok yanlış yaptığımı biliyorum, ama bana olan güvensizliği beni incitiyor ve sessiz kalamıyorum. "Bazıları onun tam olarak başarısız olmadığını söyler. İki zengin adamla evlendi. İlk kocasının iyi kalpli olması ve tüm servetini bağışlaması onun için bir utançtı."

Boynunda atan bir damar fark ediyorum ve hamile olduğum için kendini kontrol ettiğini biliyorum. Bana bu kadar kızgın olduğunu görmek dayanabileceğimden fazla.

Burada kalmanın bir anlamı yok. Şu anda benden nefret ediyor ve söylediklerimi dinlemeyecek.

Çantamdan her zaman yanımda taşıdığım mektubu çıkarıyorum. "Sakinleştğinde okuman için bunu sana bırakacağım. Keith'ten bir mektup. Okumalısın." Mektubu masasına koyup kapıya doğru yürümeye başlıyorum. "İkimiz de üzgünüz, ben eve gidiyorum. Konuşmak istediğinde seni bekliyor olacağım."

"Hayır."

Yürümekten vazgeçip arkama bakıyorum. "Gitmemi istemiyor musun?" diye soruyorum, kalbimde bir umut ışığı parlıyor.

"Eve gitmeni istemiyorum. Orası artık senin evin değil. Anderson seni çatı katına götürecektir. Joseph'ten uzak dur. Sana güvenmiyorum."

"İçimde senin çocuğun var. Ne yapacağımı sanıyorsun? Joseph'le kaçacağımı mı?"

"Benim ne düşündüğümün önemi yok, Cecily. Sen bir yalancısın ve hayatımdan kovulmamanın tek nedeni bebek."

"Bunu kastetmiyorsun, Dionysus. Kim olduğumu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Şimdi git. Avukatlarımdan haber alacaksın."

Kapıyı açıyorum, gözyaşlarımdan dolayı kapı kolunu zar zor görebiliyorum.

Penthouse'a gitmek istemediğim için Elina'yı aramayı düşünüyorum. Yalnız kalmak istemiyorum. Ancak çantama uzandığımda, telefonumu onun ofisinde bıraktığımı fark ediyorum. Hayatta oraya geri dönmem. Anderson'ın arabasına da binmeyeceğim.

Taksiye bineceğim ve Elina'dan telefonumu almasını isteyeceğim.
Anderson'ın bulunduğu garajın önüne çıkacak özel asansörü kullanmak yerine, halka açık asansörü kullanıyorum.
Üzgün bir şekilde içeri giriyorum, ama kapı kapanmadan
Cage beliriyor. "Cecily, ne oldu?"
"İyiyim."
"Hayır, değilsin. Buraya gel," diyor ve beni kucaklıyor. Başım dönüyor, güçsüzüm ve kendimi onun kollarına bırakıyorum.
Beni sıkıca tutuyor. "Ne oldu?" diye tekrar soruyor.
"Şimdi mi gidiyordun?"
"Evet, neden?"
"Beni Elina'nın evine götürebilir misin?"
"Ne olduğunu söylersen, yoksa Dionysus'u ararım. Bayılmak üzere gibisin."
"Kavga ettik. Hepsi bu. Şimdi bana yardım et, lütfen Cage."

Dionysus

BÖLÜM ELLİ DÖRT

O kapıyı daha yeni kapattı ve ben onu geri getirmek istiyorum, çünkü hain kalbim aramızdaki her şeyin böyle bitebileceğini kabul edemiyor.

Pencereye gidip bulutlu gökyüzüne boş boş bakıyorum, zihnim öfke ve gururun beni ele geçirmesine izin vermek yerine, az önce öğrendiğim şeyi mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyor.

Masama geri dönüp mektubu alıyorum. Okumak istemiyorum çünkü içinde ne yazarsa yazsın, Cecily'nin yalan söylediği gerçeğini değiştirmeyecek, ama en azından bu hikayenin diğer tarafını öğrenmiş olacağım.

Şimdiye kadar sadece Sue'nun versiyonunu duydum. Odin'in Keith'in geçmişi hakkında keşfettiği her şeyi ve akrabalarımın ona dair şüphelerini bir araya getirdiğimde, en azından ölen adama şüpheyi yer bırakmam gerektiğini hissediyorum.

Kağıdı açıyorum ve bazı yerlerde yazının bulanık olduğunu görüyorum.

Cecily'nin gözyaşları mı?

Okumaya başlıyorum.

Sevgili Cici, kısa mesajlar bile yazmakta ne kadar berbat olduğumu biliyorsun. Şimdi bir mektubu hayal et! Ama telefonla konuşabileceğimden çok daha fazlasını kaydetmem gerekiyor.

Önce geçmiş hakkında, ikimiz hakkında.

Senden af dilemek istiyorum. Sadakat yemini ettim. Sana bakacağıma yemin ettim, sonra seni terk ettim.

Sen o cehennemde büyürken, senin bana ait olduğuna, benim kaderim olduğuna ve gelecekte bir gün birlikte olacağımıza emindim. Zaman geçti ama sana olan aşkım değişmedi. Senin de bana olan aşkın değişmedi. Senin tarafında romantik bir duygu yoktu. Benim algıladığım şey en saf ve en samimi dostluktu.

Eğer ısrar etseydim, minnettarlığından dolayı benimle kalacağını biliyorum. Benim istediğim bu değildi. Ben aşkıttım. Senin de beni aynı şekilde sevmeni istiyordum.

Kızgınlığımdan uzaklaştığımı söylemekten gurur duymuyorum. Seni hafife aldım. Gururumla bulanıklaşmış zihnim, Kansas'ın kırsalından gelen bir kızın, kurtarıcısına minnettar ve aşık olmaması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Parlak, genç ve zengin bir adam, ona dünyaları verecekken dünyayı sunmaya hazır bir adamla?

Evet, Cici, kibir beni mahvetti, çünkü bugün senin hayatımda başıma gelen en iyi şey olduğunu anlıyorum.

Bu mektupta zaman zaman sizden af dilediğim için kızmayın. Ne kadar özür dilersem azdır.

Sue ile tanıştığımdaya, servetimi yeni kazanmıştım ve güzel bir kadının sevgisi de dahil olmak üzere istediğim her şeyi satın alabileceğimi düşünüyordum. Sana daha önce de söylediğim gibi, başlangıçta her şey mükemmeldi, ama ilk birkaç ayın cinsel heyecanı geçtikten sonra, boşluk kaldı, çünkü o sen değildi. Senin gibi değildi. Senin gülümsemen, nezaketin ve masumiyetin yoktu onda.

Aslında, oğlumu karnında taşıyan kadın bir canavar çıktı ve şimdi bebeğin doğduğunu göremeyeceğimden korkuyorum.

Hâlâ bir adı ve onu koruyacak kimsesi yok ve bunu yapmaya hakkım olmadığını bilmeme rağmen, yine de rica edeceğim: oğluma iyi bakın.

Velayet için onunla savaşın. Sue bu çocuğu istemiyor.

Bunu nereden mi biliyorum? O pervasız bir kadın. Gece geç saatlere kadar dışarıda kalıyor, içki içiyor, bağıırıyor, düzgün beslenmiyor. Hatta bebeğin hayatta kalmamasını umuyor gibi görünüyor.

Ayrıca hamile olmasına rağmen başka erkeklerle çıktığından da şüpheleniyorum.

Telefonla da söylediğim gibi, Sue'nun defalarca hayatıma kastettiğini düşündüğüm halde neden ayrılmadığımı merak ediyor olmalısın.

Cevap basit: Oğlum doğana kadar buradan ayrılamam. Onun bedeninden oluşan hapishaneden kurtulana kadar.

Son zamanlarda mide problemlerim vardı ve beni muayene eden doktorlar bir şey bulamasa da, onun beni zehirlemeye çalıştığını düşünüyorum.

Paranoyaklaşıyorum. Artık evde yemek yemiyorum. Az uyuyorum, her zaman tetikteyim

ve onun doğum yapacağı ayı sayıyorum.

Bana bir şey olursa, ona göz kulak ol. Bana söz ver, Cici.

Sana verdiğim yardımı yüzüne vurmaya hiç planlamamıştım, ama başka kimsem yok. Sen olmalısın.

Seni onunla görüşmeye göndermekten korkuyorum çünkü Sue tehlikeli ve acımasız biri, ama birinin oğlum için savaşması gerekiyor. O canavarın merhametine kalamaz.

Onunla evlendiğim için değil, senin sevgini kazanmak için çabalamadığım için ne kadar pişman olduğumu sana anlatacak kelimeler bulamıyorum, Cici.

Zayıf ve kibirliydim.

Sana minnettar olmanı, peşimden koşmanı, ne kadar harika olduğumu görmeni istedim.

Gururlu bir aptaldım ve mutlu olma şansımı mahvettim, ama seni sonsuza kadar seveceğim, Cici'm.

Beni affet.

Tüm sevgimle, Keith.

Az önce okuduğum sözler beynimde dans ederken mektubu masanın üzerine bırakıyorum.

İnsan ruhuna pek inanmam. Tam tersine. Ailemde çok güçlü bir özellik olan şüpheli yapım, köşeye sıkıştıklarında insanların en alçakça davranışlarda bulunabileceklerine beni inandırıyor.

Ancak Sue'nun bu kadar çürümüş olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Rahmetli eşim ve Joseph'e ne kadar sadık bir anne gibi davrandığını düşünüyorum. Sonra bunun tam tersinin doğru olmadığını hatırlıyorum: oğlum onunla Cecily veya Elina ile olduğu kadar rahat değildi.

Çocukça zihninde, annesinin değersiz olduğunu ne kadar biliyordu acaba?

Şu anda, yapbozun eksik parçaları elimde, ama bu Cecily'nin beni kandırdığı gerçeğini değiştirmiyor. Bana gerçeği söylemek için birçok fırsatı vardı, ama söylemedi.

Korkudan mı?

Evet, Keith'in mektubunu okuduktan sonra, bunun korkudan olduğunu düşünüyorum. Sonuçta, onun kim olduğunu bilmiyordum. Elbette, naifliğine rağmen, bana oğlumun doğumu hakkında anlattığı üzücü hikayeye rağmen, onu vereceğime inanmamıştı.

Bana cevap verebilecek kişi olan Odin'i aramak için telefonu kaldırıyorum, ama bir şey yapamadan, odaya o ve kardeşlerim giriyor.

Ayağa kalkarım ve henüz ögle vakti olmamasına rağmen kendime bir bardak viski doldururum.

"Peyton'ın neden olduğu zararı hafifletmek için bir strateji düşünmeliyiz," diyor Odin. "Ayrıca Sue'nun eski kocasının ölümüyle ilgili sana söylemem gereken bir şey var."

Mektuba başımı sallarım. "Oku."

Tek tek okurlar ve bitirdiklerinde, yüzlerinin ifadesinin değıştiğini görürüm, şaşkınlıktan değıl, çünkü hiçbirisi Sue'yu sevmezdi, öfkeden.

"Bence onu Sue öldürdü," diyor Odin. "Buraya bunu söylemeye geldim. Polis soruşturmayı berbat bir şekilde yürüttüğu için bunu kanıtlayamıyoruz, ama Sue'nun eski kocasını yaşadıkları dairenin balkonundan iterek öldürdüğüne inanmak için nedenlerim var."

"Bunu yapacak gücü nereden buldu? Hamileydi," diye düşünür Zeus.

"Asla bilemeyeceğiz. Belki önce ona ilaç vermiştir, ya da belki de... karşı koymadı. Asla kesin olarak bilemeyeceğiz."

"Polis nasıl bu kadar beceriksiz olabilir?" diye sorar Ares.

"Polis çoğu zaman tembeldir," diyor Hades, öfke yüzüne yansıyor ve biz bunun nedenini biliyoruz.

"Cecily nerede?" diye sorar Zeus.

"Onu çatı katına gönderdim," diye cevaplıyorum. "Ne?"

"Mektubu okumadan önceydi. Joseph'in yanına yaklaşmasını istemedim."

"Lanet olsun bizim Yunan gururumuza," diye homurdanır Odin. "Yalnız kalamaz, Dionysus."

"Değıl. Anderson onu daireye götürüyor."

"Bu doğru değıl. Elina'dan onu bulmasını isteyeceğim." Ancak telefonu eline almadan önce, sanki önceden ayarlanmış gibi, bir telefon çalmaya başlar.

Birbirimize bakarız, ama bizim telefonlarımızdan biri değıldir ve ancak o zaman masanın üzerinde Cecily için aldığım yeni cihazı fark ederim.

Telefonu kaldırdım ve arayanın Odin'in karısı olduğunu gördüm.

Hoparlörü açtım. "Cecily telefonunu unutmuş," dedim cevap verirken.

"Nerede o, Dionysus? Endişelenmeye başladım. Cici oraya varır varmaz arayacağını söylemişti."

"Kavga ettik. Onu çatı katına gönderdim."

"Ne yaptın?"

"Onu gönderdim."

"Sen benim kardeşim gibisin, ama şu anda seni öldürebilirim, Dionysus. Onu nasıl yalnız bırakabildin?"

"Hikayenin tamamını bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum, ama her ne olursa olsun, Cici'yi tanıyorum. O iyi bir insan ve seni seviyor. Hayatı boyunca terk edildi ve şimdi, dünyası parçalanırken, sen, çocuğunun babası, ona sırtını dönüyorsun!"

Elina'nın söylediklerinden dolayı değil, Cecily'yi uzaklaştırdığım için utanıyorum. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. "Onu bulacağım. Şimdiye kadar çatı katına ulaşmış olmalı."

"Onu bana gönder. Sen istemiyorsan, ben isterim. Cici sadece senin nişanlın ya da şu anda onu ne olarak görüyorsan o değil. O benim arkadaşım ve yalnız değil." Elina veda etmeden telefonu kapatıyor ve akrabalarımın baktığımda, hepsi sessizce bana bakıyorlar.

Kendi telefonumu alıp Anderson'ı arıyorum. İki kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Cecily çatı katına ulaştı mı?"

"Ne? Çatı katı mı? Hayır efendim, onu bankaya getirdim ve yukarı çıktı. Şu anda sizin ofisinizde. O zamandan beri onu görmedim."

"Yarım saat önce aşağı indi. Burada değil. Onu bulup seni daireye götürmeni söylemesini emrettim." Konuşurken boğazıma asit gibi bir şey yayılıyor.

Kendimi onun iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum, ama aynı zamanda hamile nişanlımı yalnız ve korkmuş bir şekilde gönderdiğimi bilmek beni gerçekten rahatsız ediyor.

Telefonu kapatmadan önce, kardeşlerimin her birinin telefonlarını aldığını görüyorum. Ne yaptıklarını biliyorum: binanın kameralarını izliyorlar.

"Cage ile birlikte ortak asansörle aşağı indi. Garaja gittiler," Ares ilk olarak sonuca varır.

"Ne?"

"Bekle. Kayda geri dönüyorum."

Birkaç saniye sonra, bana ekranı gösteriyor. Videoda, Cecily ağlayarak asansöre giriyor, ama kapılar kapanmadan önce Cage ortaya çıkıyor. Ne konuştuklarını duyamıyoruz, ama Cage onu kucaklayarak karımı teselli ediyor.

Hades şimdi bana kendi cihazını göstererek garaj kameralarının kaydını oynatıyor.

Kayıtta Cage ve Cecily, yöneticiler ve müşteriler için ortak otoparkın bulunduğu yeraltı katına varıyorlar. Birkaç saniye sonra, Cage'in arabasının binadan ayrıldığını görene kadar görüş alanımızdan kayboluyorlar.

"Cage artık burada olmamalı," diyorum.

"Ne?" diye soruyor Zeus.

"Sana sekreteri tarafından tacizle suçlandığını söylediğim yönetici oydu. Cage, Cecily gelmeden önce binadan çıkmış olmalıydı."

"Neler oluyor, Dionysus?" diye soruyor Ares.

"Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, Cage'in artık şirket binasında dolaşmaması gerektiği."

Odin'in telefonuna hızla bir şeyler yazarak uzaklaştığını görüyorum.

Bu arada, Cage'in telefonunu aramaya çalışıyorum ama direkt sesli mesaja düşüyor. Penthouse'u arayıp oraya varıp varmadığını öğrenmeye çalışıyorum. Kimse cevap vermiyor.

Resepsiyonu deniyorum, ama kapıcı Cecily'nin yukarı çıkmadığını garanti ediyor.

Kuzenim bize geri döndüğünde, "Polisi aramalı mıyız?" diyorum. "Henüz değil. Onu bulmaya çalışıyorum."

Bir şey hatırlıyorum. "Onun saati." "Ne?" diye soruyor kuzenim.

"Cecily hamileliği boyunca sağlıklı kalmak istiyordu. Ona senin senin akıllı saatlerinden birini verdim. Şirketinin piyasaya sürdüğü en son model, Odin." "Harika. Onu bulacağız."

"Sence ne oldu?" diye sorar Ares.

"Henüz bilmiyorum, ama Cecily bulunana kadar bunu kaçırılma olarak değerlendirmeliyiz."

Cecily

BÖLÜM ELLİ BEŞ

"Nihayet, Uyuyan Güzel!" Uzaklardan bir erkek sesi duyuyorum ve gözlerimi açmak için çabalıyorum.

Uykulu zihnimde, hastanede uyandığımda benzer bir durumu hatırlıyorum.

Gözlerimi açıyorum, ama yanımda hemşire yok. Cage var.

Korkarak etrafa bakıyorum ve kulübeye benzeyen karanlık duvarları gördüğümde kalkmaya çalışıyorum.

"Bunu yapma, yoksa hasta olursun. Karnındaki küçük bebeği düşünmeliyiz." Sözlerine rağmen, yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yok. Ses tonu alaycı. "Cecily, Cecily, beni belaya soktun."

"Neredeyiz?"

"Güzel, bu en önemsiz soru, asıl önemli olan benimle *birlikte* mi olacaksın, yoksa bana *karşı* mı çıkacaksın?"

Kalbim hızla atmaya başlar. Adamın gözleri deli gibi görünür, ama içgüdülerim bana sakın olmamı söyler. "Neden sana karşı olayım ki?"

"Bilmiyorum. Belki de Yunanlıya aşık olduğun için? Aslında, lütfen merakımı gider: O adamın, milyarder statüsü dışında, kadınları örümcek ağlarına yakalanan sinekler gibi hızla kendine aşık edebilecek neyi var?"

Sanki bir kabusun ortasındaymışım gibi trans halinde onu dinliyorum, parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum ve kısa sürede, benim için Kostanidis Bank'ta zararsız bir yönetici olan bu adamın, aslında beni bilinmeyen bir yere getiren bir deli olduğunu anlıyorum.

Vücudumun üzerinde bir battaniyeyle, yatak gibi görünen bir şeyin üzerinde yatıyorum.

O konuşurken, odayı dikkatlice inceliyorum, bir çıkış yolu bulmaya, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Araştırma programlarını çok severim. Aslında, onlara bağımlıyım ve kaçırılıp hayatta kalan kurbanların nasıl davrandığını hatırlamaya çalışıyorum.

Telefonum, diye düşünüyorum, ama iki saniye sonra onu Dionysus'un ofisinde unuttuğumu fark ediyorum.

Onunla olan son konuşmamızın hatırası göğsümde bir delik açıyor, ama kendimi umutsuzluğa kaptırmıyorum. Artık mesele ikimiz değil, taşıdığım bebeği korumak. Buradan çıkmam lazım.

"Sue bile," diye devam ediyor, "tüm tecrübesine rağmen direnemedi. Sonunda pes etti, o kaltak."

"Sue? Dionysus'un eski karısından mı bahsediyorsun?"

"Ah, Cecily, benim lezzetli kızıl saçlım, beni hafife alma. Sue'nun kim olduğunu çok iyi biliyorsun. *Senin* kim olduğunu anlamakta zorlandım. Birdenbire, hiçbir yerden ortaya çıktın ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, Kostanidis ailesinin bir parçası oldun, sadece veledin dadısı olarak değil, aynı zamanda Yunan iş adamının müstakbel eşi ve bir mirasçı olarak. O ölü kaltaktan çok daha akıllısın."

"Cage, söylediklerin hiç mantıklı değil! Bana neyin yanlış olduğunu açıklayabilir misin?"

"Önce söyle bana: benimle misin, yoksa bana *karşı* mısın?"

"Ne önerdiğini tam olarak bilmiyorum, ama ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, oğluma söyleyeceğim yalanlar için sessizce af diliyorum. "Dionysus planlarımı keşfetti ve beni hayatından çıkardı. Bir alternatif bulmam lazım. Bu hamleye çok yatırım yaptım. Boş ellerle ayrılamam."

"Keith'in arkadaşı olduğunu sanıyordum. Seni araştırdığımda bunu öğrendim. Artık Joseph'le birlikte olmak istemiyor musun?"

"Ona ihtiyacım yok. Senin de dediğin gibi, meşru bir varisim var, gerçek bir Kostanidis, yolda."

"Bana hikayeni anlat, ben de sana benimkini anlatayım."

"Anlatacak pek bir şey yok. Keith, kendisine bir şey olursa oğlunun iyi olacağından emin olmamı istedi. Ona saldırdığını hiç söylemedi. Kendini aşık bir adam olarak gösterdi. Ona inandım. Sue'nun güvenilmez olduğunu düşünüyordu. Ne yazık ki, benim de öyle olduğumu bilmiyordu."

"Onu sevmiyor muydun?"

"Onu sevdim, evet, ama kendimden daha fazla değil. New York'a gelip Kostanidis ailesiyle tanıştığımda, bir fırsat gördüm. Neden benim olmayan bir çocuğa bakayım ki, onların evine girip zengin adamı kendime kazanmaya çalışabilirim? Bir vurkaç düzenledim, o da bir ton tuğla gibi yere yığıldı, ama neredeyse rahibin önündeydim ki, o kaltak neredeyse kardeşim olan kadın her şeyi mahvetti." Bunu söylediğim için kusacak gibi hissediyorum, ama hayatta kalma isteğim vicdanımdan daha güçlü.

"Zeki. Senin için bunu asla düşünmezdim, Cecily. Aziz gibi bir yüzün var. Kim senin öyle olmadığını söyleyebilir ki?"

"Şimdi sıra sende. Bana hikayeni anlat."

"Uzun bir hikaye. Susadın mı, acıktın mı? Bugün seni buraya getireceğimi beklemediğim için burada pek bir şeyim yok. Seni bulmak büyük bir şans oldu. Seni kameralardan geldiğini görene kadar, bankadan ayrılmak için eşyalarımı topluyordum. Dionysus'un katında olduğunu düşündüm."

"Gitmek mi?"

"Evet." Gözlerini devirdi. "Bir fahişe beni cinsel tacizle suçladı. Soruşturma açıldığı için eve gönderildim. Neyse, bankaya geri dönmeyecektim. Seni kaçırma planımı zaten uygulamaya koymuştum. Bugün oraya gitmen işimi kolaylaştırdı. Başka yastık ister misin?" sanki beni kaçırmayı planladığını söylememiş gibi sordu.

Cage'de çok fazla kötülük olduğunu anlamam uzun sürmedi, ama delilik de var. Beni uyuşturup kaçırmamış gibi davranıyor. Sanki benim için gerçekten endişeleniyormuş gibi.

Bu nüanslar, onun tamamen kötü olmasından daha çok beni korkutuyor.

"Hayır, teşekkürler."

"Rahatsız olduğunu biliyorum, ama merak etme. Burada uzun süre kalmayacağız." "Ben iyiyim. Bana hikayeni anlat, Cage." Sanki bir çocukla konuşuyormuşum gibi sevgi dolu bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum

ve aynı zamanda, yavaş hareketlerle bileğimden saati çıkarıyorum, çünkü telefonuma bağlı olduğunu hatırlıyorum. Dionysus, izlenebileceği için asla çıkarmamamı söylemişti. Ona itaat ettiğim için Tanrı'ya şükrediyorum.

Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum, ama çocuğumuzu istiyor. Penthouse'a ulaşamadığımı fark ettiğinde, beni bulmaya çalışacaktır.

"Keith ile aynı üniversiteye gittim," diye başlıyor Cage ve ben ona bakıyorum. Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. O da bunu fark ediyor. "Sana bunun uzun bir hikaye olduğunu söylemiştim.

Ondan daha fakir ve pek popüler olmadığım için yakınlaştık. O hiç çaba sarf etmeden zengin oldu. Ne şanslı adam. Cömert olduğu su götürmez bir gerçektir ve ilk arabamı almama ve öğrenci borcumu ödememe yardım etti. Ondan iki yıl ilerideydim. Ondan çok daha erken mezun oldum. Bana yardım etmeseydi, hâlâ kredilerimi ödüyordum olurdu."

"Sue bu hikayede nerede yer alıyor?"

"Sakin ol kızım. Çok aceleci davranıyorsun! Hadi ama, üniversiteden mezun olsak da iletişimimizi sürdürdük. O son sınıftaydı ve bankada çok parası olmasına rağmen, her zamanki gibi sıradan bir hayat sürmeye devam ediyordu. Ne demişler, kertenkele olarak doğan kimse timsah olamaz. O parayla ilgilenmek istemiyorsa, ben ilgilenirdim. Onu bir işe yatırım yapmaya ikna etmeye çalıştım. İstemedi. Aptal, dünyayı değiştirebileceğine inanıyordu."

"Evet, aptaldı. Herkesin iyi olduğunu düşünüyordu."

Omuz silkiyor. "Bu kadar saf olması iyi bir şeydi. Neyse, Sue'yu oyuna dahil ettim. Bir arkadaş olarak benim başaramadığımı, belki bir kadın başarabilirdi. O da yeni mezun olmuştu. Son saç teline kadar fahişe, para için her şeyi yapardı. Çok hırslıydı. Sonunda seviştik, ama planıma onu ikna etmek için ona aşık olmasını sağlamam gerektiğini biliyordum. Onu da sevdiğime inanmasını sağlamalıydim."

"Keith senin dahil olduğunu biliyor muydu?"

"Benim tatlı Cici'm, bizim amatör olduğumuzu mu sanıyorsun? Sue'nun onun en sık gittiği yerde, üniversite kafeteryasında onunla buluşmasını planladık. Cidden, ikisinin arasındaki romantizm o kadar hızlı gelişti ki, Keith'e neredeyse acımaya başladım. Göz açıp kapayınca kadar ona aşık oldu. Evlendiler ve kısa süre sonra, aptal herif bozuk plak gibi, tüm mal varlığını bağışlama gibi aptalca fikrini anlatmaya başladı. Bu bağışlarla parayı çok hızlı bir şekilde elinden çıkarıyordu, bu da karlı bir boşanma planımızı engelleyecekti."

"Boşanma mı?"

"Evet, ilk başta onu öldürmeyi planlamamıştık. Her şey başladığında Sue o kadar da kötü değildi."

Hiç pişmanlık göstermeden Keith'i öldürdüklerini söyledi. Onun deli olduğuna dair şüphelerim varsa, artık yok oldular.

"Devam et."

"Keith her şeyi ışık hızıyla elinden çıkarıyordu. Sue, çaresizlikten hamile kaldı. Kim bilir, bir varis yolda olduğuna göre,

belki de o aptal aklını başına alırdı? İşe yaramadı, bu yüzden sert önlemler almak zorunda kaldık. Keith'in ölmesi gerekiyordu."

Detayları ve Keith'in eski karısı dışında başka birinin de komploya karıştığını bilmesem bile, söyledikleri beni şaşırtmadı, çünkü ben de zaten böyle bir şey hayal etmiştim. "Ve sonra onu öldürdün."

"Ben mi? Beni kim sanıyorsun, Cecily? Ben bir sineği bile incitmem. Ben sadece plan yaparım." Neredeyse kırılmış gibi konuşuyor ve bu da bana onun gerçeklikle ne kadar kopuk olduğunu gösteriyor.

"Tamam. Affedersin. Onu o öldürdü."

"Doğru. Onu balkondan itti. Polis, saldırıya uğrayan zavallı hamile kadının sözlerine inandı. Yarım yamalak bir soruşturma yaptılar. O sırada Keith'in tüm parasını bağışladığını bilmiyorduk."

"Vay canına, ne aptalca!" "Değil mi?"

"Anlamadığım tek şey, ikinizin nasıl New York'a geldiğiniz."

"Keith ölmeden önce bile artık Kaliforniya'da yaşamıyordum. Nasıl olduğunu bilirsin: Warren Buffett'ın dediği gibi, asla tüm yumurtalarını tek bir sepete koyma. Hâlâ sevgiliydik, ama onu uzaktan izliyor, hafta sonları ziyaret ediyordum. Kostanidis bankasında bir iş buldum ve iyi kazanıyordum, ama istediğim kadar değil. Keith için yaptığım planlar suya düştü ve bir suç ortağım, hamile bir kadın, işe yaramaz bir adamın dul eşi, hiçbir yedeğim yoktu ve bir çözüm bulmazsam asla gerçekleşmeyecek planlarım vardı."

"Ve sonra bir çözüm buldun mu?" "Hayal ettiğimden daha iyisini."

"Dionysus mu?"

"İlk başta hedefimiz o değildi. Zeki ve hırslı biri olan benim için bile bu hedef çok yüksekti. Zengin yaşlı adamlardan birinin ona aşık olmasını, onu sevgilisi olarak kullanmasını düşündüm. Keith'le olduğu gibi, her şeye yeniden başlamak nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Onun için yeni bir koca mı istiyordun?"

"Evet. Ve yaşlıysa daha da iyi. Ölümü şüphe uyandırmazdı. Sue neredeyse her gün bankanın kapısında, yardıma ihtiyacı varmış gibi bebek arabasıyla dolaşıyordu. Güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmemek için kalabalığa karışarak dikkat çekmiyordu. Erkekler hakkında söylenecek bir şey var

erkekler hakkında saylenecek bir Şey var: hepimiz aptalız. Yardıma muhtaç bir kadın gördüğümüzde kahramanlık içgüdümüz devreye giriyor. Kader müdahale etti. Ona yardım etmek için gelen zengin bir yaşlı adam değildi, Dionysos'tu. Sue, tatlı, itaatkar, iyi bir kız görünümündeydi. Lanet olası sahte. Onu aldatabileceğine inanmıyordum, ama bir şekilde başardı. Ancak, Yunanlıya aşık olarak her şeyi mahvetti."

"Aşık mı oldu?"

"Evet. Beni artık görmek istemiyordu. Tartıştık. Her şeyi ifşa etmekle tehdit ettim. Kendi başına iyi olacağını düşünüyorsa, çok yanıliyordu. Beni ihanet ederse onu öldüreceğimi söyledim. Buna gerek kalmadı. Aptal kadın kendi kendini öldürdü." Gülümsedi ve ellerini kucağında birleştirdi. "Şimdi sıra sende."

"Anlamıyorum."

"Bana yalan söyleme, Cecily. Bana her şeyi anlatmadığını biliyorsun."

"Ne?"

"Kaza geçirdiği gece Sue, Keith'in en iyi arkadaşıyla buluşacağını söyledi. Arkadaşı onunla iletişime geçmişti. Bu arkadaşın sen olduğunu ancak yakın zamanda öğrendim."

Dionysus

BÖLÜM ELLİ ALTI

Neredeyse bir saat önce

"Onu buldum bile," diyor Odin.

"Nerede?"

"Cage Manhattan'dan ayrıldı. Buradan kuzeye doğru yaklaşık yarım saatlik mesafede." Telefonunu açıp bana haritayı gösteriyor, ama ben çoktan ayağa kalkmışım.

"Gitmeliyiz."

"Dionysus, sakın davranmalıyız."

"Hayır. Onu geri getirmeliyiz. Onu benim yüzümden kaçırdı. Cecily benim kadını. Kendi kışını düşünen gururlu bir aptal gibi davrandığının önemi yok. Onu geri istiyorum. Onun yeri benim yanımda."

"Cage onu, onu soruşturma altına aldığın için intikam almak için mi kaçırdı sence?" diye sorar Ares.

"Hayır," diyor Zeus. "Bu iş için çok riskli. Bu hikayede bilmediğimiz çok daha fazla şey var."

"Önemli değil. Sonra öğreniriz. Şu anda önemli olan Cecily'yi kurtarmak," derim, karımın o orospu çocuğunun merhametine kaldığını düşünerek duyduğum çaresizliği gizlemeye çalışarak.

"En hızlı yol helikopterle gitmek olur, ama aynı zamanda en riskli yol da o. Helikopterin sesini duyacaktır. Arabayla gidelim. Birkaç güvenlik görevlisi toplayalım. O yalnız. Kaçamayacaktır," diyor Ares.

"Polisi aramalı mıyız?" diye soruyorum.

"Şimdilik hayır. Polisin arama emri, yetki belgesi, bizden muaf olduğumuz tüm bürokratik işlemler gerekiyor. Kendi yöntemimizle yapalım ve Cecily güvende olduğunda o pisliği yetkililere teslim edelim,"

diyor Zeus, ama Odin'in ifadesinden bu sorunu başka bir şekilde çözmek istediğini anlayabiliyorum.

Onun yöntemlerini iyi biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, Cage'in daha sonra ne olacağı umurunda değil, yeter ki gelinimi kaçırmaya cüret ettiği için bedelini ödesin.

"Onu kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin," diye garanti veriyor Ares. "Onu kurtaralım kardeşim."

Cecily

"Evet, onu aradım," diyorum, çünkü yalan söylemek çok riskli. O gece olanlar hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyorum.

"Başka ne var?"

"Bir yol kenarındaki motelde buluştuk. Konuştuk. Bebek için gerçekten endişeleniyordum. Sue ise onun için hiç endişelenmiyordu. Joseph sadece birkaç aylıktı ve ona acıyordum. Ben tamamen kötü biri değilim, Cage."

Bana inanıyor mu? Tanrı'ya inanmasını diliyorum.

"Kimse tamamen kötü değildir, tatlım. Hepimizin iki yüzü vardır. Sue ise, başından beri hamile kalmak istemiyordu, ama Dionysus'un gözünde terk edilmiş ve muhtaç bir genç kadın imajını tamamlamak için bu çocuğun gerekli olduğunu biliyordu."

Başımı sallıyorum ve boğazıma yükselen öfkeyi zorlukla bastırmaya çalışıyorum. "Sue, onu aradığım için kızgındı. Bana yolundan çekilmemi, yoksa polisi arayacağını söyledi. Blöf yaptığını biliyordum. Keith'e ne olduğunu bilmiyordum. Onu öldürdüğünü bilmiyordum, ama yeni kocasına tüm hikayeyi anlatmadığından ve yetkilileri arayarak dikkat çekmek istemediğinden emindim."

"Zengin bir Yunanlıyla evlenmişti. Eğer endişen çocuk içinse, cevabını aldım. Çocuk iyi olacak, değil mi?"

Sonra ne söyleyeceğimi dikkatlice düşünüyorum. Arada sırada aklı başına gelen bir deliyle pazarlık yapmak satranç oynamak gibidir. "Evet, o anda bebeğin iyi olacağını biliyordum, ama onun da bana yardım edebileceğini düşündüm. Kansas'a geri dönmek istemiyordum."

"Sonra ne oldu?"

"O reddetti. Beni umursamadı. Israr edersem Dionysus'a beni tutuklatacağını söyledi. O anda kabul etmiş gibi yaptım, ama vazgeçmeye niyetim yoktu. Hoşça kal dedim ve gittim. Kiralık arabayı iade etmem gerekiyordu. O zamanlar New York eyaletinde kalacak imkânım yoktu," yalan söylüyorum, "ama bunun mümkün olduğunu biliyordum. Keith'in bana onun hırslı ve acımasız biri olduğunu söylediği için, onun geçmişi hakkında bildiklerimden yola çıkarak, Sue bana istediğim her şeyi verecekti. Anlaşılan, niyetimi tahmin etti. Yolda peşimden geldi. Beni kovaladı."

"Onu öldüren kaza... Sen oradaydın..." Gerçekten şaşırılmış görünüyor.

"Evet."

"Seni onun ölümüne bağlamamaları nasıl mümkün olabilir?"

"Sue beni yoldan çıkarmaya çalıştı. Beni bir uçuruma itmeye çalıştı. Ben iyi bir sürücüyüm, bu yüzden en kötüsünden kurtulmayı başardım, ama o kurtulamadı. Dikiz aynasında, arabasının boşluğa düştüğünü gördüm." O gece, o çılgın kadının beni gerçekten öldürmek istediğini gördüğümde hissettiğim dehşeti hatırlayınca gerçekten titriyorum. "Birkaç kilometre daha sürmeye devam ettim, ama hava çok karanlıktı ve gergin olduğum için yanlış şeride girdim. Bir duvara kafa kafaya çarptım. Ben de neredeyse ölüyordum. İki kazayı birbiriyle ilişkilendirmediler."

"Siktir, bu bir film sahnesi gibi! İkinizin hayatta kalmak için savaştığını gözümde canlandırabiliyorum. O kaltağı hak ettin. Sana hayranım."

"Bana kızgın değil misin?"

"Kızgın mı? Neden kızayım ki? Sue her şeyi mahvetti. Dürüst davranması gerekirdi, o zaman her şey yolunda giderdi, ama hayır. O orospu Yunanlıya aşık oldu ve beni terk etmek istedi."

"O zaman darbeyi mi bıraktın?"

"O vazgeçmeye çalıştı, evet, ama ben vazgeçmedim. Onu polise teslim etmekle tehdit ettim ve bir anda tüm gururu yok oldu. Her zamanki uysal sürtüğe geri döndü ve bana bir sigorta poliçesi verdi."

"Nasıl yani?"

“Onu Yunanlı adamdan hamile kalmaya zorladım,” diyor ve midem bulanıyor. “Böylece ona sonsuza kadar bağlı kalacak ve ben istediğimde bana para verecekti. O gün Sue'yu öldürdüğünde, Cecily...”

"Onu ben öldürmedim." Öldüğünde hamile olduğuna dair herhangi bir haber hatırlamaya çalışıyorum, ama bu konuda hiçbir şey okumadığımdan eminim.

"Kimin umurunda?" diyor, gözlerini devirerek. "Hassas olduğunu gördüm, tamam, ifade şeklimi değiştireceğim. O gün ölmediğinde, Cecily, Sue'yu cehennemin derinliklerine gönderdiğinde, Dionysos'un oğlunu da ölüme gönderdin."

Gülümsüyor ve ben her zamankinden daha çok korkuyorum.

"Gazeteler bebekle ilgili hiçbir şey yazmadı."

"Adam bir televizyon kanalının sahibi, bir iş adamı. Olayı örtbas etmiş olmalılar. Ama artık bunun önemi yok. Artık bana iyi bir hayat sağlayacak olan sensin."

"Anlamıyorum."

"Dürüst olacağım çünkü bence biz zaten arkadaşız, tamam mı? Seni geri vermeyecektim; seni öldürecektim. Şiddet olaylarını pek sevmesem de intikam almak istedim. Az önce bana söylediklerinle oyun tamamen değişti çünkü kaybedecek çok şeyin olduğunu biliyorum. Sana ihtiyacım var. Seni serbest bırakacağım. Ona gidip onu geri kazanacaksın, çünkü sonunda Keith hakkında yalan söylediğin için seni affedecek. Yeniden yerleşince, hayatımın geri kalanında bana destek olacaksın. İkimiz de iyi olacağız," diyor, işaret parmağını kolumda gezdirerek. Titrememeye çalışıyorum. "Kim bilir, belki bebek doğduktan sonra arkadaşlıktan öteye geçebiliriz? Öncesinde olmaz, üzgünüm. Hamile vücutları sevmiyorum. Deforme oluyorlar. Biraz iğrenç."

Ona sessizce bakıyorum, o kadar çok farklı nedenden dolayı korkuyorum ki bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. "Ya hayır dersem?"

"Neden öyle bir şey yapasın ki? İkimiz de hayatta kalmak istiyoruz. Şimdi, sana biraz motivasyon vereyim: Dionysus, Sue'nun ölümünde parmağın olduğunu ve onun diğer doğmamış çocuğunu öldürdüğünü öğrendiğinde ne yapar sence? Sen akıllı bir kızsın, ama bütün resmi göremezsen diye sana söyleyeyim. Beklediği bebek doğar doğmaz seni tutuklatacak. Bu, senin çocuğunla birlikte, hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin."

Ona inanmıyorum. Kazayı araştıran herhangi bir uzman, bana çarpanın Sue olduğunu, tersinin geçerli olmadığını kanıtlayabilir. Her neyse, beni onun kazasıyla ilişkilendirecek hiçbir şey yok.

Ancak bugün Dionysus'un korkutucu bir yönünü öğrendim. Kişiliğinin acımasız bir yönünü. Hiç düşünmeden beni gönderdi.

Cage'in bana verdiği bilgileri zihnimde gözden geçiriyorum. Sue hamileydi.

İsteyerek ya da istemeyerek, onun varisi benim karıştığım bir olayda öldü. Beni asla affetmeyecek. Gerçeği öğrenirse çocuğumuzu benden alacak.

"Anlaştık mı?" diye soruyor.

"Evet. Hapse girmek istemiyorum." "Aferin kızım."

Gözlerimi kapatıyorum çünkü bu hasta insanın önünde artık rol yapamıyorum; ne düşündüğümü anlayacağından korkuyorum.

Sessizliğimi yanlış yorumlayarak, "Dinlenmen lazım, tatlım. Seni burada kırk sekiz saat daha bırakacağım. Yunanlıların endişelenip, seni geri almak için çaresizce uğraşmaya başlayacakları kadar uzun bir süre. Sonra seni şehre salacağım. Sonuçta, bebeğe bir şey olmasını istemeyiz. O bizim altın yumurtlayan tavuğumuz."

Uyumak niyetinde değildim, ama görünüşe göre uyuyakalmışım. Uyandığımda ayak sesleri ve çığlıklar duyuyorum. Kapılar çarpıyor. Adamlar emirler yağıdırıyor.

Cage benimle konuşuyor, ama ben hiçbir şey anlamıyorum. Sanki paralel bir gerçeklikteymişim gibi kendimi uyuşmuş hissediyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

Kalkmaya çalışıyorum ama gücüm yok. Bana yine ilaç vermiş olmalı çünkü birdenbire her şey karardı.

Dionysus

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Birkaç saat sonra

"Onu nereye götürdüler?" diye Odin'e telefonda soruyorum.

"Şu anda polis gözetiminde," diyor, sesi hâlâ üzgün, ve nedenini biliyorum.

Odin, insanların adaletine inanmaz. Cage'i kendi elleriyle halletmek istiyordu. Bu sadece bizi ilgilendiren bir şey olsaydı, hiç düşünmeden harekete geçerdi, ama Cecily var, onun kayboluşuyla ilgisi olabilir. Bankada güvenlik kameraları var ve karımın o orospu çocuğuyla binadan çıktığını gösteriyor. Bu gizlenebilecek bir şey değil.

"Onun bir daha gün ışığını görmemesini sağlayacağım."

"Avukatlarla sorgulamayı izliyorum. Bunun arkasında sandığından çok daha fazlası var, Dionysus. Bu, banka çalışanına taciz davasıyla ya da Cecily ile başlamadı, Sue ile başladı."

"Sue mi?"

"Evet, ama şimdi bunun için endişelenme. Kadınına iyi bak. O hiçbir yere gitmiyor."

Bir süre önce, onun sözleri bana huzur verirdi. Annemize ne olduğunu öğrenene ve Zeus onun hayatını mahveden adamdan intikamını alana kadar, insanlara ait yasalara ve herkesin adil yargılanma hakkına sahip olduğuna inanıyordum.

Artık öyle düşünmüyorum.

Toplumda yaşamayı hak etmeyen insanlar var.

Ancak şu anda önemli olan, Cecily'nin güvende olması ve ona bakılması.

Ben hiçbir şeyden korkmayan biriyim. Bir şey yoluma çıkarsa, beni veya benim için önemli olanları tehdit ederse, nefret benim doğal kaçış yolumdur.

Ancak bugün, Cecily'yi yıkık evde baygın halde gördüğümde, şimdiye kadar hiç tanımadığım duygular yaşadım: korku ve suçluluk. Çok fazla pişmanlık da.

"Az önce uyandı," diyor sağlık ekibinin başı, ona yaklaşıarak.

Athanasios hemen arkasından geliyor.

Kardeşlerim Elina, Madison, Christos ve Kuzey Carolina'dan gelen Zoe ile birlikteyim. Joseph, Madison'ın üvey annesi Eleanor'un yanında kaldı.

Cecily'yi Athanasios'un sahibi olduğu hastaneye getirdik. Nörolog olmasına rağmen, kişisel bir iyilik olarak ona bakıyor.

Kadınım saatlerdir testlerden geçiyor ve bu, ilk kez biri bizimle konuşmaya geliyor.

"Onu görmek istiyorum," diyorum.

"Seninle konuşmak istedi, Dionysus," diyor arkadaşımız, "ama onu üzmeğin diye uyarıyorum. Hâlâ çok stres altında. Kan basıncı dengelendi, ama geldiğinde yüksekti."

"Onu üzmeğin gibi bir niyetim yok, ama Cecily'nin iyi olup olmadığını kendim kontrol etmem gerekiyor."

O, Cecily'nin yattığı odaya doğru yürümeye başlar ve ben sessizce onu takip ederim. Kapıda, girmeden önce tereddüt ederim.

Bu, Cecily ile hastanede ikinci kez karşılaşışım. İlk başta o benim için bir yabancıydı ve arabamın önüne atlayan aptal kıztan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Şimdi ise onun affına ihtiyacım var.

Evet, *affetmesini*.

Bana yaklaşmak için yalan söylemiş olması önemli değil. Öfkem geçtiğine göre, bunu en iyi niyetle yaptığını düşünüyorum: Joseph'i korumak için.

Keith'in mektubunu okuduktan sonra, Sue'yu hiç tanımadığımdan emin oldum. Odin'in söylediğı şeyden sonra ise daha da emin oldum: o da Cage ile ilişkisi varmış.

Kapıyı açıyorum ve Athanasios içeri girmiyor, bize mahremiyet sağlıyor. "Cecily," diyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Ben geldiğimi duyduğuna emin olmama rağmen, o pencereye bakıyor. "Konuşmamız gerek, Dionysus."

Yatağın etrafından dolaşıp ona dönerek bakıyorum. Onu üzmem istemiyorum, ama karşımdaki kişiyle yüz yüze konuşmaktan başka bir yol bilmiyorum. "Evet, konuşmalıyız, ama şimdi değil. Doktorlara göre, her şey yolunda giderse yarın taburcu olacaksın. Bebek iyi."

"Biliyorum. Athanasios söyledi." "Ben sadece..."

Beni durdurmak için bir hareket yaptı. Bir kez bile bana bakmadı. "Konuşması gereken benim. Çok uzun süre sessiz kaldım. Gerçeği sakladım. Yorgunum. Keith'e verdiğim sözü ve sana yaklaşmamın nedenini sana zaten anlattım: Joseph'in iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Beni kaçırdığında, Cage Sue'nun hikayesinin, Keith'in hikayesinin... ve bizim hikayemizin eksik parçalarını bir araya getirdi. Otursan iyi olur. Anlatacak çok şey var."

Yatağın yanına bir sandalye çekiyorum, ama Cecily bana bakmıyor bile. Sanki her şeyden habersizmiş gibi.

Elini tutmaya çalışıyorum. Kafasını sallıyor.

"Bana bir daha sana dokunmamamı söyledin. Sana söylemem gerekenleri bitirdiğimde, muhtemelen bunu tekrar edeceksin, o yüzden şimdi ben sana soruyorum: bana bir daha dokunma."

Yumruk yemiş gibi hissediyorum ve ofisimde ona bunu söylediğimde ona da aynı şeyin olduğunu hayal ediyorum. "Söylemem gerekenleri söyle. Önce geçmiş hakkında konuşalım. Sonra bizim hakkımızda."

"Biz diye bir şey yok. Aramızdaki tek bağ bebek."

Doktorların tavsiyesini hatırlayarak tartışmıyorum. "Ne olduğunu anlat bana, Cecily."

"Beni bulduysan, muhtemelen Cage ile binadan çıkarken görmüşsündür. Sanırım bana ilaç verdi. Bir kulübede uyandım..."

Sakin bir şekilde konuşuyor ve ben onu kesmiyorum. Açıklaması net ve zaman çizelgesi tamamen mantıklı.

Cecily bana her şeyi anlatmak için neredeyse yarım saat harcıyor ve başka biri anlatsa inanmayacağım ayrıntılar veriyor.

Evime bir canavar getirmişim. Onunla evlenip bir aile kurmuşum.

Sadık eş ve sevgi dolu anne diye bir şey hiç olmamıştı. Sue sahteydi. Onun yerine, soğuk, hesapçı,

altruistik ve saf bir genç adamı, hiç düşünmeden açgözlülük ve ölümle dolu bir komploya dahil edebilen soğuk, hesapçı bir kadın vardı.

"Hikayenin bu ilk kısmı seninle ilgili değil, Keith ile ilgili. Sue'yu bulmakta zorlandım. Üçünüzün fotoğrafını gazetede gördüğümde, onun New York'a geldiğini öğrendim. Haberde siz mutlu bir genç aile olarak gösteriliyordunuz. Yeni evlenmiştiniz ve yeni bir bebeğiniz vardı. Joseph'in yaşından dolayı onun Keith'in oğlu olduğunu hemen anladım."

Bana Sue ile nasıl iletişime geçtiğini ve moteldeki buluşmalarını anlatıyor. Rahmetli karımın ona yaptığı tehditleri.

Bunların hiçbirini beni şaşırtmadı, ta ki Cecily, Sue'nun yolda onu öldürmeye çalıştığını söyleyene kadar.

"Kaçmayı başardım ve hemşireler ve sağlık ekibine göre, kazadan sadece birkaç çizikle kurtulmam gerçek bir mucizeydi."

"Ve o, uçurumdan düşerek öldü."

"Evet. Ama hikaye bununla bitmiyor. Cage bana Sue'nun senin bebeğine hamile olduğunu söyledi, Dionysus." Bunu söylerken sesi titriyor. "Ben ikiyüzlü biri değilim ve onun ölümünden pişman olduğumu söylemeyeceğim, ama bana inanmasan bile, oğlunun ölümünden pişmanım ve kazadan doğrudan sorumlu olmasam da, senden af diliyorum."

"Ne? Bebek olsa bile, onun ölümünde senin hiçbir rolün yoktu."

"Olsa bile mi? O hamileydi. Cage bana söyledi. Sue'nun ona verdiği bir tür hediye idi. O, bunun bir tür 'sigorta poliçesi' olduğunu söyledi, böylece Sue sonsuza kadar sana bağlı kalacak ve onlar da bundan kazanç sağlayacaktı."

"Sue hamile değildi, Cecily. Bundan eminim. Artık rahmi yoktu. Joseph'in doğumunda bir komplikasyon yaşamıştı. Artık çocuk sahibi olamazdı."

"Ne? Ama Cage..."

"Bu da onun söylediği bir başka yalandı. Hem kocasını hem de sevgilisini aldattı."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Joseph'in doğumunda, zaten çok acı çekmiş genç bir kadının, Tanrı tarafından daha da cezalandırılıp başka çocuk sahibi olmaktan mahrum bırakılmasının nasıl mümkün olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum. Bugün, bunun insanlığa bir iyilik yapan ilahi adalet olduğunu düşünüyorum. Hiçbir çocuk, öyle bir canavarı anne olarak hak etmiyordu."

"Ben..."

"Söylemek istediklerinizi söylediniz mi?" O başını sallar.

"Konuşabilir misin?" "Evet."

"Sadece affını isteyebilirdim. Bu daha kolay olurdu ve gururumu korurdu. Ama ben bunu istemiyorum. Kendimi açığa vurmakta pek iyi olmasam da, hissettiklerimi açıklamak için elimden geleni yapacağım."

"Dionysus, bence biz..."

"Cecily, dün sabah ofisimden ayrılırken benden seni dinlememi istedin. Ben reddettim ve şimdi sen de aynısını yapmaya hakkın var. Ancak senin cömertliğine güveniyorum. Önce beni dinle, sonra kararını ver."

Cecily

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

“Teorik olarak mükemmel bir ailede büyüdüm. Annem ve babam birbirlerini seviyorlardı, sevgi doluydular. Hiçbir şeyimiz eksikti. Ben üçüncü çocuğum. Ne ihmal edildim ne de aşırı şımartıldım. Kardeşlerim gibi ayrıcalıklı bir insandım. Dünyanın ayaklarımın altında olduğunu sanıyordum. Henüz yirmili yaşlarımı yeni bitirmişken, annem başka bir adamla evden kaçtı.”

Bunu bana anlatmakta zorlanıyor gibi görünüyor ve sanırım bunun nedeni, kendisinin de itiraf ettiği gibi, duygularını nasıl ifade edeceğini bilememesi ve geçmişî hatırlamanın acı verici olmasıdır.

“Annem, yıllar boyunca onun sevgilisi olduğunu düşündüğümüz adamla bir trafik kazasında öldü. Babam da aynı gün intihar etti. Bir anda, bildiğimiz dünya yok oldu. Kendi gölgelerimizden bile şüphe etmeye başladık ve dünyaya olan güvensizliğimiz, ailemizi rezil eden aileden intikam almak isteyen babamızın babası tarafından daha da körüklendi. Ancak kısa bir süre önce, inandığımız hiçbir şeyin aslında doğru olmadığını keşfettik. Annemizin ölümünün gerçek suçlusu burnumuzun dibindeydi.

Onun, o adama nasıl intikam aldıklarını anlattığını duyuyorum, ama intikam aldıktan sonra bile, geçmişte besledikleri nefret onları sonsuza dek şekillendirmiş ve kendi gölgelerine bile güvenmemeye devam etmişler.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, Sue'ya aşık olmadım, onun temsil ettiği şeye aşık oldum: aileye. Kaybettiğim bir şeye. Joseph'i seviyordum. Sue'ya karşı hiçbir şey hissetmiyordum, ama oğlumun babası olabilmek için onu yakınımda tutmaya razıydım. Sen ortaya çıktığında, daha önce hiç yaşamadığım bir şey oldu. Senin bende uyandırdığın duygularla,

içimde uyandırdığı çılgın arzuyla ne yapacağımı bilemedim, hala da uyanıyor... Sadece seni bırakamayacağımı biliyordum."

Ona dokunmamak için çarşafın kenarını sıkıca tuttum. "Tuğla tuğla, kurduğum savunmayı yıktın. Sen Hayatım. Benim dünyam. Beni aldattığını öğrendiğimde... "Nasıl öğrendin?"

"Allen, kendini arabanın önüne attığın gün konuştuğun güvenlik görevlisi, nişanımızla ilgili haberi ve ardından Peyton'ın senin hakkında yalanlar söylediği haberi gördü. Zavallı adam beni uyarmak istedi ve ben onun iyi niyetine inanıyorum, ama onu boğmak istedim çünkü kızgın olmama rağmen, her zamanki gibi seni delice ve tutkuyla sevmeye devam ediyordum."

"Beni gönderdin."

"Evet, gönderdim, ama bu uzun sürmezdi. Eninde sonunda seni bulur ve affını isterdim."

"Tıpkı şu anda yaptığın gibi."

O da onaylayarak başını sallar ve ben ona bakarak, sevdiğim adamın yüzünü inceliyorum.

Son görüşmemizde olanlardan ve Cage'in Sue'nun hamileliği hakkında bana anlattıklarından sonra, onun nefretine kendimi hazırladım.

Kendime, Dionysus'un beni hazırlıksız yakalamayacağına dair söz verdim. Bana ne yaparsa yapsın, her şeye hazır olacaktım.

Ve sonra, Sue'nun kısır olduğunu açıklayarak beni şaşırttı.

İhtiyaç duyulan bir aptal gibi, ilk başta kalbim sıkıştı. *Her şey yoluna girecek*, diye düşündüm minnetle, çünkü onun kızgın olması için bir neden yoktu. Sue hamile olmadığı için bebeğine zarar vermedim.

Şimdi, onu dinledikten sonra, onun tarafını anlasam da, bu kadar azını kabul ettiğim için kendime kızgınlım.

Her zaman başkalarının iyi niyetini arzuladığım için. Her zaman sevilme ihtiyacım olduğu için.

"Öyleyse, şimdi senin beni gönderdiğinde bunu gerçekten kastetmediğini kabul etmeliyim. Sadece üzgündün."

"Cecily..."

"Yaşadığın her şeyi anlıyorum Dionysus, ayrıca ailen dışında kimseye güvenmemenin nedenlerini de. Sen harika bir babasın ve Joseph'e bakacak daha mükemmel birini hayal edemiyorum.

dediğim gibi, tek yaptığım arkadaşşıma verdiğim sözü düşünmekti."

"Anlıyorum..."

"Hayır, anlamıyorsun. Keith en çok ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Joseph'in iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Naifliğimle, seni bulup hikayemi anlatabileceğimi düşündüm. Her gün bankanın merkezine gittim ama kısa sürede beni içeri almayacaklarını anladım ve param da bitmek üzereydi. Arabana atlamak çaresizliğin bir sonucuydu."

"Sana inanıyorum."

"Gerçekten mi? Yoksa taşıdığım bebeği kaybetme korkusu mu fikrini değiştirdi?"

"Bu çocuğu istiyorum, ama özellikle seni istiyorum, Cecily. Bir aile, *bizim* ailem."

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Keith'e verdiğim sözlerden biri, bir daha kimsenin bana hak ettiğimden daha azını vermesine izin vermemektir. Bugün burada, hastanede uyandığımda neyi fark ettim biliyor musun? Hala bu sözü nasıl yerine getireceğimi bilmiyorum, çünkü insanlar bana en ufak bir ilgi gösterdiğinde, diz çöküp onlara teşekkür ediyorum, çünkü bunu hak ettiğime inanmıyorum. Seni seviyorum, ama önce kendimi sevmem gerekiyor."

"Gitmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım, ama şimdilik evine geri dönmeyeceğim. Kırıldım. Söylediğin şeyi unutamıyorum: burası *benim* evim değılmiş. Birkaç gün önce, affetme isteğın yeterli olurdu. Şimdi ise eylemler gerekiyor."

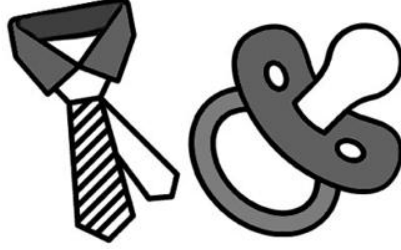
"Ne yapmam gerekiyor?"

"Öncelikle, sorun sen değılsin, benim. Her zaman duygusal olarak dayanabileceğim bir dayanağım oldu. Babam, bir gün beni seveceğini düşündüğüm zehirli ailem, Keith ve sen, benim beyaz atlı prensim. Beni gönderdiğın gün bile, penthouse'a gitmek istemedim. Elina'nın yanında olmak istedim. Kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var. Beni Joseph'ten uzaklaştırma. Onu en az haftada bir görmek istiyorum, ama seni görmek istemiyorum. Kendimi sınamam lazım. Sana olan duygularımın aşk mı, yoksa birine ait olma arzusu mu olduğunu anlamam lazım."

"Beni sevip sevmediğini bilmiyor musun?" "Şu anda bilmiyorum."

Cecily

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Üç hafta sonra

"SHISHIIII, TOP... Joseph gülüyor ve bu noktada zaten yuvarlaklaşmış olan karnımı işaret ediyor.

Birkaç ay sonra bir kardeşi olacağını bilmiyor, ama yine de küçük elini karnıma koyup hissetmesini sağlıyorum ve ona, onun deyimiyle "top"un içinde bir bebek olduğunu söylüyorum.

"İkinizin arasındaki bağ inanılmaz," diyor Elina. "Sue hayattayken, onun Joseph ile olan ilişkisini inceledim. Aralarında hiç böyle bir bağ yoktu."

Joseph araba almak için kalkıyor ve ben sesimi alçaltıyorum.

"Çocuklar sevildiklerini hissederler derler. Bildiğim kadarıyla, o onu sadece bir amaç için bir araç olarak görüyordu."

Artık bütün aile gerçeği biliyor. Bu iğrenç hikaye gazetelere düşmeden önce, herkesi bir araya toplayıp ayrıntılı olarak anlattık. Kısa süre sonra, tüm dünya medyası bu haberi yayınladı.

Dionysus'un eski karısı ve Keith'in ölümüyle ilgili skandalı ve Cage'in tüm bu olaylardaki rolünü gizleyeceğini düşünmüştüm.

Öyle olmadı ve bu adamın fırtınanın ortasında kalmasının nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum, ama memnun olduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Artık herkes Sue'nun kim olduğunu bildiği için Keith için adalet sonunda yerini buldu. İkisinin de ölmüş olması önemli değil; doğru olanı yapmak için asla geç değildir.

"Mutlu görünmüyorsun, Cici."

"Çünkü ben değilim. Dionysus, ondan istediğim zamanı kelimenin tam anlamıyla kullanıyor." "O senin alanına saygı duyuyor, ama fark etmediysen, senin etrafında dönüyor.

fark etmediysen. Senin hapşırman bile onun bilgisi dışında kalmıyor."

"Onu özledim, ama artık muhtaç bir aptal gibi davranmak istemiyorum, Elina. Kendime çok az değer veriyorum."

"Düşük özgüven hakkında her şeyi bilirim dostum ve sana şunu söyleyeyim: Sevmek, her şeyden önce kendine seçim hakkı vermekse, derinlerde acı çekiyorsan, bir plana bağlı kalıp onsuz yaşayabileceğini kanıtlamanın ne anlamı var?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"En azından telefonda konuşmuyor musun?"

Kafamı sallayarak hayır işareti yaptım. "Sadece mesajlaşıyoruz, ama yarın kadın doğum uzmanıyla randevum var. Ayrılmadan önce, cinsiyetini öğrenemedik. Belki bu sefer öğreniriz."

"Onun da orada olmasına izin vermeli değil misin?"

"Zayıf görünmeden ilk adımı nasıl atacağımı bilmiyorum."

"Sevmeyi bir zayıflık olarak mı görüyorsun?"

"Sanmıyorum."

"Tamam. Sana baskı yapmak istemiyorum."

Saatler sonra, o ayrıldığında, Anderson'ı arayıp Joseph'i almaya gelmesini istemiyorum. Bunun yerine, telefonumu elime alıyorum.

Sevdiğim adamın adının yazdığı ekrana dokunduğumda titriyorum.

Telefon birkaç kez çalıyor ama kimse cevap vermiyor.

Benim aradığımı biliyor ve cevap vermek istemiyor mu? Beni çoktan unuttu mu?

Birkaç saniye sonra, ekranında onun adı yanıp söndüğünde kalbim bir an durdu.

"Alo?"

"Beni mi aradın? Sen ve bebek iyi misiniz?"

"Şey... evet, evet. Bugün Joseph'i sen mi yoksa Anderson mu alacak diye sormak istedim."

Bir süre sessiz kaldı ve bunun nedenini biliyorum: şimdiye kadar onu davet etmedim ve Elina'nın da hatırlattığı gibi, Dionysus benim mesafeli durma isteğimi saygıyla karşıladı.

"Bunu mu istiyorsun?"

"Şey..."

"Cecily."

"Evet, yarınki doktor randevumu konuşmak istiyorum. Belki sen de gelmek istersin diye düşündüm."

"Hemen geliyorum. Yüz yüze konuşuruz."

Hayır deme şansı vermeden telefonu kapattı.

Yerde küçük askerlerle oynayan Joseph bana bakar ve sanki benim tavrımı onaylarmış gibi gülümser.

"Seni seviyorum, güzelim. Tekrar zayıf görünmekten korkuyorum, ama babanı seviyorum."

Kapıyı açıyorum ve nefes almayı unutuyorum.

Her gün televizyonu açtığımızda veya sosyal medyaya girdiğimizde yakışıklı erkekler görüyoruz.

Modeller, aktörler.

Dünyanın dört bir yanında erkek güzelliğinin birçok temsilcisi var, ama benim için hiçbiri benim Yunanlıma yetişemez.

Onu ilk gördüğüm andan beri onun yanında nefesim kesiliyor, ama bugün daha da vahşi görünüyor. Mükemmel dikilmiş takım elbisesiyle tezat oluşturan, ıstırap dolu gözleri, uzun, dağınık saçları.

O güzel gözler beni ciddiyle, ama aynı zamanda büyük bir açlıkla izliyor ve dizlerim titriyor.

Kendimi hakimiyet altında hissediyorum. Henüz içeri girmedi, ama sanki bütün evi işgal etmiş gibi. Her yerde. Benim içimde her yerde.

"Fikrini değiştiremezsin," diyor, sanırım sessizliğimi yanlış yorumluyor.

"Neyi?" Ne demek istediğini bilmiyormuş gibi davranıyorum.

"Beni burada istemek konusunda. Beni çağırdığın için geldim. Gitmeyeceğim."

"Gitmenizi istemiyorum... şimdilik. Ama bunun kalıcı olması için henüz hazır değilim."

İçeri bir adım atıyor. "Joseph nerede?"

"Uyuyor. Seni aradım çünkü yarın kadın doğum uzmanıyla randevum var. Sanırım çocuğumuzun cinsiyetini öğrenebileceğiz. Gelmek ister misin?"

Bir an için gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, gözlerinde en saf duyguları gördüm. "Bunun için teşekkür ederim."

"Katılmana izin verdiğim için mi?" "Beni durdurmadığın için."

"Seni hiçbir şeyin durduramayacağını düşünmüştüm."

"Çocuğumla birlikte olmaktan hayır, ama o henüz doğmadı ve sana varlığımı zorla kabul ettirmek istemem. Senin acı çekmeni istemiyorum, huzurlu bir hamilelik geçirmeni istiyorum."

Bir korku titremesi hissediyorum.

Beni unutuyor mu? Sözleri bunu gösteriyor. Sanki tek önemli olan bebeğin sağlığıymış gibi.

"Seni durdurmak gibi bir niyetim yok," diyorum, gururumu korumaya çalışarak. "Randevu saatini sana mesajla gönderirim. Hatırlamıyorum, kontrol etmem lazım."

Başını sallayarak benden uzaklaşır. "Joseph'i getireceğim," der ve ona girmesi için yer açarım. "Randevuya gelip seni alacağım. Birlikte gideceğiz."

Küçük çocuk kanepede uyuyor ve Dionysus'un oğlunu kucağına aldığını görünce paniğe kapılıyorum.

Henüz gitmelerini istemiyorum.

"Sen... şey... bir şeyler yemek ister misin?"

"Sen menüde misin?"

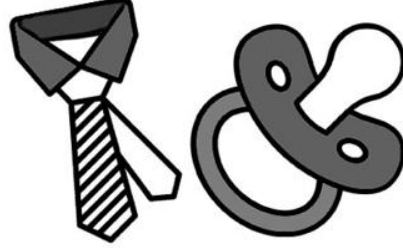
Bir an için onu doğru duymadığımı sandım. O kadar kontrollü, o kadar kendine hakim görünüyordu ki, ama şimdi bana ilkel bir açlıkla bakıyor.

Tek bir cümle bile kuramıyorum ve o kapıya doğru yürümeye başlıyor.

"Cevabını duymaya hazır olmadığın bir şey sorma, Cecily." Sonra, beni titreyerek bırakıp gidiyor.

Dionysus

ALTINCI BÖLÜM

"BURADA BEKLEYEYİM Mİ, BAY KOSTANIDIS?" Anderson penthouse garajına park ederken soruyor. Dikiz aynasından gülümsediğini görebiliyorum.

"Evet, yukarı çıkıp onu getireceğim."

"Cesaretimi mazur görün, ama sizin kaderiniz birlikte olmaktır."

Başka bir zamanda, özel hayatımın tartışılmasından hoşlanmadığım için bu yorum beni rahatsız edebilirdi, ancak Cecily'nin kaçırılmasından sonra manşetlere konu olduk ve dürüst olmak gerekirse, kamuoyunun ne düşündüğü umurumda değil. Tek umursadığım şey o.

Cecily, bizim hikayemizden utanmadığını bilmeli. Onunla ilgili hiçbir ayrıntıdan utanmadığımı.

"Evet, o benim için yaratılmıştı," diye cevap verip arabadan indim.

Onun katına ulaşmam iki dakikadan az sürer ve kapı zilini çalmak garip gelir, hayatımdaki kadın kapının diğer tarafındadır, ama şu anda çatı katı ona aittir, onun evidir ve Cecily istediği her türlü mahremiyeti hak eder.

Sadece bir kez zili çaldım ve kapı açıldı.

Kadınların hamileyken güzel göründüklerini hep düşünmüşümdür, ama Cecily bunu bir adım daha ileri götürüyor. Yüzü kızarmış ve ıslıl ıslıl. Göğüsleri, vücuduna yapışan esnek elbisenin kumaşını gererek, lezzetli kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Onu sikerken yumruğuma sarmayı sevdiğim saçları, sırtına gevşekçe dökülüyor.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

Haftalardır ona dokunmadım ve açlıktan ölüyorum, ama şimdi hayatında bana tekrar yer açtığına göre bir an bile boşa harcamak istemiyorum.

"Hazır mısın?"

Kafasını sallıyor. "Heyecanlıyım. Erkek mi kız mı istiyorsun?"

Seni ve senden gelecek her şeyi istiyorum. Bir çocuk ya da birkaç çocuk.

Her şeyi.

Onu korkutmamak için, "Tercihim yok" diyorum.

Ona gitmesi için yer açtım ve parfümü burnuma girerek beni tahrik etti.

Ona dokunmayacağıma, ona kendimi dayatmayacağıma söz verdim, ama vücudum kendi iradesine sahip ve onu yönlendirmek için elimi kışının hemen üstüne koyuyorum.

Dokunuşumla titrer ve asansöre girdiğimizde, birbirimizin karşısına, her birimiz karşı duvara yaslanırsınız.

"Ya sen?" diye soruyorum.

"Ben ne mi?" diye nefes nefese cevap veriyor ve o anda ikimizin de aynı fikirde olduğunu anlıyorum.

Arzu karşılıklıydı.

"Oğlan mı kız mı istiyorsun?"

"Tüm anneler gibi, çocuğumuzun sağlıklı doğmasını istiyorum."

Çocuğumuz.

O bunu her söylediğinde, her şeyin yoluna gireceğine dair umutlanıyorum.

Onu incittiğimi bildiğim için bana istediği mesafeyi saygıyla karşıladım, ama artık sabrımın sınırı dolmak üzere.

"Daha ne kadar
sürecek?" "Doğuma
kadar mı?"

"Hayır. Sana deli gibi aşık olduğumu ikna etmek için daha ne kadar süre gerekiyor? Asla vazgeçmeyeceğim, Cecily."

Yutkunur. "Vazgeçmeni istemiyorum." "O zaman ne istiyorsun?"

Asansör kapısı açılır ve o çıkışa doğru yönelir, ama önce geriye bakar ve bir anlığına, benim küstah kızımı görürüm. Kalbimi çalan aynı çekici kıvılcı saçlı kız.

"Beni kovalamanı istiyorum. Bütün gece bunu hayal ettim."

"Beni kovalamanı istiyorum. Bütün gece bunu hayal ettim."

Doktor ultrason cihazını kurmasını beklerken, onun sözleri kanımı kaynatıyor.

Kendimi hiç endişeli bir insan olarak görmedim. Neden görsem ki? Her zaman her şeye parmağımı şıklatarak sahip oldum.

Şimdi, muayeneye dikkatimi vermekle, onunla yapmak istediğim her şeye zihnimi kaptırmak arasında kalmış hissediyorum.

"Başlayalım," diyor doktor ve şaşırtıcı bir şekilde Cecily elini bana uzatıyor.

Ayrıldığımızdan beri ilk kez bana dokunmak için inisiyatif alıyor.

Parmaklarımızı birbirine doladım ve o minik eli dudaklarıma götürdüm.

Bir dakika sonra, buraya ilk geldiğimizde olduğu gibi, bebeğimizin görüntüsü ekranda belirir ve kalbi yüksek ve net bir şekilde duyulurken boğazımın düğümlendiğini hissedirim.

Diğer randevuda, kibirli bir şekilde, çok mutlu olmama rağmen her şeyi hafife almıştım: kadını, çocuğumu.

Şimdi, onu birden fazla anlamda neredeyse kaybetmişken, olanların büyüklüğü başka bir boyuta ulaşıyor. Gözlerimin nemlendiğini hissediyorum ve Cecily'ye baktığımda onun da ağladığını görüyorum.

"Sanırım bunlar sevinç gözyaşları, anne ve baba, çünkü oğlunuz çok iyi."

"Oğlan mı?" Cecily tekrarlıyor. "Joseph'in küçük kardeşi mi?"

Gülümserim ve mesafemi korumak kuralını unutarak ona öpücük vermek için eğilirim. "Bütün bir futbol takımı kuralım. Bu şehri küçük Kostanidou'larla dolduralım."

Doktor ve hemşire gülüyor ve bize mahremiyet sağlamak için odadan çıkıyorlar. Cecily hasta yatağına oturuyor. "Bunu istiyorum."

"Ne, kızıl saçlı kızım mı?"

"Ailemizi. Bir ya da iki futbol takımı. Her şeyi."

Dionysus

ALTINCI BÖLÜM

Kapıya yürür ve kilitlerim. Ona döndüğümde, yüzünün kızardığını ve nefesinin kesildiğini görürüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Haftalarca açlık çektikten sonra bana böyle bir şey söyleyemezsin, kadın."

"Elimizden bir şey gelmez. Sağlık ekibi kapının diğer tarafında."

"Fazla zamana ihtiyacım yok. Sadece ağzıma boşalmanı istiyorum."

Gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın."

Söylediklerine rağmen, onu yeterince iyi tanıyorum ve onun da arzu ile yandığını biliyorum.

"İki saniye içinde yüzümü amına gömmemi istemiyorsan, gitmemi iste, Cecily. Bu son şansın."

Dudaklarını yaladı, sonra pantolonumun önündeki şişkinliğe baktı. Başka bir şey söylemeden, hasta yatağına geri çekildi ve ayaklarını yatağın kenarına koydu.

Yüzüncü saniyede külotu yok oluyor.

"Eve giderken giyecek başka külotum yok."

"İhtiyacın olmayacak. Seni doğrudan çatı katına götürüyorum. Seni evimizde istiyorum, ama günü yatakta geçireceğiz ve bu kolay olmayacak. Çalışanlarım duyabilir."

"Tanrım, beni öldürüyorsun."

"Ellerini yatağa koy. Yaralanmanı istemiyorum."

O itaat eder ve ben iki başparmağımla onun cinsel organının dudaklarını ayırıyorum.

Ona başka bir şey düşünmesi için zaman tanımadan, ağızımla amını kapattım. Dilim, onun sıvılarıyla ıslanmış tüm uzunluğu yaladı.

En sevdiği yiyecekten mahrum kalmış çaresiz bir adam gibi onu yutuyorum ve her sinir ucunun benimle buluşmak için titrediğini hissediyorum.

İlk saldırı açgözlü, susamış, kendi zevkime yönelik. Onu tamamen yutmak istiyorum ve ona bana her şeyi vermekten başka seçenek bırakmıyorum.

Orgazmı hızlı, güçlü ve hevesli gelir. İç çekişleri, memnuniyet dolu nefeslerle karışır.

Yavaşlarım, dilimle onu baştan çıkarırım, dişlerimle sert klitorisini tırmalarım, dudaklarımla sinir düğümünü emerim. Benim görevim sadece onu orgazma ulaştırmak değil. Ona benim olduğunu, her zaman benim olacağını hatırlatmaya kararlıyım.

Sadece emmiyorum. Onun tatlı amını ele geçiriyorum. Yiyorum, tadıyorum, yalıyorum, dilim ve parmaklarımla onu sikiyorum.

Onun içinde artan aciliyeti hissediyorum. Zirveye ulaşma ihtiyacını. Çok yaklaştığında duruyorum ve hayal kırıklığıyla iç çektiğini duyduğumda seksine karşı gülümsüyorum.

"Daha fazla," diyor.

"Benim olduğunu söyle." "Bu şantaj."

"Hayır. Biz pazarlık yapıyoruz. Sen yorgunluktan bayılana kadar seni boşaltacağım. Bir daha beni hayatından uzak tutmayacaksın. Bir daha aşkımızı sorgulamayacaksın. Sana ne kadar deli olduğumu."

"Şu anda beni avucunun içinde tutuyorsun. İstedğin her şeye razı olurum. Bu geçerli bir sözleşme olmaz."

Yine ağızımla onu işkence etmeye başlıyorum. Nefesi hızlanıyor. Neredeyse orgazm olacakken, yine duruyorum.

"Ben seninim. Evet, bu geçerli bir sözleşme," diyor, ağızımı olması gereken yerden çekmemem için başımı tutuyor. "Boşalmak istediğim için değil, seni sevdiğim için, Dionysus. Seni her zaman sevdim."

İtiraf etmek istediğim şey buydu, ama bunu duyduğumda bu kadar sarsılacağımı tahmin etmemiştim.

Şu anda deli olan benim ve her şeye ihtiyacım var. "Çılgılık atma," diye uyarıyorum. "Tıbbi ekip yan odada." "Neden çılgılık atayım ki? Ohh..."

Şehvetle parlak klitorisini emerek inliyorum. İki parmağımı içine sokuyorum, daha fazlasını elde etmek için kalçalarını sallamaya başlayana kadar onu sikiyorum.

Bu sefer durmuyorum çünkü Cecily'nin bu kadar kontrolünü kaybetmiş halini görmek beni de çıldırtıyor.

Ondan her şeyi alıp, aynı ölçüde geri veriyorum. Yine evdeyim. Onun içinde, onunla birlikte.

Cecily benim sığınağım, evim. Benim.

Sonunda bana balını uzattığında çığlık atmamak için kendi kolunu ısırıyor.

Ayağa kalkıp onu kendime çekiyorum.

"Aynı şeyi sen de söz ver," diyor. "Beni bir daha asla göndermeyeceğini söyle."

"Asla, *agape* mou.* İkimiz de hiçbir yere gitmiyoruz."

Bir ay sonra

"Peyton ölü öldü," diyor Cecily diyor, odaya ofisime ofisime
saat giriş "Ne?"
"Ne?"

"Hastaneden az önce aradılar. Başka yaşayan akrabası olmadığı ve Jodelle hapiste olduğu için onun olduğunu doğrulamamı istiyorlar."

Gözlüklerimi takıp masanın üzerindeki defteri açıyorum. İnternette onun adıyla ilgili haber bulamıyorum. "Burada hiçbir şey yok. İstasyonun polis köşesinde bile yok."

Her gün manşetler için haberler toplanır. Sunacağımız haberleri seçeriz.

"Henüz yayınlanmamış olmalı. Muhtemelen kimliğinin doğrulanmasını bekliyorlar."

"Bana ayrıntıları anlat."

"Görünüşe göre ucuz bir motelde bir pezevenk tarafından öldürülmüş."

Bilgileri yazıyorum ve sonunda sansasyonel bir web sitesinde küçük bir not buluyorum.

"Bir seks işçisi, ajansıyla kavga ederken bıçaklanarak öldürüldü."

Bilmem gereken tek şey bu.

Bilgisayarı kapatıp kalkıyorum ve nişanlıma doğru yürüyorum. "Bu seni sarsıyor mu?"

"Herhangi bir insanın ölümü beni ne kadar sarsarsa o kadar. Peyton benim akrabam olduğu için değil. Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum. Partide tanıştığımızda maddi durumu iyi görünüyordu. Nasıl olur da ucuz bir otelde, bir pezevenk tarafından öldürülmüş olarak son bulabilir?"

Omuz silkiyorum. "Senin hakkında kötü konuşmak için gazetelere gittiğinde onu ünlü yaptım. Her dedikodu sitesinin onun fotoğrafını yayınlayıp onu bir fahişe olarak tanıtmalarını sağladım. O andan itibaren, eski müşterilerinin hiçbiri onu işe almadı. Onlar sadakatsiz ve gizlilik istiyorlar. İsimlerinin skandallara karışmasını göze alamazlar. Peyton *istenmeyen kişi haline* geldi. Tek bildiği şey vücudunu satmak olduğu için, uyum sağlamak zorunda kaldı."

"O zaman benim hatam mıydı? Onun bu hale gelmesinde benim bir payım var mıydı?"

"Hayır." Alnını öptüm. "Sorumluluk tamamen bende. Affetmeyen benim. Her zaman intikam peşinde koşan benim."

"Senden gerçeği sakladığım için beni affettin."

"O özel bir durumdu Cecily, ve sadece sen hayatımın kadını, aşkım ve çocuklarımla annesi olduğun için affettim. Başka kimse için bunu yapacağımı sanmıyorum."

"Böyle konuştuğunda korkuyorum."

"Kim olduğumu hiç saklamadım. Neye bulaştığını biliyordun."

"Evet, sanırım biliyordum, ama seni sevmekten başka seçeneğim yoktu."

"Eğer yapabilseydin, farklı davranır mıydın?"

"Hayır. Sana gerçeği daha erken söylemeye çalışırdım, ama bunun dışında hiçbir şeyden pişman değilim. Her şey olması gerektiği gibi oldu."

Kabul ettiğim için başımı sallıyorum. Ben de hikayemizde hiçbir şeyi değiştirmedim, onu gönderdiğim ve böylece onu o orospu çocuğu Cage'in deliliğine maruz bıraktığım kısmı hariç.

"Onu teşhis etmeye gitmene gerek yok. Bir avukat ayarlayıp Peyton'ın kimliğini DNA yoluyla gizlice teyit ettireceğim. Her şeyi ben ödeyeceğim, ama onun yanına yaklaşmanı istemiyorum, şimdi öldüğü halde bile."

* "Aşkım."

Cecily

ALTINCI BÖLÜM

YUNANİSTAN

DEDİKLERİNE GÖRE, düğün günü bir kadının hayatındaki en önemli gündür, ilk çocuğunun doğumundan sonra gelir.

Benim için ise bir adım daha ötesinde.

Sadece hayatımın aşkıyla sonsuza kadar birleşmek üzere değilim. Buraya gelmek için gerçek bir savaş verdim gibi hissediyorum.

O kadar çok engel, gözyaşı, tutku, korku, affetme, yeni başlangıçlar vardı ki, sonunda ödülümü alacak bir galip gibi hissediyorum. Biri bana verdiği bir ödül değil, benim için savaştığım bir ödül.

Başardığım her iyi şeyi hak ediyorum.

Hak ediyorum, hepsi bu.

Joseph, Silas ve Soraya önümde yürürken, attığım her adımla bir aile kurma ve *ait olma* hayallerime bir adım daha yaklaştığımı biliyorum. Sevmekten ve sevilmek istemekten utanmam gerekmiyor.

Çocukluğumdan beri, öyle olmaya şartlandırıldığım için özür dilemeye alıştım. Beni sevmeyen bir üvey anne ve benimle ne yapacağını bilmeyen bir baba tarafından yetiştirildiğim için, çoğu zaman unutulmaya ve görmezden gelinmeye alıştım.

Dionysus ile yaşamaya başladıktan sonra, bana bir şey istediğimde bunu söylemem, bunun için mücadele etmem, arzularımı belirtmekten korkmamam gerektiğini öğretti.

Bir kaşık daha şeker, bir öpücük, bir kucaklaşma veya orgazm daha istiyorsam, her şey yolundaymış gibi davranmam gerekmediğini öğretti.

Kendimi ortaya çıkarmaya isteksizdim. Bu rahat bir Şey değil.

İnsanlar bizi yargılar, yorum yapar, lanetler, gölgede yaŖadığımız zamanlardan farklı olarak.

Mesele Şu ki, artık hayatımda onlara yer yok.

Artık karanlığı, hatta gizli yerleri bile istemiyorum. IŖıęı, cildimde gneŖin sıcaklığını istiyorum. Mutlulukla kaplanmak istiyorum.

Ve Şimdi, baŖımı dik tutarak yürürken, benim için yaratılmıŖ olan adamın yüzündeki duyguyu görünce gzyaŖlarımı tutmaya alıŖırken, yaptığım tüm yanlıŖ adımların, ocukluğımdan beri döktüğüm gzyaŖlarının, Keith ile gerekleŖmeyen iliŖkimizin -çünkü benim açımdan platonikti

—her Şeyin beni buraya getirmek için doğal bir yol izlediğini biliyorum.

Ona, benim kibirli Yunanlıma. Benim dominant ve inatçı aŖkıım.

Gururlu ve bazen acımasız.

Ama tamamen benim.

"Glmsyorsun," diyor ona ulaŖtıęımda, neredeyse

Protokolü, yaptığımız provaları unuttur ve beni öper, muhtemelen tören görevlisine birkaç beyaz sa ekliyor.

"Neden glmsemeiyeyim ki?" diye soruyorum, nefes almak için ayrıldığımızda. "Kendi masalımdın içindeyim."

"Cinderella mı?"

"Hayır. Prenses Cecily. Benim hikayem benzersiz. BaŖlangıcını kimseye dilemem. Ama sonunu hiçbir Şeye deęiŖmem."

Cecily

ALTINCI BÖLÜM

Aylar sonra

NEW YORK

"*BABYEEEEEEEEEE!*" Joseph, "fotoğrafi" göstererek bağıyor. Aslında bu, çerçeveleyip doğmamış oğlumuzun odasına astığımız bir ultrason görüntüsü.

Duvardaki bir tabloyu düzelten Dionysus, onun coşkusuyla görünce arkasına dönüp gülümser. "Aynen öyle, küçük adam. Senin bir kardeşin olacak," der.

"*Bawder!*" Joseph tekrarlar ve sonra "konuşmayı" unuttur ve kamyonlarla oynamaya geri döner.

"Ya da onun için bir sürü küçük erkek kardeş." Sallanan sandalyeden kalkmakta zorlanıyorum, karnım zarif bir şekilde ayağa kalkmamı imkansız hale getiriyor.

Dionysus, koltuğa biraz "sıkıştığımı" görünce, aşırı koruyucu kocam koşarak bana yardım etmeye gelir. Ama beni ayakta bırakmak yerine, oturur ve beni kucağına alır.

"Söz verdiğin gibi tüm futbol takımımı istiyorum," diyorum.

"Emrin başım üstüne, hanımefendi. Ne yazık ki bir seferde birden fazla bebek yapamıyorsun. Mümkün olsaydı, bir hamilelikten diğerine geçerdik. Hamileyken çok seksi ve yaramaz görünüyorsun, kızıl saçlım."

"Arka arkaya çocuk sahibi olmak benim için sorun değil. Dolu bir ev istiyorum ve hızlı bir şekilde varislerimizi dünyaya getirmek için pratik yapmamızı öneriyorum."

kolayca korkar."

İşaret parmağını ağzının önüne koyup "Şşşşş" diyor.

"Onu kucağına almak ister misin?"

Başını sallar ve Dionysus onu yastıklara yaslayarak ayarladıktan sonra, Andrus'u dikkatlice kollarının arasına yerleştiririm.

Joseph'in bebeğe bakarkenki konsantrasyonunu görünce ağlamaktan kendimi alamıyorum.

Bu anı bir resimde yakalamak istiyorum.

"*Bawder!*"

"Evet. Senin küçük kardeşin, benim oğlum," diyor Dionysus ve sonra bana bakıyor. "Ailemiz."

"Benim," diyorum.

Cecily

EPİLOG 1

Bir buçuk yıl sonra

"Keşke daha önce gelseydim. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Neredeyse altı ay önce seni buraya getirdim, ama hala seni ziyarete gelmeye cesaret edemedim," derim arkadaşşıma, eğilip mezarına çiçekleri koyarken.

Dionysus'tan onu New York'a getirmesini istedim. Böylece, ne zaman memleketimi özlesem onu ziyaret edebilirdim. Onu Kaliforniya'da yalnız başına bırakmanın bir anlamı yoktu. Orada hiç akrabası yoktu. Aslında, Keith'i hatırlayacak kimse yoktu, bir gün Joseph ve ben hariç.

Evet, kocamla bu konuyu çok konuştuk ve Joseph büyüdüğünde ona evlatlık olduğu gerçeğini söyleyeceğimiz sonucuna vardık.

"Son haberleri takip ediyor musun bilmiyorum Keith, ama sonunda her şeyin yoluna girdiğini söylemek istedim. Sana zarar veren iki hain cezalandırıldı. Sue, benim kurtulduğum kazada öldü ve Cage hiç mahkemeye çıkmadı. Aslında hapisanede öldü. Sana itiraf etmem gereken bir şey var."

Mezarlıkta yalnız olduğumdan emin olmak için etrafa bakıyorum, ama uzaktan Anderson ve güvenlik görevlilerinin beni beklediğini görüyorum.

"Kostanidis'lerden biri olan Dionysus'un, Lykaios'es'in ya da kim bilir, hepsinin birlikte onun ölümünde parmağı olabilir. Bildiğim kadarıyla, artık akrabalarım olan Yunanlılar, sevdiklerini korumak söz konusu olduğunda acımasız olabiliyorlar. Yanlış anlama, onları suçlamıyorum. Aslında, bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de minnettarım. Sonunda haklı çıktın. Seni seviyorum Keith. Her zaman benim en iyim olacaksın.

arkadaşım, umarım cennette huzur içindedir. Ben mutluyum. Ailem ve çocuklarım var. Elina Derneği'nde yarı zamanlı bir işim var. Sen benimlesin ve en önemlisi, hayatımın aşkı yanımda. Seni tekrar ziyaret etmek için bu kadar uzun süre beklemeyeceğime söz veriyorum. Kendine iyi bak."

Anderson'ın arabasının arkasına başka bir araç yanaştığını görünce arabaya doğru yürümeye başlıyorum.

Gülümserim, başımı sallarım ve yürümeyi bırakır, kontrolcü erkeğimin yanıma gelmesini beklerim. "Geldiğine neden şaşırmadım acaba?"

Beni öper ve kollarına alır. "Kendini çok zorlayacağından endişelendim," der, beş aylık hamile karnımı okşayarak, ve tahmin et ne oldu? İkizlerimiz olacak! İki Kostanidou daha yolda.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "Keith'i Kaliforniya'dan buraya getirdiğimden beri onu ilk kez ziyarete geliyorsun. Bu önemli bir olay. Hayatımızın geri kalanında, senin için önemli olan her şeyde ben de yanında olacağım." "Böyle şeyler söylediğin için benimle asla sorun yaşamıyorsun. Aynı anda hem Neandertal hem de dünyadaki en sevgi dolu adam olmayı başarıyorsun."

"Pratik yapıyorum, kızıl saçlı. Çok inatçı biriyim, ama çabuk öğrenirim. Ve sen hayatıma girdiğinden beri anladığım bir şey varsa, o da seni asla kaybetmek istemediğimdir."

"O zaman mükemmel bir koca olacak mısın?"

"Hayır, bunu söz veremem. Mükemmelliği hedeflemek için çok fazla kusurum var. Ama sana her gün sana ne kadar deli olduğumu hatırlatacağıma söz veriyorum, Cecily'm."

Dionysus

EPİLOG 2

Adonis ve Achilleas'ın (ikizlerin) ilk doğum günü

"Aile büyüyor," diyor Zeus, çocuklarımızın genellikle tatilimizi geçirdiğimiz Yunan adasında koşuşturmalarını izlerken.

Bu ada her zaman bize aitti, ama ancak evlendikten sonra buraya gelmeye başladık.

Bu, aktif olarak kararlaştırdığımız bir şey değildi. Başlangıçta, burası sadece New York'un çılgınlığından kaçmak için bir tür kaçış valfi gibiydi, çünkü burada çocuklar, korumalar onları sürekli takip etmeden özgürce koşabilir, yüzebilir ve oynayabilirlerdi.

"Evet," diyorum. "Ve duyduğuma göre yakında daha fazla üyemiz olacak."

"Madison ilk oğlumuzu bekliyor." Kardeşim, sanki dünyanın en şanslı adamıymış gibi gülümsüyor. Yanılıyor. Benim. "Peki sen, üretim nasıl gidiyor?"

"O çocuk istediği sürece itiraz etmem. Futbol takımını çoktan bıraktı, ama en az altı tane istiyoruz. Dördümüz var, yani neredeyse hedefimize ulaştık."

"Sence büyükbaba mutlu olur mu?" diye sorar.

"Evet, sanırım. Sonuçta, onun en çok önemseydiği şey Kostanidis adını yaşatmaktı ve bu konuda iyi gidiyoruz."

Uzakta kahkahalar duyuyorum ve arkamı döndüğümde Cecily'nin çocuklar arasında dans ettiğini görüyorum.

Başını kaldırıp beni izlediğini fark ediyor. Parmağıyla bana işaret ediyor.

"Gitmeliyim kardeşim. Kaderimi belirleyen kişi beni çağırdı."

"Yunanlıya yazgılı. İyi bir film adı olurdu."

"İkimiz de öyleydik. Birbirimize ait olacağımız her zaman yazgıydı."

Onun olduğu yere doğru yürüyorum ve Cecily kollarıma atlıyor.

"Eğleniyor musun?" diye soruyorum.

"Çok. Bence bir kez dadı olan, hep dadı kalır. Madison'ın kızları çok komik. Meyvenin ağaçtan uzağa düşmediğinin en büyük kanıtı. Pervasızlar ve kuzenlerini hayrete düşürüyorlar."

"Biz Kostanidou'lar kadınlarımızın küstah olmasını severiz," diyorum, onu kucağıma alıp ailenin geri kalanından uzaklaşıyorum.

"En başından beri bir kalıbı takip ettiğini fark ettim, kocacığım, biliyor muydun?"

"Ne tür bir kalıp? Birkaç tuhaflığı var."

"Hayır, partilerden bahsediyorum. Ne zaman bir partiye gidersek, beni misafirlerin yanından kaçıyorsun."

"Çünkü ben çok bencil biriyim. Sana açgözlüyüm. Paylaşmayı sevmiyorum."

O gülümsüyor. "Dört çocuğumuz var. Hoşuna gitse de gitmese de beni paylaşmak zorundasın."

"Çocuklardan bahsetmişken, bence ailemiz dengesiz. Seni rahatsız edecek çok fazla erkek var."

"Aklında ne var?"

"Bize ilk varisimizi kazandırmak."

"Bana uyar," diyor, gülümseyerek boynuma sarılırken. "Sanırım anlamıyorsun, *kardia mou**. *Şu anda* demek istiyorum."

Her zaman beni büyüleyen gözleri, tahrik olduğunda olduğu gibi parlıyor. "Hiçbir şeyi ertelemekten hoşlanmam, kocacığım. Bu göreve gönüllü olarak katılıyorum."

* "Kalbim."

Bonuslar

İlerleyen sayfalarda, bu serinin yakında çıkacak kitabından ve yakında yayınlanacak başka bir kitaptan bonuslar bulacaksınız.

Bonus

ARES

NEW ORLEANS

Buraya gelmek planladığım bir şey değildi.

Kardeşim Zeus'a yardım etmek için yola çıktığımda, gelecek vadeden balerin ve onun ihtiyaç duyduğu hisselerin tek varisi olan kızın koruyucusu olmayı kabul ettiğimde, mesafeli davranmayı planlıyordum.

Aile bağları dışında başka bağlar kurmam. Bakmam gereken bir kadın istemem, ya da bu durumda bir kız.

Serenity Clementine Blanchet'in tek yapması gereken sessiz kalmak, gölgede kalmak, vasiyette belirtilen yaşa ulaşp mirasını almak ve hayatımdan sonsuza dek kaybolmaktı.

Bunun yerine, güzelliğine takıntılı bir pisliğin ilgisini çekti. Koruduğum kızı korkutan biri ve ona yakın olmak istemememe rağmen, ben bir Kostanidis'im ve şimdilik o benim.

Kimse ona zarar vermeyecek.

Bonus

MADELINE TURNER

Zoe ve Christos'un düğününden üç ay sonra

LONDRA

Asansör yukarı çıkarken, beşinci kez aynaya bakmayacağıma yemin ederim, ama kararlılığım çöker.

Ya dişlerimde ruj izi varsa?

Gerçekten buradayım. Zoe, *Şeyh* Kamal'ın benimle şahsen görüşeceğini söylediğinde inanmadım. Gerçekçi olmayan beklentilerim yoksa, onun beni görmek istemesi iyi bir şey, değil mi?

Aynaya bir kez daha bakıyorum.

Tanrım, bu bir tür zorlama gibi. Ama kendimi çok güzel hissediyorum.

Zoe'nin benim için seçtiği koyu gri, diz boyu kalem etek ve beyaz ipek gömlek ile tam bir yönetici görüntüsündeyim.

Zarif ve profesyonel. Hafif seksi, dedi bana.

Gözlerimden bir tutam saçımı üfleyerek uzaklaştırıyorum. Annemin her zaman ısrarla yaptırdığı bu Chanel saç kesimi beni sinirlendiriyor ve saçımı uzatmaya karar veriyorum.

Asansör varış noktasına ulaşıyor ama ben kıpırdamıyorum. Güvensizliğim tüm gücüyle geri geliyor.

Kapı açılır ve sekreterlerden biri olduğunu düşündüğüm bir kadın benim çıkmamı bekler. Hâlâ katatonik haldeyim, o da bana deliymişim gibi bakar. "Günaydın, Bayan Turner."

"Günaydın," diyorum dikkatlice. Çok hafif disleksim olduğunu dürüstçe söylemiştim, ama yavaş konuşmak annemin eleştirilerinden kaçmak için edindiğim bir alışkanlıktı. "Bay Kamal ile görüşme için geldim."

"*Şeyh* Kamal," diye düzeltiyor beni. Ah!

Beni bařtan ařađı sűzer ve kadından hemen hořlanmam.
Sonra Zoe'nin bana sűylediđi řeyi hatırlıyorum.

Onların seni korkutmasına izin verme.

Tamam, hadi bakalım, dűnya, diyorum kendime. Hazırım.

Gergin bir řekilde asansűrden çıkıyorum, ne yaptığımı umursamadan, ve gűrűnűře gűre yanlıř yűne dűnműřűm űnkű birine çarpıyorum.

Yűksek tiz bir çıđlık attım, ama bunun korkuyla ilgisi yoktu, her řey gűmleđimin űnűne sıçrayan sıcak kahveyle ilgiliydi.

Cildim yanarken, dűřűnmeden gűmleđimi yırtıp atıyorum. Kaynar sıvı gűğűslerimi yakıyor ve ancak kahkahalar duyduđumda, herkesin benim istem dıřı *striptizime* dikkatini verdiđini fark ediyorum.

Ancak, bana űfkeyle bakan biri vardı. Onun kim olduđunu biliyorum.

Kamal Hafeez.

İşverenim. Ya da artık eski işverenim demek daha doğru olur.

Bonus

ATHANASIOS

Aşka inanmıyorum.

Onu istiyorum ve dünyamdaki her şey gibi, onu da elde edeceğim.

Brooklyn Foster komadayken, aileme ait hastanede çalışan çoğu meslektaşım ve onun vakasını tartıştığım diğer beyin cerrahları, onu hayata dndrecekim yönündeki görüşüme karşı çıkmışlardı, ama ben onların yanıldıklarını biliyordum. Arkadaşlarımın bana Tanrı lakabını takmalarına şaşmamalı.

İlk başta onu uyandırmak zordu, ama uyuyan kadının odasına her girdiğimde içimdeki ilkel bir ses haykırıyordu: *O benim*.

Brooklyn direniyor, ama ikimiz de biliyoruz ki er ya da geç bu kedi fare oyunu sona erecek.

Ve sadece bir kazanan olacak.

D.A. Lemoyne'nin diğerk eserleri

[The Tycoon's Obsession \(Lykaios Ailesi'nin Birinci Kitabı\)](#)

[About Love and Revenge \(Lykaios Ailesi'nin İkinci Kitabı\)](#)

[Seduced by Contract \(Kostanidis Ailesi'nin Birinci Kitabı\)](#)

[Secrets, Lies and Love \(Kostanidis Ailesi'nin İkinci Kitabı\)](#)

Ona Takıntılı (Kostanidis Ailesi'nin Üçüncü Kitabı) – Yakında Çıkacak Onun Affı

İçin Her Şey (Kostanidis Ailesi'nin Dördüncü Kitabı) – Yakında Çıkacak

Yazar Hakkında

About the author

D.A. Lemoyne, Ağustos 2019'da ilk kitabı *Seduzida* ile yazmaya başladı. O zamandan beri, okuyucuların daha fazlasını okumak için geri gelmesini sağlayan birkaç kitap ve birkaç popüler seri yazdı.

Henüz sekiz yaşındayken, edebiyat öğretmeni olan büyükannesi onu kitapların dünyasıyla tanıştırdı. Büyükannesinin dairesinin arka odasında kişisel bir "kütüphanesi" vardı ve Lemoyne kitaplara hemen ilgi duydu. Büyükannesi onun ilgisinden o kadar etkilendi ki, tüm koleksiyonunu ona hediye etmeye karar verdi.

Lemoyne, kocası ve köpeği Cookie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmayı ve yemek yapmayı seviyor ve evinde her zaman arkadaşları ile vakit geçiriyor.

Lemoyne'nin hikayeleri, okuyucuların dikkatini çeken muhteşem olay örgüleriyle ünlüdür. İnsanlar, erkek ana karakterlerinin tutkusu ve kadın kahramanlarının gücünü çok seviyor.

Aşkın gücüne güçlü bir şekilde inanır. En büyük tutkuları arasında okumak ve yazmak vardır, bu da ona insan duygularının derinliklerine dalma ve okuyucularla derin bir bağ kuran, iç açıcı hikayeler yazma imkanı verir.

İletişim: dalemoynewriter@gmail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

